

ÉRTEKEZÉSEK

A TÖRTÉNETI TUDOMÁNYOK KÖRÉBŐL.

Első kötet. (1867—1870.) I—XII. 3 frt 20 kr. — **Második kötet.** (1871—1872.) I—X. 1 frt 80 kr. — **Harmadik kötet.** (1873—1874.) I—X. 2 frt. — **Negyedik kötet.** (1874—1875.) I—VI. 3 frt 20 kr. — **Ötödik kötet.** (1875—1876.) I—V. 3 frt 55 kr. — **Hatodik kötet.** (1876—1877.) I—X. 3 frt 05 kr. — **Hetedik kötet.** (1877—1878.) I—X. 3 frt.

Nyolczadik kötet. I. A helynevek és a történelem. *Pesty Frigyes*től. 40 kr. — II. Erzsébet Anglia királynője és Ausztria. 1563—68. *Wertheimer Ede*től. 30 kr. — III. A királyi könyvek a vegyes házakbeli királyok korszakában. *Hajnik Imre*től. 10 kr. — IV. Az első hazai hírlap. 1705—1710. *Thaly Kálmán*től. 30 kr. — V. Dobó István Egerben. *Gyárfás István*től. 50 kr. — VI. Szalay Ágoston emlékezete. *Deák Farkas*tól. 10 kr. — VII. Északnyugoti utam. *Römer Flóris*tól. 10 kr. — VIII. Béli Mátyás. *Haan Lajos*tól. 40 kr. — IX. Tata fénykora. (1412—1542.) *Wenzel Gusztáv*tól. 40 kr. — X. A körmöczi régi kamara és grófjai. *Krizshó Páltól*. 40 kr.

Kilenczedik kötet. I. A tervezett négyes szövetség Ausztria-, Orosz-, Francia- és Spanyolország közt. 1787—1790. *Wertheimer Ede*től. 50 kr. — II. A Limes Dacicus első része. *Torma Károly*től. 90 kr. — III. Jelentés a gyulafehérvári káptalan levéltárában tett kutatásokról. *Szilágyi Sándor*tól. 10 kr. — IV. A kalendariumokról. *Jakab Elek*től. 40 kr. — V. Az aquineumi amphitheatrum északi fele. *Torma Károly*től. 1 frt. — VI. A zámí és ohati apáttságok. *Balássy Ferenc*től. 30 kr. — VII. Nápolyi Péter. Egy diplomata a XVII. század elejéről. *Szilágyi Sándor*tól. 10 kr. — VIII. A Renaissance kezdete és fejlődése, különös tekintettel hazánk műépítészeti emlékeire. *Myskovszky Victor*tól. 40 kr. — IX. Marsigli élete és munkái. *Beliczay Jónás*tól. 60 kr. — X. Az európai vasúti ügy fejleményei és eredményei a magyar magánjog szempontjából. *Wenzel Gusztáv*tól. 50 kr. — XI. A paraszt vármegye. *Gyárfás István*tól. 30 kr. — XII. Adatok a helynevek történetéhez. *Majláth Béd*től. 20 kr.

Tizedik kötet. I. Bathlen Gábor és a svéd diplomácia. *Szilágyi Sándor*tól. 20 kr. — II. Az 1609-ki pozsonyi országgyűlés történetéhez. *Zsilinszky Mihály*tól. 50 kr. — III. Forgách Ádám és Báthory Sónia ékszerének történetéből. *Majláth Béd*től. 20 kr. — IV. A Fuggerek jelentősége Magyarország történetében. *Wenzel Gusztáv*tól. 40 kr. — V. A jászák nyelv és nemzetisége. *Gyárfás István*tól. 50 kr. — VI. Mythológiai elemek a székely népköltészet- és népdalokban. *Kozma Ferenc*től. 30 kr. — VII. A Hajduk kibékítési kísérlete Inánchon 1607-ben. *Majláth Béd*től. 20 kr. — VIII. A Petrarka Codex kún nyelve. *Gyárfás István*tól. 60 kr. — IX. I. Rákóczy György első összeköttetései a svédekkel. *Szilágyi Sándor*tól. 10 kr. — X. Franciaország magatartása II. József császárnak II. Frigyes porosz királlyal történt találkozásával szemben. *Wertheimer Ede*től. 20 kr.

ERDÉLY

FEJEDELMI INTERREGNUMA

(IZABELLA KIRÁLYNÉ DIPLOMÁCZIAI MŰKÖDÉSE)

1551—56

*

KÜLFÖLDI LEVÉLTÁRI KUTATÁSAI ALAPJÁN

IRTA

DR. VERESS ENDRE

(Olvastatott a M. Tud. Akadémia II. osztályának 1898 október 10-iki ülésén)

BUDAPEST

KIADJA A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA

1899

ELŐSZÓ.

Lengyel-magyar történeti vonatkozások nyomozása vezetett e korszak tanulmányozására, tapasztalván, hogy habár Erdély fejedelmi interregnumának, az 1551—56 közti évek politikájának részleteivel, Ferdinánd és a kibujdosodott Izabella királyné diplomáciájával ketten is foglalkoztak a történeti irodalomban: magyarul dr. *Szádeczky* Lajos kolozsvári, és németül dr. *Huber* Alfonz bécsi egyetemi tanár, (nagyrabecsült volt tanúim) egyikök sem ad teljes képet e változatos évek eseményeiről, s még kevésbbé merítette ki a tárgyat.

Szádeczky, bécsi tartózkodása idejében szerencsésen ráakadt a cs. és kir. udvari és államlevéltár *Fülsze*-osztálya 282. számú kézirati kötetére, mely Ferdinándnak Izabellával folytatott alkudozásaira vonatkozó okleveleket tartalmaz egykorú hivatalos másolatban, s ezt a különben gazdag, de hiányos anyagot »Izabella és János Zsigmond Lengyelországban« 1552—1556. cz. értekezésében dolgozta fel, 1888-ban (8.-r. 96, illetve 107 l.) kiadva az Akadémia hg. Czartoryski-alapítványából. Ez a szépen írt munka főleg azért becses, mivel először ismerteti azokat az Erdélyért folytatott bonyodalmas tárgyalásokat, melyekről addig (eltekintve *Szűgyi* Sándor fejtegetéseitől¹⁾ nem tudtunk jóformán semmit. De neki nem volt célja az egész interregnum történetét megírni, csakis (saját szavai szerint) »világot deríteni« kívánt Izabella és János Zsigmond lengyelországi tartózkodására s a bécsi udvarral folytatott tárgyalásaira. Ez úttörő munka így nem terjeszkedik ki az egész

¹⁾ Az Erdélyi országgyűlési emlékek (1875-iki) I. köt. 347—379 és 447—488. lapján.

interregnumra s csupán az említett követjelentéseket tartalmazó bécsi másolati kötet anyagára támaszkodván, mivel annak első jelentése 1553 decemberére vonatkozik, a legutolsó pedig 1555 ápr. 5-ikéről való, az értekezés esakis e két dátum közti időköz történetére bír kütfői fontossággal.

Három év múlva Huber Alfonz ír e vonzó kérdéstről: »Die Verhandlungen Ferdinands I. mit Isabella von Siebenbürgen« (1551—55. Wien, 1891. 8.-r. 39 L) ez. akadémiái értekezésében. Ő levéltári kutatásokat téve áttanulmányozta a bécsi államlevéltár *Hungarica* osztálya megfelelő anyagát, melynek gazdag adatai alapján szépen kidomborította amaz alkudozások képét, melyek 1551—1553 között folytak. De az ő munkája sem teljes, mert a mint 1553 karácsonyáig ért az események tárgyalásával, egyszerden elővette Szádeczky könyvét, s annak nyomán mondja el műve végén — a mint maga is bevallja — rövid néhány lapon mindazt, a mi Izabella és fia visszatéréséig történt. Vagy beleunt a további kutatásba, vagy nyilván azt hitte, hogy Bécsben nincs több levéltári anyag. Befejezetlen műve egyébiránt osztrák szellemben írott, a mi ugyan nem lephet meg, de munkája kivált azért érdekel, mert benne Ferdinánd szöszegését, ígéreteinek következetes be nem váltását — sajátos felfogásával — diplomáciai ügyességnek tartja, s azzal menti, hogy hisz Erdély megszerzéséért úgy is sokat áldozott már!

Elöttem állván így e két egymást kiegészítő (de azért felfogás tekintetében egymással ellentétes) munka, és két évi bécsi tartózkodásom ideje alatt szerzőink eredeti levéltári anyaga, ezelőmul tűztem ki: áttanulmányozni ismét az egész tárgyat, hogy kitöltsem történetírásunk azt a hézagát, mely e két monographia mellett is megmaradt, s kiegészítsem e kor — szent koronánknak a Habsburgok hatalmába kerülésének kora — szereplőit illető eddigi ismereteinket.

Értekezésemnek azt a címet is adhattam volna: *Hogy vesztette el s nyerte vissza Izabella királyné Erdélyt?* Mert az öt évi interregnum történetéről írva, tulajdonképpen azt mondjuk el, ismertetve a bécsi udvar éveken át folytatott ama politikáját, hogy Erdélyt eleserélje a két kis oppelu-ratibori hercezségért. Mi történt a szent koronával, s miként jut az özvegy királyné Kolozsvárra, Kassára, s onnan sléziai hercezségeibe,

majd anyjához, s a török támogatásával vissza Erdélybe, mind olyan kérdések, melyeknek részleteit, kivált Izabellának 1555 ápr. havától a következő év őszéig folytatott ez irányú működését, még eléggé nem ismertük. Levéltári adataim sokasága alapján immár a királyné alakját és szerepét is jobban ítéltethetjük meg. Egész mívoltában kitűnik ritka nagy diplomáciai ügyessége, félrevezető politikája, furfangos eszejárása és színészeskedő tehetsége, a mikkel teljesen anyjára, az olasz Bona királynéra üt; olyan tulajdonságok, melyekkel sikerült a bécsi udvart lefegyvereznie, s közben (bár mindvégig tagadta) a portán folytatni visszatérését ezéző tevékenységét.

Az új történeti anyag legnagyobb részét a bécsi es. és kir. államlevéltár nyújtotta. Átkutattam ott az 1551—57 közti évekre terjedőleg a *Hungarica* osztály kötegeit, s a hol az idézeteknél más nincs megjegyezve, mindig ez a gyűjtemény értendő. De kiegészítik ezt a *Polonica* és *Turcica* osztály iratai, melyek roppant nagy számban, a lengyel udvarral és a portával folytatott tárgyalásokat ismertetik s világosítják meg, követjelentéseikkel, s a követségekre és alkudozásokra vonatkozó rendkívül sok levéllel, a mikről Hubernek sejtelve sem volt. Ezért ez úton is hálásan köszönöm dr. Károlyi Árpád levéltári aligazgató úr támogatását, melylyel engem az interregnum egész tartamára kiterjedő korszak története bővebb feldolgozására buzdított,¹⁾ s kutatásaimban fontos tanácsaival irányított; nem különben György Árpád levéltáros úr fáradhatatlan szíves készségét, melylyel munkámat elősegítette, s nekem azt a tömördek aktáit hónapokon át rendelkezésemre boesította.

Nevezetes a *krakói Jagiello-egytemi könyvtár* kézírattára 175/2. számú kötete is, mely egykorú (a kir. kancelláriában készített) gondos másolatban hasonló iratokat tartalmaz. Jó részének eredetije megvan ugyan a bécsi levéltárban, de mégis sok részlettel bővíti tudásunkat. Köszönet érette dr. *Wislocki*

¹⁾ Dolgozatom eredeti, első alakjában csupán az oppelu-ratibori magyar, erdélyi vonatkozásokra terjeszkedtem ki, s »Izabella királyné Oppelben« címenen be is mutattam Kolozsvárrt, az Erdélyi Muzem-Egylet 1897 febr. 21-iki felolvasó ülésén. Az egész interregnum tanulmányozásához Károlyi és Huber buzdítására fogtam, mi nélkül e munka ohá talán létre sem jött volna.

Wladyslaw könyvtárör úrnak, a ki a kötetet még le is küldte utánam a könyvtárból. A 335 lapnyi terjedelmű kézirat nagyon gondosan van kiállítva, az egyes levelek czímei pirossal írva, s díszes kötése is arról tanuskodik, hogy ez a lengyel királyi könyvtár, illetve államlevéltár számára készült. A sötétbarna bőrkötésű tábla közepén csakugyan ott látható a lengyel sas-czímer S. A. monogrammal, fölötte korona, azonkívül tele van mindenféle, angyalokat ábrázoló szép aranypréssel, s fölül e czímmel: *Rerum Transilvanica[rum]*, mely szó már egészen nem fért ki. Még a csattok helye is látszik a kötésen.

Ép ily díszesen vannak kiállítva, még külsőleg is a *varsói* főlevéltárban őrzött egykorú udvari számadási könyvek, tele a legérdekesebb adatokkal, melyek főleg dátum-hiányokat pótolnak, s a királyné különböző tartózkodásának valóságos *itinerarium*-át nyújtják.

Megbecsülhetetlenek ezeken kívül a *lomborgi* városi levéltár számadási könyveinek ide vonatkozó feljegyzései, melyekre dr. *Czobowski* Sándor levéltáros úr figyelmeztetett, s az *Ossolinski-intézet* anyaga; a hol az elmúlt nyáron kutattam.

Igen becses adalékokat kaptam továbbá: a *bécsi közös pénzügyi* (kamarai) *levéltárban*, (a hol dr. *Thallóczy* Lajos igazgató úr szíves engedélyével dolgoztam); a *boroszlói kir. államlevéltárból* (főképen a két sléziai hercegség jövedelmére és viszonyaira vonatkozólag), melynek átkutatásáért dr. *Hejzer* A. úrnak tartozom hálás köszönettel; a *varsói* pénzügyi bizottság levéltárában, és *ugyanott* herceg *Lubomirski* J. Tadeusz családi irattárában.

Igyekeztem természetesen felkutatni minden levéltári központot, a hová az Akadémia kegyes támogatásával eljuthattam, s így e kérdésre ezidőszertől több adalék alig remélhető valahonnan.

Végül, nem kevésbé érdekes apró adatokkal szolgált a tárgy ide vonatkozó magyar, német, francia, oláh és lengyel irodalma, melyet lelkiismeretes felhasználtam, gyakran meglepő felvilágosításokat adván.

Igy keletkezett — három évi gyűjtés és munka alapján — ez az értekezés, mintegy kiegészítőül Szádeczky és Huber alapvető műveinek, de önállóan áttanulmányozva s áttekintve együt-

tal az általok megírt egész kort és tárgyat. Szádeczky művét keveset használom, inkább csak ott, a hol némely részletét kibővíthettem vagy helyreigazíthattam, a mit legtöbbször hivatkozás nélkül teszek, úgy hogy az új adatot, vagy a régi adat új megvilágítását csak az veheti észre, a ki az ő könyvével összehasonlítva olvassa az enyémet. De forrásaimat szigorú következetességgel idézem, pontosság kedvéért még Hubert is, valamint Barabás Samu és Óváry Lipót regesztáit, holott az oklevelek, melyeket használtak, mind kezemben jártak. A bécsi iratok közül, munkám első felében sokat értékesíttek azonban olyat, a mit Huber nem vett figyelembe, vagy esetleg, felfogásom szerint, helytelenül magyarázott,¹⁾ habár leírását különben — több helyen szinte szószertint — természetesen követnem kellett, hogy az éppen tárgyalt kérdés vagy tény képét újabb adalékaim beleszövésével jobban kidomboríthassam.

Szükségesnek látszanék talán ismertetni az öt évi interregnum országgyűléseit, fontosabb végzéseit és Erdélyország belső életét is; de mivel ahhoz, a mit *Szilágyi* Sándor idézett nagy művéből ismerünk — az elmondottakon kívül — sok újat nem adhattam, utalok egyszerűen rá, nehogy felesleges ismétlésekbe essem.

Új szempontokat keresve haladtam művemben az események vázolásában, jellemeztem Izabellát és kortársait, bonczoltam tetteiket, működésök tényeit. S ha Erdély történetének e néhány évi korszaka, valamint a Habsburgok politikája részleteit új adatokkal megvilágítanom, és egyúttal néhány, történetírásunkba csúszott százados tévedést, sőt még a kézikönyvekbe és lexikonokba is átment esőkönnyös dátum-hibát kijavítanom sikerült, a mellett, hogy igyekeztem Izabella hazafias, nemzeti politikáját természetes kifejlődésében feltüntetni, nem végeztem talán felesleges dolgot.

Déva, 1898 okt. 4-én.

DR. VERESS ENDRE.

¹⁾ Nem érhettem meg, hogy nagynevű bécsi tanárom (a ki szóval is annyi nemes-szívűséggel lelkesített kutatásomban) munkámat olvassa, mert még e sorok nyomdába jutása előtt, ez évi nov. 23-án meghalt.

I.

Habsburgi Ferdinánd magyar király éppenséggel nem volt megelégedve a leveretése után, 1538 febr. 24-én nagy nehezen létrejött s különben soha ki nem hirdetett nagyváradi titkos béke eredményével. Nem tudott megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy annyi küzdelem és pénzáldozat után Erdély Szapolyaié, János királyé maradjon, s elégedetlensége fokozódott, midőn arról értesült, hogy az rá egy évre nőül vette Izabellát, Zsigmond lengyel király leányát, s még inkább, midőn tőle 1540 jul. 7-én Budán fia született. Hogy a beteges király két héttel utána meghalt, s birtokait, országrészét eszesemő fiára hagyta, az már valósággal nyugtalanítá Ferdinándot, a ki tehetetlenségében, minden jelentősebb eredmény nélkül bosszankodva nézte, mint választják meg a kis János Zsigmondot királylyá, mint foglalja el a török az ország fővárosát, s ennek következtében mint alakul ki lassankint a pártok viszálykodása fölé az erdélyi fejedelemség, s mint gyarapodik az özvegy királyné pártja országszerte, a ki fiával Gyulafejérvárra költözködik hű magyarjai közé.

De azért Ferdinánd ez egymást követő események közepette nem vesztegelt tétlen. Pártja állandóan ébren tartá iránta Erdélyben is a hangulatot, sőt Buda elfoglalása után a törökök megbízhatatlansága és hűtlensége fölött elkeseredett magyarok, attól tartva, hogy most már a megmaradt országrész behódoltatására kerül a sor, hívei voltak a királynak. Maga Martinuzzi György barát is, a ki most már kiábrándult török-szeretetőből, úgy vélte Erdélyt megmenteni a fenyegető veszélytől, ha Ferdinánddal egyesülve erős szövetséget létesít a török törekvéseivel szemben. Ezen az alapon jött létre a gyulai, és később a fejérvári egyezés, s így folytak tovább is a tárgyalások; de Ferdinánd Buda felmentésére irányzott vállalatának kudarca, lassú seregeinek megveretése lelőlasztá a különben megnyerő személyiségéhez fűzött reményeket s megapasztá híveinek számát,

Az erdélyiek hallani sem akartak erről a szövetségről, készek voltak inkább adófizetőivé válni a töröknek, a ki országuk megvédését kilátásba helyezte továbbra is. De György barát é nehéz, válságos helyzetben nem akarta az ország sorsát kockára tenni, s bármint ítéljük meg működését és jellemét, nem tagadhatjuk meg tőle a politikai bölcsességnek azt a nála nyilvánuló nagy mértékét, melylyel fogva tartván mindkét hatalmasságot, az ország önállóságát megőrizte, legalább egy ideig. Utóvégre is ő *igazán* csak a töröktől félt, Ferdinánddal, úgy hitte, hogy szerződéssel és ígéretekkel is rendezhet, ha szorúl a helyzet. S ezt jól tudta a bécsi udvar is, a hol most pénztelen, szűk viszonyok közt azon tanakodtak állandóan, miként lehetne a király Erdély fölötti uralmát is biztosítani olesó szerrel, a császári kamara nagyobb megerőltetése nélkül.

Ennek a kieszelése nem is okozhatott valami nagy fej-törést. Az udvari tanácsosok rájöttek, hogy Erdély bírájáról szó sem lehet, a míg az özvegy királyné és országgyűlésileg fejedelemmé választott kiskorú fia benn van; tehát ki kell esalogatni onnan, hogy jó messzi legyen embereitől, a mire leg-cézészerűbb neki valami nagyobb összegű kárpótlást ígérni, fűlnak meg egy kis herezséget, meg valami czímet adni. Hogy pedig mindez könnyebben menjen, az ország ügyei vezetőjét, György barátot kell csupán megnyerni: elvégezi ő ezt, ha jutalom fejében esuháját és püspöki talárját bíboros kalappal esereíheti majd fel!

Igy lép előtérbe már 1544-ben az a terv, hogy János Zsigmond a koronáért esereében Oppeln, Ratibor és Sagan sléziái herezségeket kapja kárpótlásul Ferdinándtól. S valóban nem csodálhatjuk eléggé György barát ügyességét, következetes erélyét és kigyóyszerű mozgékonyágát — írja Krones — melylyel ez ügyet állandóan felszínen tartotta, s melylyel kivált 1547 óta (holott ekkor a porta Ferdinánddal évi adófizetés kötelezettsége mellett öt évi békét kötött) a királyné, Petrovics Péter, (az elhunyt király rokona és gyámjárta György barátnak János Zsigmond mellett) s mondhatjuk az egész ország heves ellenzése daczára Ferdinánd követelivel folytonosan alkudozik.¹⁾

¹⁾ Krones F. X. Handbuch der Geschichte Oesterreichs III. köt. 226. l.

A szegény királyné annyira el volt keseredve György barát ellen, hogy 1548 tavaszán, a mikor atyja, I. Zsigmond király, halála híret vette, haza akart menni Lengyelországba, de bár tanácsadói erről lebeszéltek s még a barát is figyelmezteté e szándéka helytelenségére, sokáig megmaradt mellette. A következő évek már az elején megindultak a tárgyalások a király követei és György barát közt (de Izabella tudta és meghatalmazása nélkül), melyek a nyírbátori szept. 8-iki titkos egyezséghez vezettek. E szerint Ferdinándra száll Erdély s a részek hirtoka, a ki János Zsigmondnak átengedi Oppeln és Ratibor hercegséget évi 15,000 frt jövedelemmel, anyja, Izabella pedig 100,000 arany frtot kap kárpótlásul az országtól nyert jegyajándékáért.¹⁾ De e szerződés végrehajtása sokáig késett, a mi György barátira majdnem végzetes lett, mert Petrovics megjelentvén a portára, hogy az országot és a királyi trónját veszély fenyegeti, a szultán 1550 szept. havában »Mahmut csaszt Erdélybe küldte azon írásbeli rendelettel, hogy a barát helytartói állásától megfosztatván, egyszerűen kivégeztessék«. De a barátnak sikerült az elfogatási fermánt hozó török követet megnyernie magának, s így, főleg a királyné pártja erélytelensége folytán, kiszabadulni válságos helyzetéből.²⁾

Ezután kétszer is fegyveresen támadta meg a barát még ez évben a királynét, s kétszer is megbékélt vele és segítőivel, a vele szembe kudarcot valló törökkel; de csak azért, hogy a béke színe alatt annál nyiltabban folytathassa az egyezkedést a király embereivel. Sietnie is kellett vele, mert érezte, hogy politikájának ellenfelei nem nyugosznak, s hogy a török bosszúlatlan nem fogja hagyni megveretését. Most már határozottan lép fel Izabella és Petrovics törekvéseivel szemben 1551 jan. 22-én az általa Váradra összehívott magyarországi és erdélyi rendek előtt, erőteljes szavakkal intvén őket, hogy szakítsanak a törökkel, s mentsek meg a hazát, és mivel már »sem ő, sem királyné asszony nem elég az oltalmazásra«, keressenek olyan

¹⁾ Szilágyi Sándor az *Erdélyi országgyűlési emlékek* I. köt. 250. lapján; bár az egyezség szövege nem maradt reánk, s csak későbbi hívatkozásból tudjuk, hogy már akkor felajánlták a hercegségeket.

²⁾ Lásd bővebben *Acsády Ignác*nál »A magyar nemzet története« V. köt. 300. lapján, és *Kropf Lajos* Castaldoról írt tanulmányában.

fejedelmet, a ki az országot megvédheti, »mert ha mindnyájan Petrowittal törökké akarnak lenni is, ő egyedül soha törökkel nem akarja tartani, hanem mint keresztyén emberhez illik, ahhoz akarja magát tartani.«¹⁾ Nem maradt reánk a rendek végzése, de valószínű, hogy a barátnak nem mertek ellene szólni, mert az febr. 3-án nyíltan tárgyal Ér-Diószegen (Biharmegyében) Ferdinánd biztosáival: a meghalt Salm Miklós helyébe kinevezett Tenfel Rézmánnal és Báthory Andrással. De a barát hiába sürgeti az augsburgi birodalmi gyűlésen lévő Ferdinándnál a hadi segítyt, mely nélkül nem tehet semmit. A királynak nemesak pénze nem volt e költséges vállalathoz, de még előbb bátyjával, V. Károly császárral kellett ez ügyet megvitatnia. Végre márcz. 30-án kinevezte biztosait, a kik Izabella királynéval, György barátal s az ország rendjeivel Erdély és a szent korona átadása fölött egyezkedjenek, s egy hónap múlva beindítá az olasz Castaldot is alig nyolczadfél ezernyi zsoldos serege élén. Még egy kísérletet tett a királyné és pártja, György barát és törekvései megbuktatására: tábori országgyűlést tartott márcz. 15-én Enyeden, hogy őt állásából a rendek által elmozdítsa, de a barát fegyveres közeledtének híre szétűzé az amúgy is habozó, határozatlan rendeket s az ügy így még jobban kiélesedett. Mindkét párt fegyverkezik, s a barát, látván, hogy a királyné hallani sem akar a békéről, május 26-án már Gyulafejérvárt löveti és ostromolja. A falak alatt tartott tábori országgyűlésen a barát keresztülvitte, hogy magok a rendek helyeselték eljárását és hódoló követséget küldtek Castaldohoz, a ki azt jun. 4-én fogadta kolozsvári hadiszállásán, hová elsején érkezett volt. Harmadnapra, 7-én elesett Enyed kastélya is, és a Fejérvárról Szász-Sebesre húzódott megrémült királyné érezvén, hogy nincs más kitérő, a helyzet kényszerítő hatalmánál fogva belenyugodott a kikerülhetetlenbe,²⁾ a mint a nála meg-

¹⁾ Báthory András levele Nádasdy Tamáshoz, 1551 január 27-évi a *Magyar országgyűlési emlékek* III. köt. 381. lapján.

²⁾ Izabellát névén, a lengyel király már május 2-iki levelével értesíté Ferdinánd ama szándékáról, hogy őt Erdélyért más tartománynyal akarja kárpótolni, a mit ő elfogadhatónak találván, felajánlja közbenjárását. (Óváry Lipót: A Magyar Tud. Akadémia történelmi bizottságának oklevélmásolatai II. füz. 104. lapján).

jelent barát a rábeszélés minden eszköze és módja felhasználásával vigasztalta.

Igy indultak meg jun. 14-én a szász-sebesi alkudozások, melyeknek eredménye egy hónapi tárgyalás és lassú veszteglés, meg levelezés után az lett, hogy György barát s általa Ferdinánd teljesen győzött, s a mit a mohácsi év óta annyi vér- és pénzáldozat árán nem tudott elérni, kieszközölte most olcsó ígéretekkel, s egy fényes címmel: érseki székre való kilátással lekenyerezett pap közreműködésével.

A mint Nádasdy Tamás országbíró (Ferdinánd egyik biztosa) az első nap előterjeszté Izabellának királya ajánlatát, mindjárt keveslé a fiának ígért kárpótlást,¹⁾ s azt kívánta, hogy olyan birtokot adjanak neki, melyből legalább évi 30,000 frtnyi készpénzjövödelme legyen. A míg pedig neki ezt a birtokot kieszelik, engedjék át Kassát, Munkácsot és Husztot, valamint Bereg, Máramaros és Abauj vármegyét sójövödelmével együtt, fia meg jegyeztessék el a király legifjabb leányával; mitől az elhagyatott özvegy királyné úgy látszik azt remélte, hogy akkor a király biztosabban beváltja ígéréseit.

Castaldó levélben ajánlta fel Izabellának baráti szolgálatait, a mit ő bizalommal fogadott jun. 17-iki válaszában, melylyel egy kis ajándékot küld neki emlékül; de lelki állapotát, elkeseredését semmi sem jellemzi jobban, mint az a kérése a levele végén, hogy »őt ez országhól, ez átkozott purgatoriumból kiszabadítsa«.²⁾

E czélját rohamosan el is érte a királyné, de bizony sok keserves éjszakája és bánata árán. A tárgyalásokat most György

¹⁾ Ez nem is csoda, mert az udvari tanács első javaslata szerint az alkudozást 12–15,000 frtnyi évi járadék ígéréssel kellett megindítani, s ügylátszik Nádasdy sem ígért ennél többet. Jellemző azonban ennek a javaslatnak az a pontja, hogy a béke kedvéért János Zsigmondnak esetleg a királyi címzet is meg lehet hagyni. Izabellához pedig még a biztosok elindulása előtt, és a barát tudtán kívül a királynak egy megbízott embere menesztendő, hogy őt valami tetszetős ürügy alatt a király elé csalja, mert attól tartottak, hogy a királyné, a ki gyűlöli a barátot, jelenlétével megakadályozhatná a tárgyalások menetét. — Ebből persze nem lett semmi, de élénken jellemzi az udvari körök politikáját. (Óváry regesztái II. füz. 100. lapján.)

²⁾ Ugyanott, a 112. lapon.

barát vezette, majd a hozzájött Castaldó, jóformán egyedül és titkolózva. Ferdinánd a béke érdekében jun. 21-iki levelével felhatalmazta ugyan megbízottjait, hogy a János Zsigmondnak ígért évi járadékot 25,000, szükség esetén 30,000 frtra ajánlják fel. Sagan hercezség helyett pedig a nagyobb Oppelnt vagy Ratibort; de a leányával való eljegyzésről hallani sem akart, s azt üzenté, hogy »e felett nem határozhat még, mivel kis leányát nem szándékozik saját elhatározása nélkül eljegyeztetni, mert olyan erőszakolt házasságok rendszeren szomorú kimenetűek«;¹⁾ s ő e tervet időelőttinek tartja. Ferdinánd végre ebbe is belenyugodott, látván a jelentésekből, hogy emberei másként nem mennek semmire. Ez újabb ígéréseivel némileg mégis megnyugtatta a hosszadalmas alkudozásokba már beleunt Izabellát, a ki felesonagolya kincseit, drágaságait, július 18-án elindult Szász-Sebesről Fejérvárra, de hogy úti költség dolgában meg ne szorúljon, bizonytalansága érzetében »égető sürgős szüksége« fedezésére még jun. 17-én elzalogosítá Bánk Pálnak almási várát és birtokát 8000 frtért.²⁾ Másnap aztán jul. 19-én sirva aláírta azt a saját nevében kiadott, de fenyegetéssel s ágyúszóval kiesikart okmányt, melyben a saját és fia nevében lemond a koronáról és magyarországi birtokairól.

Kárpótlásul Ferdinánd átruházta örökjogon János [Zsigmond]-ra Oppeln hercezségét, mint esch hűbért, vagyis, hogy iránta, illetve a mindenkor esch királynak, azzal a hűséggel és olyan szolgálatokkal tartozzanak a királyi és utódai, mint a többi sléziai fejedelmek. Bevételeit illetőleg, ha Oppeln jövödelme nem ltné meg a 25,000 magyar frtot, ez összeg kiegészítésére egyéb birtokokat fog átengedni. E hercezséget azonban a brandenburgi ház ansbachi ágából való kiskorú György Frigyes örgróf bírván zálogul, karácsonyig, míg az felszabadul, Kassát kapja összes jogaival és jövödelmével. Az Erdélyben élvezett idei tízed fejében 3000 frtot fognak kapni szükségle-

¹⁾ Alfons Haber: Die Erwerbung Siebenbürgens durch König Ferdinand I. im Jahre 1551 und Bruder Georgs Ende (az »Archiv für österreichische Geschichte« 75. kötete, Wien, 1889.) 508. l. és Óváry regesztái II. füz. 114. lapján.

²⁾ Óváry regesztái II. füz. 112. lapján. (Az eredeti oklevél a bécsi államtudományi könyvtárban.)

tökre, az esztergomi érsekség vagy az egri püspökség jövedelméből. Az erdélyi és magyarországi váraikban maradt ágyúkért hasonlókat ígért adni Ferdinánd Oppelnben, vagy értéköknek megfelelő pénzüsszeget. Végül János Zsigmondnak és örökösinek biztosították a trónutódlást Magyarországon, ha Ferdinánd és a császár fiutódok nélkül halna meg; ha pedig a kiskorú királyfinak szakadna magva, visszaszáll a nemzetre a szabad királyválasztás joga.

Izabellát Castaldo és társai nevében kiállított kötelezvénynyel nyugtatták meg. E szerint 140,000 arany-frtnyi nászajándékáért (melynek összegét a diószegi egyezségeen állapították meg ennyiben), mit János királytól várakban kapott, kárptólásul azok átengedéseért Ferdinánd 100,000 forintot ígért fizetni és pedig felét karácsonyig, másik felét három év alatt 5 $\frac{1}{2}$ %-os kamatjával együtt. A hiányzó 40,000 frtért (az Oppeln szomszédságában fekvő) Münsterberg és Frankenstein sléziai hercezségeket íratta reá a király, melyeket kevéssel azelőtt váltott ki III. Frigyes liegnitzi hercegtől. Szabadságában állott továbbá Izabellának, akár az egyik, akár mindkét hercezségre eső 20,000 frtot készpénzben követelni, a mit ez esetben három év alatt fizetnek ki; e szándékát azonban, egy évvel előre kell bejelentenie.¹⁾ Tordán pedig pár nap múlva, 23-án az iránt nyugtatták meg a követek külön íratban a királynét, kihívítva és részletezve ez egyezség néhány pontját (főleg a hercezségek biztosítását illetőleg), hogy ha János Zsigmond fiörökösöket nem, csak leányokat hagyva hátra, azok illően kiházassítsanak, özvegy anyjak pedig özvegyi járadékot kapjon.²⁾ S »ezen szín alatt a

¹⁾—²⁾ Huber id. műve 512. lapján; valamint Die Verhandlungen Ferdinands I. mit Isabella von Siebenbürgen, 1551—55. ez. másik műve 5. l. (az »Archiv« 78. kötetben, Wien, 1892.) A két szerződés latin szövegének legjobb kiadását ld. Og. *Utičenović*: Lebensgeschichte des Cardinals Georg Utičenović genannt Martiniensis. (Wien, 1881.) melléklete 32—39. lapján; a homán azért tartám szükségesnek bővebben ismertetni tartalmukat, mert eddig sokat emlegettük mindenfelé, a hercezségek nevével együtt, még tankönyvekben is, de az ügy részletei igaz helyes ismerete nélkül. — Régebben, *Miller* 1808-iki kiadása után ismertette *Jakob Elek*: A magyar korona feletti küzdelem a XVI. században ez. tanulmányában; az Erd. Múz. Egylet *Évkönyvei* I. kötete 141/2. l. és gr. *Mikó Imre*: Erdély különválása Magyarországtól (Pest, 1840.) 91/2. lapján. — Jellemző, hogy annak bizonyítására, hogy Izabella teljesen megbékült Ferdinánddal és

királyné asszonyt Erdélyből kiszűnik«. jegyzi meg Verancsics Antal.¹⁾ Fejérvári palotájából, úgy látszik 20-án korán reggel, »útra ám el-kiindula az keserves asszony«²⁾ a biztosok és a rendek kíséretében Kolozsvár felé, a 27-ikére hirdetett országgyűlésre. Estére Tövösen áltak meg, a hol Castaldo biztosító levelet adott a királynénak a maga, a Nádasy Tamás és Báthory András nevében, hogy Kassára, s onnan Sléziába küldik illő kísérettel.³⁾ Itt utólérte Izabellát Petrovics Péter Lippáról jött négy tagú követsége, kérvén, hogy térjen vissza Szász-Sebesre, mert a török segély közeledik,⁴⁾ a mi nem volt pusztá rémítés.⁵⁾ E kellemetlen hírré Castaldo tbk. megígérte

nem vágyik vissza Erdélybe, az 1553 nyarán Konstantinápolyba érkezett királyi követek: Verancsics és Zay Ferencz királyuk megbízásából ezt a szerződést is benyújtották bő olasz fordításban a portán (közölve Verancsics összes munkái IV. köt. 363/6. lapján) Izabella két keletnélköli ünnepélyes formában kiállított kötelezvény-levele fordításával együtt (ugyanott a 360/3. l.), melyekben kijelenti Ferdinándnak, hogy magát és fiát okozza abban, hogy Magyarország, a kereszténység nagy kárára, a török hatalmába jutott, de mivel az ő kétszínű barátságában nem bízik, egyedüli óhajta, Ferdinándnak adni át az országot, és bizonyítja, hogy az ő beküldött biztosával, teljes hozzájárulásával és minden erőszak nélkül tárgyalt és kötötte meg a szerződést stb. E leveleket azonban koholtaknak tartjuk, nemesak tartalmuknál és külső-belső sajátosságuknál fogva, hanem azért is, mivel semmi egyéb forrás nem említi. Az egész Verancsicsék esinálmánya, a nélkül, hogy ezelt érték volna velők, hozzá írt hosszú bevezetésök daczára.

¹⁾ Összes munkái II. köt. (Pest, 1857.) 88. lapján.

²⁾ Tinódi. Az János király fiáról való szép krónikájában, a »Régi magyar költők tára« III. köt. 369. lapján.

³⁾ Asscuratio pro regina Ysabella Hungariae de secura eius in Silesiam deductione. (Egykorú másolata a bécsi államlevéltárban.)

⁴⁾ Castaldo jul. 21-iki nagyobb jelentése Tordáról, a bécsi levéltárban.

⁵⁾ E nehéz időkben ugyanis Petrovics írt a portára, hogy védelmezze meg János király fiát, s ezért onnan keményen meg is parancsolták a barátoknak és Erdély nemességének, »hogy — úgymond — őt urától tekintsetek és ne engedjétek egy lépést sem kimenni az országból, ha a német őt anyjával ki akarná vinni, s nekünk hívek legyetek, mert megparancsoltuk a szilisztriai és viddini szandzsáknak, valamint a moldvai és havasalföldi vajdának, hogy seregekkel készüljenek kiverni tőltek az ellenséget; a romániai béglébégnak is meghagytam, hogy tartalékban álljon, s a tatár kán is csak parancsomat várja, hogy 80,000-nyi emberével meginduljon.« Keltezve: Konstantináe 1551 im Augusto, törökösen 958 (és nem 954) Sabán hava. (Egykorú hivatalos német fordítása a bécsi államlevéltár *Turcica* osztályában.)

György barátnak, hogy ha a szent koronát, a jogart és többi jelvényeket átadja neki, akkor megszerez a királyi és Ferdinánd leánya közti házasság, a miről már Sebesen megnyugtatta a királynét, a ki most némi enyhülést szerezvén ebből sebzett szívére, jul. 21-én reggel, a mint Enyedet elhagyták, átadta azokat a barát újabb négatására Felvinczen, a mezőn (Szamosközy szerint) Székely Pál házában¹⁾ ily szókkal: »Adja Isten, legyünk hamis jóvendölök, de félo, hogy ezzel az koronával többé maga nemzetéből nem koronáz kegyelmeket,«²⁾ a mit jellemzően az egykorú Tinódi is említ. S ha ezt tán nem is mondta a királyné (a ki különben mégis meg volt nyugodva, mert még attól is tartott, hogy a barát magának szerzi meg a koronát), Szamosközy és a lantos éppen nem volt rossz jóvendöl.

Estére Tordára jutottak,³⁾ s pár napi pihenéssel 24-én indulván, este ért Izabella Kolozsvárra, a hol még két dolga maradt: jóváhagyatni a rendekkel a megtörtéteket, a kik megrettenve Castaldo fegyveres erejétől, azt minden ellenállás nélkül meg is cselekedték; és megtartani a jelképies eljegyzést 11 éves fiával és Ferdinánd alig 4 éves leányával, Johanna főhercegnővel.

Az országgyűlés 27—29-ike közt tartatott meg, hanem a bejelentett eseményeket, s a barát politikáját — a mint azt szemtanúk is észrevették — a jelenvoltaknak csak egy része hagyta helyben meggyőződésből, mert a többit félelem bírta reá.⁴⁾ De mesebeszéd, illetve *Bethlen* Farkas képzelmenek születménye az a már egészen a köztudatba átment s ma is hirdetett hit,⁵⁾ hogy a szent koronát és koronázási jelvényeket a piaczi nagy templom oltáráról György barát és Izabella a fiához

¹⁾ Ezt Bethlen Farkas is említi erdélyi históriája (szebeni kiadása) I. köt. 490. lapján, kiszűnévén még a felvinczi állítólagos hagyomány részleteivel, hogy t. i. György barát Castalddal, s a többiekkel a kőfáttal kerített házat, melyben a királyné meghalt, körülvettette spanyol katonákkal, s így esikarta ki kezéből a szent koronát.

²⁾ Szamosközy Történeti maradványai IV. köt. I. lapján.

³⁾ Innét ír Castaldo Ferdinándnak a korona átvételéről, György barát pedig még Felvinczről, mindkettő jul. 21-én. (Az eredeti levelek a bécsi államlevéltárban.)

⁴⁾ Natalis conditio universae historiae sui temporis. (Venedig, 1581.) 32. l.

⁵⁾ Jakab Elek: Kolozsvár története II. köt. (Budapest, 1888.) 46—47. lapján terjedelmesen ismerteti.

és a rendekhez intézett oratioval nyújtják át Castaldonak.¹⁾ Eltekintve attól, hogy erről a fontos dologról sem az egykorúak nem tudnak (pedig az ünnepélyek leírásában a régieknek nagy érzékek voltak), sem az országgyűlés végzése nem szólnak, erre a ceremóniára éppen nem volt semmi szükség. Nem is lett volna okszerű Castaldonak a tordai határon átvett koronát újra kiesomagolni s az oltárra tételni, s ő sokkal körültekintőbb és óvatosabb volt, semhogy a féltve őrzött kincs biztonságát kockáztatta volna. Sem az ő, sem György barát jelentései nem szólnak erről az ünnepélyes átadásról, a mint például a felvinczit leírják, pedig mindketten szorgalmas levélírók. A nehezen kiesikart koronát Castaldo az unokaöccsével, Alfonzzal őriztette és küldette föl Bécs felé;²⁾ míg maga a tény szentesítése sokkal egyszerűbben történetelt jul. 29-én, Szt. László-napján, Erdélyország patronusa névünnepén a kolozsmonostori apátság kis templomában,³⁾ a hová a »barát el-felvívé« a királynét, s rövid isteni tisztelet után »minden birodalmát adá királ markába.«⁴⁾ Itt esküdtek meg mindkét részről a szerződés megtartására, miután Izabella sürgetésére (a ki előbb addig az országból nem akart kivonulni) a fia eljegyzési ünnepsége is végbe ment — per procuracionem — fényes nagy pompával; de a biztosok azért kijelentették, hogy a király ez iránti ígérete csak akkor válik érvényessé, ha előbb Petrovics összes várait átadja.⁵⁾

Most már csak az indulás volt hátra. Ezt július 31-ikére, *pénteki* napra tűzték ki (mely a lengyelek felfogása szerint a

¹⁾ Bethlen Farkas erdélyi históriája I. köt. 490. l.

²⁾ Natalis gróf is, lefván miként vette át Felvinczen a koronát Castaldo, így folytatja róla, id. műve 83. lapján: illa missa est continuo ad Ferdinandum regem per Joannem Alphonsum nepotem Castaldii. Regina deinde Colusuar profecta convocatos ad comitia proceres.

³⁾ A szebeni Scherer András feljegyzése az Album Oltardianumban a »Deutsche Fundgruben zur Geschichte Siebenbürgens« (Neue Folge, Kronstadt 1860.) 21. lapján: Die 29. Julii seynd zu Monostro (ubi intercramus) mit grosser Pomp per procuracionem celebrirtet worden die Sponsalia des jungen Sohnes der Frauen Isabella mit Johanna Khunigs Ferdinandi Tochter. Ez adatot megerősíti a királyné jelenvolt titkára: Listi János hasonló feljegyzése is, Kovachich: Scriptores minores I. köt. 338. lapján.

⁴⁾ Tinódi erdélyi krónikája id. kiadása 32. lapján.

⁵⁾ Óváry regesztái II. füz. 128. l.

hét legszerenesebb napja), de mivel János Zsigmond útközben hideglelést kapván, betegeskedett,¹⁾ és »sokáig fekvék« a monostori klostromban, az útrakelés a következő hétre, aug. 6-ikára maradt.²⁾ Megelőző nap a királyné udvarával misét hallgatott még a templomban, melyben az országot a római királynak átadta volt, és elbúcsúzott a királyi biztosoktól és rendektől;³⁾ de elindulása most is szükségből 8-ika reggelére halasztatott,⁴⁾ a mit eddig szintén nem ismertünk.⁵⁾

Castaldo két mérföldig kíséré őket, György baráttal, de azért ő sem ment velök Szent-Királyig, illetve a Meszesen át Zilahig, a hol (Tinódi szerint) érzékeny búcsút vett tőlök, s egy-egy zacskó aranyat is adott a kis királyfinak és anyjának;⁶⁾ hanem itthon maradt, az ország védelmére,⁷⁾ vagy tán

¹⁾ Castaldo 29-iki jelentése szerint, a bécsi államlevéltárban: és regesztája Óváry id. könyve II. füz. 127. l. Ez igen jellemző, mert a lengyelek: Piątek, dobre poczatek (péntek, jó kezdet) közmondásukat követve, ma is lehetőleg e napon indulnak útra, s nem esodálhatjuk egy különben is elkeseredett lelkületű lengyel asszonytól, ha, mint e században igen sokan, e babonás hitnek hódolt.

²⁾ György barát 1551 aug. 7-én Ferdinándhoz intézett levelében legalább azt írja, hogy a királyné szekerei útra készen állnak az indulásra, mely *tegnapra*, 6-ikára volt kitézve. (Pray: Epistolae procerum regni Hungariae. 1806. II. köt. 276. l. Eredetije a bécsi államlevéltárban.) Castaldo meg 8-ikán arról tudósítja Ferdinándot, hogy a szent koronát már elküldte unokaöccsével. (Óváry regesztái II. füz. 130. l.)

³⁾ Így értelmezem az alábbi egyetlen feljegyzést: 1551. Havi Boldog-asszony napján (5. die Augusti) Kolosmonostoron királyné asszony resignálá az országot római királynak. (Barthás Samu közlése az u. n. székely krónikából, a »Történelmi Tár« 1880. évf. 639. lapján.) Valamint a barát fenti levelének egyik részét.

⁴⁾ György barát 8-iki levelében írja: Hodie *Secundum* reginam, recta una cum *Illius* filio Cassoviam profecturam. (Eredetije a bécsi államlevéltárban).

⁵⁾ Acsády is id. műve 306. lapján aug. 6-ikát ír tévesen, éj úgy mint néhány egyéb részletet, melyet most tisztázni óhajtottunk.

⁶⁾ Ez Tinódinál csupán költői színezés, mivel György barát maga írja fenti levelében, hogy Izabellát két mérföldig kísérte Kolozsvárról, a honnan még ugyanazon a napon ír, úgy hogy nem követhette Zilahig.

⁷⁾ A barát később maga írja: »ego vero hic remansi, ut regio ipsius prospicerem, et illud defendam«, Gyulafejérvárról, 1551 szept. 10-iki levelében. (Pray: Epistolae procerum II. köt. 290. l.)

inkább azért, mivel a királyné a korona átadásakor határozottan kikötötte, hogy a barát ne kísérje őt Kassára.¹⁾

Szilágy megye határán Izabella könyezve vált el Erdélytől, a hol annyira szerették, és Kassáig Patócsy Ferencz, Kendy Antal, Ödöfni László és Balassa Menyhárt lovasai kísérték tovább, a kik onnan azután vissza is tértek. De lassan haladtak, nagy pihenőket tartottak, részint mivel a királyné és fia gyengélkedett, másfelől meg híve, Petrovics érkezését várta. Alig aug. 10-én van Tasnádon, a honnan (helyesebben Egregyről) az ígért 200 lovas küldését sürgeti Castaldotól, mivel »az oldala mellett lévő magyar lovasságnak több, mint fele a korona kíséretéül eltávozván, jóformán katonai kíséret nélkül maradt.« Együttal másnap újra írt Petrovicsnak, kérve, hogy Temesvár és Beeskerek átadása után sietve jöjjön hozzá.²⁾

Tokajra 16-án éjjel érkezett, a hol éppen megelőző nap óta várt rá a Bécsből a korona elé s hozzá küldött Sforza-Pallavicini órgróf (kinek küldését aug. 3-iki levelével jelezte Ferdinánd³⁾ s a ki innen Kassára is elkísérte. Ekkorára már a portán is értesültek a nagy változás felől, a minék esőppet sem örültek. György barát maga írta meg, hogy átadta Erdélyt Ferdinándnak, oly kikötéssel, hogy János király fia egyik leányát nőül vegye. Erre a porta Mehemed pasa levelében határozott rosszalását fejezte ki a barátnak, »mert — mint írja — ennek a dolognak a szultán hírével kellett volna történnie, de különben sem volt az átadásra semmi szükség, kivált hogy most Ferdinánd emberei elárasztották országtokat.« Ezért a baráthoz küldik Dervis és Mendzal esauszt, hogy velök tárgyaljanak, s az adót megfizesse:⁴⁾ Ferdinándon pedig úgy töltötték ki bosszújokat a portán, hogy ottani követét, Malvezzit,⁵⁾

¹⁾ Említtve Castaldo egyik levelében, a bécsi államlevéltárban.

²⁾ Óváry regesztái II. füz. 130/1. l. A bécsi államlevéltárban lévő levél Di Egreg van keltezte. A királyné Petrovicsnál Tinódi szerint (Bégyi M. K. Tár III. köt. 35. l.) »az Tiszához közel« lőn szemben.

³⁾ Óváry regesztái id. h. 130., 132. l.

⁴⁾ Mehemed pasa 1551 aug. 31-ről a barátnak. (Egykorú hivatalos német fordítása a bécsi államlevéltár *Turcica* osztályában.)

⁵⁾ Lásd bővebben *Kropf* Lajos »Malvezzi elfogattatása« cz. közleményét a »Századok« 1896. évf. 389—393. lapján.

elzárták s midőn ezért Bécsből kérdőre vonták, Ibrahim bég azt felelte reá *Ferendus* királynak a szultán nevében, hogy a követek a királyok kezesei, szavokért, de mivel Ferdinánd megszegte a békét és Erdélybe (mely a magas portáé) katonaságot küldött s a múlt évi adót is későn fizette meg, kénytelen volt követét elzárni.¹⁾

II.

»Az király fia beszälla az kincős Kassába,²⁾ melynek polgársága, élén a város bírójával és tanácsával örömmel fogadta a várva-várt királynéval együtt, a kiknek sorsa olyan meghatározható és rokonszenvet keltő volt. Czéczey, a ki már 15 év óta szolgált a kapitányságban, elibök ment, bevezette őket a városba, átadta nekik a várat, a hadi és élelmi szerekkel együtt, s mindvégig készséges hívők lön. Mint Tinódi éneklé:

Az Czecei Lénárt hamar felkészölte,
Lovaggal, gyaloggal, seregekkel méne,
Kirátné asszonnak fiával köszöne,
Az mellett hívségöt mindent néki ígyére.³⁾

De Izabella itt még sem érezhette magát otthonosan. Tudta, hogy ez csak ideiglenes tartózkodási helye, s jövőjének bizonytalansága beteggé, levertté tette; líza, hideglelése volt — egyik levele szerint — mely állapotában a kellő kényelmet sem találván fel, Pallavicini őgróf útján tolmácsolá Ferdinándnál legfőbb kívánságát, »hogy a király Kassáról való elviteléről mielőbb gondoskodjék, mert amnyi hányattatás után nyugalomra vágyik«⁴⁾ s a királyra nézve is jobb lesz, ha ő innen távozhatik. Ezt sürgeté ismételten Castaldo által is, szept. 15-én hozzá írt levelével, melyben szomorú helyzete felől panaszkodván, ő keserűségre fakad: Csak most érzem, hogy mi egy elfűzött királyné helyzete⁵⁾! Ezt a szívesseget a

¹⁾ Ibrahim bég levele Konstantinápolyból 1551 okt. 14-éről. (Török eredetije és egykorú hivatalos latin fordítása, a bécsi *Turcica* osztályban.)

²⁾ Tinódi id. helye 369. lapján.

³⁾ Az id. Régi M. K. Tára III. köt. 35. l.

⁴⁾ Óváry regesztái II. füz. 134. l.

⁵⁾ Ugyanott a 137—8. l.

tábornok meg is tette neki, azzal a nyomatékkal sürgetvén Nagy-Szebenből 18-iki levelével a királynál Izabella kielégítését, hogy az már kénytelen volt György barától is pénzsegélyt kérni.¹⁾ S hogy viselkedett vele szemben Ferdinánd, a ki jul. 30-án Bécsben kelt, hozzá intézett levelében »az egyezés összes pontjait *szentül* megtartani«²⁾ még külön is, csak-hogy mielőbb kimozdúljon Erdélyből. Ime, most, mikor tudta, hogy Erdély, Petrovics és a királyné sok szép vára már kezében van, ő maga meg biztos helyen, Kassára internálva — első intézkedése is az volt, hogy felszólította szept. 19-én biztosait, hogy az Izabellának »új évre ígért 50,000 arany frt lefizetésére, kellő kamat biztosítása mellett,«³⁾ eszközöljenek ki néhány évi haladékokat.⁴⁾ Még György barát is csalódottan panaszkodik ugyanekkor a híboros kalap késése és egyéb ígéretetek teljesíttelen maradása miatt.⁴⁾

Bizony szomorúan teltek Kassán a napok s ugyancsak szüksége volt a királynénak kísérete buzdítására, szórakoztatására, melynek tagjai közül ismerjük főtanácsadóját, a hű Petrovics Pétert, orvosát Blandrata Györgyöt, titkárát s fiának ezentüli nevelőjét, Csáky Mihályt, kit a gyulafejérvári káptalanból kéréselt magához, és hopmesterét (curiae magister) a lengyel Loboczky Mátyást,⁵⁾ a ki előbb Ferdinánd tanácsosa volt. Ezt a királyné szept. 23-iki megbízó levelével,⁶⁾ de csak okt. 14-én Castaldo tanácsára Bécsbe küldte,⁷⁾ hogy hódolatát jelentse a királynak s a fejérvári egyezés ratifikálását

¹⁾ Óváry regesztái II. füz. 137—8. l.

²⁾ Ugyanott a 128. lapon.

^{3—4)} U. o. a 128., 138. és 139. lapon.

⁵⁾ Istvánó históriája költő 1685-iki kiadása 204. lapján.

⁶⁾ Kelt Kassán 1551 feria quarta proxima ante festum divi Michaelis. (Eredetije a bécsi államlevéltárban.) Loboczkyval ment Pappocoda Ferencz bárói várkapitány is, a kit Izabella anyja küldött be aug. végén Lengyelországból Kassára, hogy hírt hozzon feléle. — Ajánló levele ugyancsak szept. 23-ról, de olaszúl, ugyanott a levéltárban. Egy másik Loboczkyknak adott kísérő levele kelt: feria quarta proxima post festum Sancti Mathaei, vagyis szintén szept. 23-ikán.

⁷⁾ Brutus János Mihály magyar históriája III. köt. 467. l. szerint utóbb Blandratát is oda küldte ügyei sürgetése végett. — Ez valószínűleg helyes adat de Blandrata nem lehetett valami nagyon hű szolgálja, mert Izabella 1552 szept. 7-én panaszkodva írja Varsóból Castaldo Alfonsoznak,

kérje, a mit ő már 18-án megtett, mert ez pénzbe nem került (s ép ez a készsége vezette mindig félre Izabellát, a ki királyi ígéretében feltétlenül bízott) s azt úgy a maga, valamint utódai nevében is minden pontjában megtartani ígéri,¹⁾ hisz eddig sem tett egyebet pusztá ígéretnél.

Loboczký megbízatásának másik része nehezebb természetű volt. Kassán úgy látszik abban állapodtak meg a királyné tanácsosai, hogy jövedelmének biztosítása és szaporítása végett legcélszerűbb lesz nekik is marhákat felhajtani a sléziai vásárookra s ebből pénzelni; a mi jövedelmező, s már ez időben nagyon megszokott módja volt a meggazdagodásnak a magyar nemeseknél. A titkár tehát arra kérte Ferdinándot, adjon Izabellának vámmentes beviteli engedélyt, hogy szarvasmarhát, lovat, juhot és bort vitethessen be szabadon sléziai hercezségeibe; de azt csak a saját udvartartása szükségletére engedte meg. Elvi jelentőségű volt az a további előterjesztése, hogy fia mentessék fel a császár vagy a Ferdinánd hadjárataiban való részvétel kötelezettsége, alattvalói pedig a cseh koronával szemben minden adófizetés alól. De a király azt felelte, hogy János Zsigmondnak és örökösének ugyanolyan jogai és kötelezettségei vannak és lesznek, mint a többi sléziai fejedelmeknek, a mint azt a fejevári egyesség is határozottan mondja; s midőn Loboczký ezt a felmentést csak legalább néhány évre kérte, Ferdinánd kitérőleg azt válaszolá, hogy ez ügyben csupán a cseh és sléziai rendek hivatottak határozni.

Hanem azért Izabella ügyes titkára mégis elég sikeresen járt, mert kapott egy kis pénzt a kamarától s elérte azt, hogy Ferdinánd két biztos kíséretében Sléziába küldte a hercezségek megvizsgálására. Felkeresték a frankenstein várban tartózkodó boroszlói püspököt. Slézia kormányzóját s azután meglátogatva a hercezségeket, átnézték a gazdasági számadásokat

hogy «il nostro dottore s'è formato in Vienna alí servigi del Ser^{mo} Re, e, perche dubitiamo che lui non faccia qualche sinistro ufficio contro di noi», kérti nagybátyját Baptistát, írta ez ügyben valamelyik bécsi udvari barátjának, hogy biztos tájékozást szerezzen róla. (Eredetije a bécsi államlevéltárban.)

¹⁾ Barabás Samu: Erdély történetére vonatkozó regeszták. A «Történelmi Tár» 1891. évf. 434. l.

is. Loboczký küldetéséből nov. 11-én érkezett vissza Kassára s a látottakról röviden azt jelenté királynéjának, hogy: Münsterberg és Frankenstein két kis *jószágoeska* s hozzá jóformán egészen pusztá, alig 5050 tallérnyi jövedelemmel. Oppelben a gazdaság teljesen elhagyatott, mivel a tisztek nem törődnek vele, a halastavak üresek, s a kastély romladozó félben, úgy hogy a hercezségek jövedelme még felét sem éri el a megállapított évi járuléknak. E mellett Izabella pedig azt gondolta, hogy Oppelhez Ratibort is megkapja, mivel a két hercezség utóbbi időben egyesítve volt.¹⁾ De hát átadott legalább 6400 frtot, a mit a királytól hozott és szorult helyzetében ez is jól fogott,²⁾ mert a tizedből Kassára érkezésekor fizetni ígért 3000 frtot máig sem kapta meg.

Loboczký szomorú benyomásait és Izabella panaszait írásban is megküldték Ferdinándnak, a mikre ő decz. 4., és 10-én felelt. Hogy Münsterberg és Frankenstein semmit sem jövedelmez, nem való s hivatkozik arra, hogy e két hercezség a liegnitzi fejedelemnek is ugyancsak 40,000 frtért volt elzárlogosítva; de ha Izabella velök nincs megelégedve, azok egyenértékét más tartományban fogja neki pénzben kintaltatni. A mi Ratibor átengedését illeti, azt *Oppeln* fogalma soha sem foglalta magában s a fejevári egyezésben sincs szó róla, csupán azt ígérte abban, hogy ha Oppeln jövedelme 25,000 frtot nem tenne ki, más birtokokból fogná a hiányt kipótolni. Az idei jövedelem hátralékos összegét s a tized fejében lekötött 3000 frtot karácsonyra külön udvari emberével fogja megküldeni. Végül kérte a királynét, hogy meghatalmazottakat küldjön fel, a kik Oppeln birtoklását az ő biztosai kezéből decz. 30-án Boroszlóban átvehessék, de viszont ő is készítse elő Kassa átadását ugyanarra a napra. Kéri azonban, hogy a szintén karácsonyra ígért 50,000 frtot illő kamatra hagyja még nála, mivel a török ismét felújítja ellene a harcot annak hírére, hogy Erdélyt és Magyar-

¹⁾ Huber «Verhandlungen»-je 6. l. Loboczký jelentése Ferdinándhoz 1551. nov. 20-ról a bécsi államlevéltárban.

²⁾ Barabás regesztái id. helye 435. l. Izabella köszönő levele a pénzüért, kelt Kassán 1551. feria quinta in festo sanctae Elisabeth, tehát nov. 19-én. (A bécsi államlevéltárban.)

ország keleti részeit biztosai által újra elfoglalta. A halasztás kieszközlésére Loboczkyt is külön levélben kérte, kinek támogatását azért kereste, mert nov. 15-én Kassára érkezett biztosaitól tudta, hogy a királyné addig el nem utazik, a míg neki s fiának az oppelni hercegséget át nem adják. Petrovics sem vehető rá, hogy Munkács helyett, melyet Temesváráért kapna, pénzzel elégedjék meg; azt is megjegyző magának biztosai jelentéséből, hogy a kassaiak ingadozása miatt óhajtanó, hogy a királyné onnan mentől előbb eltávolíttassék.¹⁾

Így érthető Ferdinánd engedékenysége s gyors elhatározása a hercegség átadása tekintetében, a minek végrehajtására kinevezett emberei ezek voltak: Melchior v. Hohbergh, Hans von Schlieben, Friedrich v. Redern és dr. juris Fabian Kindler, kir. tanácsosok.²⁾ Még a gondolatától is félt, hogy az elégedetlen királyné és hívei valami galibát okozzanak neki s ezúttal ügylátszik komolyan vette ígéreteit, mert karácsony másodnapján Lobkovicz Bohuslav elnöklése alatt még azt a bizottságot is kinevezte, mely Mórícz szász herceggel, a kis-korú György őrgróf gyámjával, a hercegségek kiváltása ügyében tárgyaljon.³⁾

Ferdinánd e kedvező intézkedései hírére és biztató üzenetére Izabella még nov. 5-én kinevezte Oppeln átvételére kiszemelt biztosait: hornspergi Schellendorf Albrechtot és grodiczi Pückerl Jánost, két sléziai, útasításul adván nekik, hogy Oppelnt és hozzátartozó birtokait, jövedelmeit és jogait úgy vegyék át nevében, mintha ő személyesen jelen lenne fiával.⁴⁾

¹⁾ Izabella Castaldóhoz nov. 20., Ferdinándhoz 22., Loboczký Ferdinándhoz 20-án és a király id. keltű válasza, decz. 4-én Loboczkýhoz is, a bécsi államlevéltárban. (Huber id. műve 7. l. és Barabás regesztái id. h. 436/7. l.)

²⁾ Ferdinánd decz. 14-én Bécsben kelt eredeti útasítása a horoszlói államlevéltár Opp. Rat. osztályában.

³⁾ A Prágában kelt útasítások egykorú másolata a horoszlói államlevéltárban.

⁴⁾ Lengyelül írt meghatalmazásának eredetije e napról, a bécsi kamarai levéltár *Böhmen* osztálya 4/1. csomagjában. Hasonló tartalmú másik megbízó levele in festo sanctae Luciae Virginis napján (decz. 13-án) kelt s ezt aláírták Ferdinánd követői is: Hans von Regensperg, Redern és Kindler, a kik akkor nála jártak. Kiadva *Böhme*: Diplomatische Bey-

Hanem azt a kérését, hogy a köteles 50,000 frtot, vagy legalább felét, ha nem tovább, egy évig kamatra hagyja nála, nem teljesíthette, mivel sok költsége következtében nem nélkülözötte, sőt még ugyancsak kérte karácsonyra,¹⁾ talán ismét Loboczký útján. Csak mikor a király decz. 27-iki levelével újra ismételte kérését, nyugodott bele az elkerülhetetlenbe, 1552 jan. 16-án jelezvén Castaldónak, hogy ha már semmiképpen sem kaphatja meg a pénzt, adjanak hát kárpótlásul valami szomszédos birtokot.²⁾ Egyebekben Ferdinánd többi felvilágosítását és jóindulatát hálásan köszöni (ugyancsak decz. 11-iki levelében) s most már annál inkább vágyott el Kassáról sléziai tartományaiába, mivel anyja és bátyja, II. Zsigmond Ágost lengyel király megüzente, hogy a karácsonyi ünnepekre Krakóba jönnék, hogy kis fiát láthassák. Várja tehát a király követeit és ígéretei teljesítését, hogy végre »szabadúljon ez áldott országtól és átkozott lakóitól«, mint Castaldónak írta.³⁾ nagy elkeseredésében: a ki Ferdinándhoz írt is néhányszor érdekében.

A többi pénz, Oppeln jul. 19-ikétől karácsonyig terjedő jövedelmének hátrálékos része, a sok ígéret után mégis csak összekerült valahogy, Ferdinánd Rogkhneer Jánossal küldte be Kassára, a mit Izabella 1552 jan. 6-iki levelében nyugtáztván, a király kegyét fiával együtt gyermeki odaadással ígéri kiérdemelni.⁴⁾ Hanem azért egyidejűleg, 4-én keserű panaszt

träge zur Untersuchung der Schlesiischen Rechte und Geschichte. (Berlin 1776—75.) IV. Theil 171. lapján.

¹⁾ Ferdinándhoz írt levele decz. 11-én, (Eredetije a bécsi államlevéltárban.)

²⁾ Ferdinánd Izabellához, Barabás regesztái 438. l. Izabella Castaldóhoz, Huber 7. lapján.

³⁾ Decz. 15-iki levelében »per uscir in tutto di questo benedetto paese e maledetta generatione«. Huber id. műve 8. lapján is. De ne higye Huber, hogy a királyné a török hadi készülődésétől való féltelmében vágyott el Kassáról, mert az csak segítette volna. Ellenkezőleg, azért igyekeztek őt onnan mielőbb kimozdítani, hogy minden ilyen kísértéstől megmentsék Ferdinándot.

⁴⁾ Barabás regesztái id. h. 443. l. és Bucholtz id. műve IX. köt. 584. l. (Eredetije a bécsi államlevéltárban.) Ferdinánd 1551 decz. 13-án rendeli Wernernek, hogy fizesse meg (nyugta ellenében) Izabellának a 25,000 frt hátralevő részét, melyből Rogner útján 8000 frtot küldött; hasonlóan a

emelt Castaldonál a biztosok ellen, a kik Oppeln jövedelméből közel 500 aranyat (helyesen tán: aranyforintot) vontak le, a miért kéri a tábornok közreműködését Ferdinándnál, hogy ne küldjön többé hozzá ilyen udvariatlan biztosokat, a kik tiszteletlenül viselkednek vele, a királynéval szemben és olyan szörzszerűhasogatók, hogy egy krajczárt négy felé osztanának.¹⁾

Ez a méltatlan bánásmód ösztönözhetette Izabellát arra, hogy a küldeményt vonakodott elfogadni, mivel a magyarok, s kivált Ozéczey Lénárt azt tanácsolták, hogy elvetvén a szerződést, Magyarországon maradjon, úgy hogy a küldött pénzt csak Loboczky és Blandrata tanácsára vette fel,²⁾ a kiről tudjuk, hogy úrnőjét később éppen nem szolgálta valami nagy lelkiismeretességgel.

Így érte az özvegy királynét az újév, remélve, hogy majd csak kiszabadul nemsókára fogsághoz hasonló helyzetéből, s hogy tán a király is teljesíti lassanként ígéreteit, melyekért országtól meg kelle válnia. De, már arra sem volt oka neheztelnie,

Ki eseteködése tön oly nagy kárára,
Kis árva fiával marada búdosásra,³⁾

mert György barát, a kitől úgy félt és reszketett, »mint a farkast látó bárány« — már nem élt. A decz. 17-én történt alvinczi gyalázatos orgyilkosság hírére éppen újév napján kapta Castaldótól, s ámbár (mint fenti jan. 4-iki válaszában írja) a barát váratlan halála annyira meglepte, hogy még akkor is alig lehetett volna, ha személyesen látja vala, nem tagadja örömét, mert így Erdély birtoklása is biztosabban nyugszik a római király kezében; mivel, hogy őszinte legyen, fájt neki megjutalmazottának, s valóságos királynak látnia azt, a ki keserves sorsának okozója volt. Áldást kíván azokra, a kik az igazságot szeretik

3000 forintot, a mit neki az erdélyi tizedért kárpótlásul ígért. A löszereket írja össze, s mondja, hogy azok helyett Prágából vagy Bautzenből fog majd másokat kapni. (Hivatalos másolata a bécsi kamarai levéltár *Gedenkbücher* cz. gyűjteményében.)

¹⁾ Izabella olasz levele Castaldóhoz; kiadva Bucholtz id. műve IX. köt. 583. l. (A bécsi államlevéltárban levő egykori másolata után.)

²⁾ Istvánfi historiája id. kiadása 204. l.

³⁾ Tinódi krónikája id. l. 58. lapján.

és boldogságot azoknak, kik az árulókat büntetik; de azért vallásos lelke mégis megnyugodott a végzetben, melynek a nagy államférfi áldozatává lett, és

Ad vala nagy hálát mennyből Istennek,
Hogy megállotta boszúját inségének.¹⁾

Érdekes levele további részében arra kérte Castaldot, hogy szerezze vissza neki a barát kincstárából néhai ura, János király és fia tárgyait, melyekre egykori híveivel bizonyíthat. S mikor titkára a kérvényt aláírásra elibe terjeszté, meg nem állhatta, hogy oda ne biggyessze előbb sajátkezüleg e gúnyos sorokat: Ha egyebet meg nem kaphatunk, küldjön legalább valamit ez ócska bundás szent ereklyéiből, pl. láb-körmeiből, a melyeket annyiszor nyújtott felénk [t. i. jóformán csókra] s áldott légyen Isten, hogy nem lett belőle pápa.²⁾

Mily erővel nyilatkozik meg e pár sorban a sokat szenvedett királyné gyűlölete és keserve egyaránt!

Még ennél is gúnyosabb, sőt határozottan visszataszító Izabellának az a modora, melylyel két hét múlva újra írván Castaldónak, jelzi neki, hogy Margai nevű szolgáját beküldte hozzá, részint hogy tanácsot kérjen tőle néhány ügyben, másfelől, hogy részleteket tudjon meg a barát haláláról, a kit szörnyeteg-állatnak nevez, mely szárazságot és szelet, vihart támaszt, s hálát ad Istennek haláláért, a mi olyan volt, mint a varangyó, mely élve mérgez és dögölve gyógyít.³⁾

¹⁾ Ugyanott az 57. lapon.

²⁾ Így: Se altro non possiamo havere, almanco ne mandi delle reliquie sante de quella Pellicia repezata, o veramente delle ongie delli piedi, qualli ne apresentava spesso, et laudato sia Iddio che non sara Papa. (Bucholtz id. műve 9. kötete 584. lapján.) Sörös Pongrácz »Förgách Ferencz kortörténelme« cz. dolgozatában félreértette a királyné e sorait (a Századok 1897. évf. 102. l.), midőn azt írja, hogy ő a barát »ócska bundájából kér emléket«, a mi csakugyan nem vallana királyi gondolkodásmódra.

³⁾ Január 16-án kelt levelének e bevezető sorai így hangzanak: »Da costui aspetiamo pieno aviso delle occorrenze succedute doppo la morte di tanto portentoso e monstruoso animale, il quale vivo soleva produrre tempeste, venti e procelle ad ogni suo piacere, sia ringratiato Iddio, che ni sin qui; la morte sua è stata come del Rospo, che vivo avelena, e morto sana del veleno«. (Egykori másolata a bizonyára sajátkezű levélnek, a bécsi államlevéltárban.)

A mire Ferdinándot Castaldo jan. 15-én újból ösztönözte, hogy siessen Izabellát kielégíteni és mielőbb elvitetni Kassáról (a mit ő maga is leginkább óhajtott, mert sok izgató van körülötte, a kik jó szándékában eltántoríthatják,¹⁾ Oppeln átadásával nemsokára bekövetkezett, s csak a király követi megérkezésén és Izabella fivére, a lengyel király intézkedésén múlt, a ki illő elszállíttatásáról gondoskodott. A királyné aszszony »rakodni kezd« s a hetek folytonos csomagolás és munka közben teltek, míg végre a biztosok is megérkeztek: Werner György (írja magát Wernher-nek) Sáros vára kapitánya, felső-magyarországi kincstárnok, és rokona: Rakovszky György: türóci jogtudor, kiknek (miután Czéczey kapitányt, továbbá Kewesdy Lukács és Nyáriádi László két várnagyot, s a kassai bírák és tanácsot feloldta hűségük esküjök alól,²⁾ átadta a vár és város kulcsait jan. 25-én, s azok azonnal Serédi Györgyöt iktatták be a kapitányságba.³⁾ De a meglévő gabona-készletet nem adta át Izabella, hanem szétosztotta amaz ürügy alatt, hogy 600 frtnyi adósságát törleszse vele.⁴⁾ Ekkor már a lengyel marsall intézkedésére Nagy-Szalókról leküldött szepesi szekerek is készen állottak 36 lóval s minden teher-kocsiboz 3—3 emberrel, s a szükséges felszereléssel,⁵⁾ s így, miután a királyné a vár átadásával teljesítette Ferdinánd kívánságát, felrakodtan, harmadnapra, 27-én »sírva el-kiindult« Kassáról.⁶⁾

¹⁾ Barabás regesztái id. h. 448. lapján.

²⁾ Izabella királyné felmentő levele saját és fia nevében 1552 jan. 27-éről, Kassa város levéltárában az 1552. évi akták 1676. sz. a. (Hf. *Kemény* Lajos levéltárnok szíves közléséből.)

³⁾ Miután Werner György átvette Izabellától Kassát, a király rendelkezése Bornemisza Pál veszprémi püspökkel együtt Erdélybe indult márczius havában, hogy az ország jövedelmét összeírják, a só- és aranybányákat megvizsgálják, az adóbeszedés, egyházi tized és egyéb kincstári jövedelem ügyét rendezzék. Rendkívül fontos jelentőségű közölte Joh. Christian von Engel: *Geschichte des Ungrischen Reichs und seiner Nebenländer* (Halle, 1891.) II. köt. 22—42. és III. köt. 6—31. lapján; s bővítve, az »Archiv des Vereines für siebenbürgische Landeskunde« VII. köt. (Kronstadt, 1866.) 403—413. l.

⁴⁾ Werner és Rakovszky jelentése Eperjessről 1552 febr. 14-ről. a bécsi udvari kamarai levéltár *Hungaria* osztályában.

⁵⁾ Wagner: *Analecta Seepusii* II. része (1774.) 256. lapján.

⁶⁾ Izabella két levele 26. és 27-ről Ferdinándhoz, ugyanott, a 453.

— melynek népe könyezve vált el tőle — a nagy bizonytalanságba.

Izabella szigorúan ragaszkodott ahhoz a kijelentéséhez, hogy addig nem távozik Kassáról, a míg saját és fia hercegségeit át nem adják biztosainak, s csak e határozottságának köszönhette, hogy ez az átadás jan. 17-én végre megtörtént, hosszas tanácskozások után Oppelnben, a hol Ferdinánd biztosai az örgróf helytartójával és tanácsosaival előleges megállapodásuk szerint, 13-án találkoztak. Három napig veszekedtek csupán a magyar frt és tallér árfolyama megállapítása fölött, mert az örgróf emberei a forintot 103 krba, a tallért »auf 17 Batzen« akarták bevenni,¹⁾ vagy mint azok Boroszlóban járnak: 112 krba, s a tallért 68 krba, vagyis 1½ tallérba a magyar forintot. Végre harmadnapra megegyeztek, hogy a frtot 101 kr-nak, a tallért 69 kr-nak számítják, mire rögtön ki is fizették az örgróf embereinek a zálogösszeg felét. Ekkor megtörtént, a hivatalos átadás és átmenvén a kastélyba, a hová a rendek összegyülekeztek, feloldták őket az örgróf iránti köteles hűségük alól. Ezután Izabella biztosaival tárgyaltak, kiknek megbízó levele ellen volt kifogásuk az örgróféknak, mivel azt csak maga Izabella írta alá (s nem fia gyámítsái is) szövegezése szerint pedig a hercegség átadását a maga és fia számára kérte, holott a szerződés értelmében az csak is fiát illeti meg. További húza-vona elkerülése végett azonban feltételeken még is átadták, Ferdinánd ratificatiójától téve függővé annak érvényességét. A rendek a következő napig megtagadták az eskütételt, azt vetvén okúl, hogy kívánságaik szerint hercegségek nem adományozható el, mivel örök időkre a cseh királysághoz tartozik, s kérésükre a biztosok felolvastatták kiváltságaikat; hanem beesteledvén, a tárgyalást elhalasztották. De még akkor este felkereste szobájokban Ferdinánd biztosait Posadowski várnagy, a rendek nyolcz küldöttjével, az eskü-

lapon. Indulása napja megegyezik Oláh Miklós *Ephemerides*-e feljegyzésével és Kovachich: *Scriptores rerum Hungaricarum minores*-e I. kötete (1798.) 92. lapján.

¹⁾ Ennek értékéről tájékoztathat az az adat, hogy egy frtra 15 Batzent vagy 60 ket számítottak. (Egy 1555 nov. 14-iki királyi kötelevényben, a bécsi udvari kamarai levéltár *Böhmen* osztályában.)

forma olyan szövegezését kérvén, hogy ha a privilégiumokat 3 hónap alatt nem erősítik meg, a rendek felmentetteknek tekintessenek hűségök alól, a mit teljesíteniök kellett, külön reversalisban biztosítván őket arról. Erre letéve az esküt, átnyújtották az átadásról szóló jegyzéket, felbecsülték az ingóbingó tárgyakat a leltárak alapján, melyeknek átadását és elszámolását a királynéval, Kindler vállalta magára. A herczegséghez tartozó beutheni jószág és bányaművek átadását azonban az örgróf biztosai megtagadták, Krzelitzét csak egy 1000 firtos kötelezvény ellenében tették, Oderberget pedig Ferdinándnak tartották fenn.¹⁾

Három hét telt bele, a míg Schellendorf, a királyné megbízottja, szervezte az uradalmat, s kinevezte a tiszteket és szolgálókat, a kik aztán febr. 7-ikén tették le kezébe az oppelni várkastélyban cseh nyelven, az Izabella és fia iránti hűségi esküt.²⁾

III.

Izabella, a kit útjában már ismert udvari hívein kívül a »jó Priní Ferencz« is elkísért,³⁾ Czéczey Lénárt, a hű várkapitány azonban Kassán volt kénytelen maradni, mivel hirtelen beteg lett s a királyné indulása után ötödnapra meghalt,⁴⁾ valamint Castaldo unokaöccse is örség-fedezetével,⁵⁾ Lengyelországnak tartott, s a rendes postautón Eperjesen, Sandecen

¹⁾ Ferdinánd biztosai jan. 19. és 21-iki jelentéseinek fogalmazványa a béroszlói államlevéltárban. A kiváltságok confirmálása meg is történt, de csak 1553 ápr. 16-én Gréczen, mikor Ratibor is átadott János Zsigmondnak.

²⁾ Az esküforma szövege ugyanott.

³⁾ Ezt, valamint a nyitrai püspököt (Monsignore Rev. die Nitria), a ki ez időben Thurzó Ferencz volt, Izabella Krzepice-ből 1552 márcz. 4-én Ferdinándhoz írt levelével boesátja haza, kiemelve benne nagy szolgálatakat és megelégedését. (Eredetije a bécsi államlevéltárban.)

⁴⁾ Tinódi krónikája id. h. 59. lapján.

⁵⁾ Eredetileg Serédynek kellett volna Izabellát Oppelube kísérnie, a kinek Ferdinánd még 1551 okt. 23-án megparancsolta, hogy erre 200 lovassal minden órán készen tartsa magát (közölve a gr. Károlyi-oklevéltár, III. kötete 268. l.) s ez úgy látszik most azért maradt el, mivel Czéczey váratlan halála folytán neki kellett a kapitányságot átvennie.

át (Soudsch), a meddig a szepesi »furmányosok« vitték, Krakóba ment, hová nagy lassan febr. 9-én érkezett.

Sandecen, a határszéli lengyel városban, úgy látszik már várták a lengyel király biztosai, azzal az üzenetével, hogy vonuljon krzepicei várába (északnyugatra a híres czenstochowi búcsújáró helytől, közel Slézia határához) s várja be oda érkezését. Izabella egy hetet pihent Krakóban,¹⁾ a hol a király nevében Boner János chelmi várnagy ünnepélyesen fogadta.²⁾ Maga a város is két új zászlót csináltatott örsége számára ez alkalomból, és két ezüsből készült aranyozott drága füstölővel kedveskedett Izabellának és fiának, a kiket az előkelőbb matronák kísértek be a feldíszített városba.³⁾

Szerencsés hazaérkezését titkára, Csáky Mihály jelentette meg a királynak, a kihez (Krakóban jóformán meg sem pihenve) 11-én érkezett, s ellátva tanácsaival, 17-én⁴⁾ indult vissza úrnőjéhez, a ki már ekkor szintén útban volt nagy kíséretével Krzepice felé.

Zsigmond Ágost febr. 27-én indult ki Piotrkówból, az országgyűlésről, rég nem látott nővére látogatására, a kinél márcz. 4-ig maradt,⁵⁾ felújítva társalgásuk közben az eltelt évek búját-baját, örömét, s gyönyörködve szépen fejlődő reményteljes fiában. A király egy remek párducz-bundával lepte meg nővérét,⁶⁾ a kire e látogatás egyébként is nagy jelentőségű volt. Vigasztalta elhagyatottságában, s biztatta, hogy mielőbb foglalja el oppelni birtokait, mert azzal nagyobb alapja lesz Ferdinándtól ígéretei teljesítését sürgetni. A király ez ügyben

¹⁾ Izabella kíséretében 200 lovas volt, s ugyanennyi fuvaros, kikkel febr. 9-től 15-ig hét napot töltött Krakóban, s ez idő alatt Dembinski Szaniszló a királyi pénztárból 1336 lengyel forintot, 5 garast és 12 denárt költött egész udvartartására. (A varsói főlevéltár 164. sz. udvari számadási kötetéből.)

²⁾ Lásd Annales Stanisłai Orichovii (Posnaniae, 1854.) 117. lapján.

³⁾ Piekosiński: Prawa i przywileje miasta Krakowa I. köt. 1015. lapján. A két füstölő értéke 148 firt 5 garas, súlya 10 márkánál több volt.

⁴⁾ Kíséretéhez tartozott 9 ember és 8 ló, a kikre felment ez idő alatt Pol. fl. 35/1/15. (A fenti számadáskönyvből.)

⁵⁾ Selbst-Biographie Sigmonds Freiherrn von Herberstein a »Fontes rerum Austriacarum« *Scriptores* I. köt. 392. lapján.

⁶⁾ Ezért Bogaczik Erasmus krakói szücsnek 108 forintot ízettek. (Az id. varsói számadási kötetből.)

Slézia főkörmányzójával: Boldizsár boroszlói püspökkel is tárgyalt, a ki Ferdinánd megbízásából éppen azon a héten járt nála, a melyen eljött Piotrkówról, sőt nehézkes kísérete miatt, még ott is hagyta eljövetelekor.¹⁾ Támogatását a király külön is felajánlta Izabellának Ferdinánddal való egyezkedése ügyében,²⁾ a kihez a királyné nyomban követet is küldött, 3-iki levelével, kérve, hogy gondoskodjék Oppeln átadása ratificatiojáról, jövedelméről, az 50,000 frt megfizetéséről és egyúttal Petrovicsról is, hogy Munkácsot végre megkapja, »nehogy kalandor módjára kelljen ilyen vén korában ide s tova kószálnia.«³⁾

A másik fontos ügy, a mit a testvérek Izabella kérésére megbeszéltek: János Zsigmond neveltetésének ügye volt, a mit a király úgy intézett el, hogy kis unokaöccse nevelőjéül Novicampianus Albert doktort, a krakói híres mestert szemelte ki.

Ezután újra felkészült Izabella s a sléziai Rosenbergen át, néhány napi kocsiúttal márcz. 12-én délben végre beérkezett Oppeln várába, fia hercegsége fővárosába, melyért neki szép gyulafejérvári rezidenciáját el kelle hagynia.

Néhány órával utána jutott oda Ferdinándnak a lengyel királytól, illetve az országgyűlésről Bécsbe visszatérő két követe is: Herberstein Zsigmond és dr. Lang János, kiket Izabella másnap reggel fogadott,⁴⁾ s így ők voltak az elsők, kik a királynak panaszairól és elégedetlenségéről jelentést tehettek, s alább idézett panaszos levelét átadhatták.⁵⁾ Mert bizony a sze-

¹⁾ A püspök szombatn febr. 20-án 67 személylyel és 75 lóval érkezett, s 9 napi tartózkodásra felment Pol. fl. 448/8/12. (Ugyanott.)

²⁾ Sürgette is Castaldot márcz. 10-én, hogy sietesse ügyét Ferdinándnál. (Barabás regesztái id. h. 653. lapján.)

³⁾ Barabás regesztái id. h. 650. l. (Eredetije a bécsi államlévtárban.) Ekkor küldhették talán be Petrovics Péter újkohan Eperjesen jan. 28-án (el prossimo di de Giobbia dopo la festa della conversione de San Paulo) kijelölt hitlevelét, melyben Munkács várát Ferdinánd hűségében megtartani ígéri, vármagyával és tisztjeivel együtt, oly feltétel mellett, hogy jogában álljon neki, Petrovicsnak, a várat 10,000 frtban bárkinek is végrendeletileg hagyományoznia, s az csak akkor juthasson ismét a király birtokába, ha ezt az összeget ő, vagy fiai az illetőnek (a kinek Petrovics hagyományozta) készpénzben lefizeti. (Veranesius olasz fordításában közölve *Összes munkái* IV. köt. 360/8. lapján, arról a példányról, melyet ő a portának bemutatott.)

⁴⁾ Herberstein önéletrajza, id. h. 393. lapján.

⁵⁾ Izabella maga említi, hogy levelét velök küldi.

gény királynénak itt borzasztó napjai voltak, s ha eddig is szerencsétlennek érezte magát, megpróbáltatásának keservei még csak ezután következtek. Márczius 20-iki levele, melyben Ferdinándnak ideérkezését jelenti, tele van panaszszal, a mit pedig pár nap múlva Castaldonak (hálásan haza eresztett unokaöccse útján) küld, abban tartózkodás nélkül szabad folyást enged elkeresedett érzelmeinek.

Kipihenni remélte itt — úgymond a két levélben — hányattatása fáradalmait, de még nem telt el nap sírás és könnyhullatás nélkül, ha szerencsétlen elhagyatott sorsára gondol. Oppeln kívül-belül pusztta, s az omladozó, fával felpeczkelt kastély jóformán üres, mert Posadowski, a hercegség eddigi tisztartója mindent elhanyagolt és kipusztított a gazdagsággal, melyben semmi szarvasmarhát nem talált s a tönkretett halastavakkal együtt. Nemcsak vetőmagot és élelmi szereket, de házi eszközöket: asztalt, széket és ágyakat kellett vennie, mert még az sem volt, a mire fiával fejét pihenésre hajtsa.¹⁾ Podgyásza, czók-mókja még azon módon hever a szekereken, mivel nincs, hová berakassa. Így a hercegség jövedelme is oly szegény, hogy abból nem élhet meg. Mellékli az erről szóló kimutatásokat, a mikből kitűnik, hogy a jövedelem az ígért 25,000 magyar frt helyett legfeljebb 7300 frtra rúg, holott a kastély

¹⁾ Hogy milyen volt ez a pusztítás, arról fogalmat alkothatunk magunknak abból a jegyzékből, melyet az eltávozott biztosok helyett Zebolka Venczel és Ambrus, öreg vámos állított össze öt régi esek leltár alapján, annak kimutatására, hogy mivel hátralekos az örgróf Izabellának. Ennek adatait összegezve, több mint 100 malder különféle gabonával és abrakkal, s az idej terméssel volt adós, az oppelni kastélyhoz s a newodniki gazdasághoz pedig a következő marha- és barmutállományval, a melyhez tartozott: 5 kocsi, teljes hámfélszereléssel, 48 fejős tehén, 27 ökör, 12 kétéves borjú, 14 szopós borjú, 6 hízó disznó, 112 disznó, 30 malacz, 15 igás ló, 1 három éves, 2 kétéves, 3 egyéves és 2 idej csikó, 20 liba, 3 kakas, 28 tyúk és 11 csirke. Végül, a halgazdaság állott 7 tóból, melyek mindegyikében más-másféle halat tenyésztettek s tartottak, így pl. az egyikben 120 három éves potykát, egy másikban 50 sokk kétéves halmagot, 130 sokk kétgyaras halat, vagy 9 zuber kárász, stb. tartókban meg s sokk potyka tenyésztett. A mint ezekből látjuk, tisztas gazdaság lelt volna ez, ha csak felét is megadták volna az örgróf emberei. (Az összeírás eredetije a boroszlói államlévtár Opp.-Rat. osztályában.)

és a gazdasági berendezés fentartása legalább évi 10 ezer forintot igényel. Ilyen kilátások mellett s az élelmi szerek hiánya következtében kénytelen anyjához költözködni, vagy testvéréhez a lengyel királyhoz, a kik szívesen fogadják.¹⁾

Izabella panaszolkodása éppen nem volt túlzott.

Már maga a cserében nyert tartomány kicsinysége is meglepte, s igaza van a későbbi szász krónikásnak, hogy a két hercegségnél két erdélyi szék, sőt még két vármegye is nagyobb volt.²⁾ mert területek még akkora sem, mint pl. Kolozs- és Nagy-Küküllő-megyéké, a külön Münsterberg pedig félakkora sines, mint Kis-Küküllő megye.³⁾ Az oppelni hercegi kastély (mely az 1532-ben elhalt utolsó Piast-hercegek: János után húsz év óta gondozatlan és úgyszólván lakatlan volt) az Oder Ostrowek (Pascheke) nevű 545 öl hosszú és 264 róf széles kis szigetén állott, kőfallal és árokkal körülvéve. A nyugatra eső kastély emeletes főépülete 20 ölnyi hosszú és fél annyi széles, földszinten három boltozott s egy kis szobával, a félemeleten egy boltozatos szobával, kamarával és egy nyári lugassal, a legfelső emeleten pedig 3 szobával és 6 kamarával, a mi itt kisebb, (talán háló) szobának értendő.

E mellett az udvaron volt a konyha és sütőház, a kút s a 19 öles kerek vártorony, a kapu felett végül a várkapitány (Burggraf) szobája és a kancellária. A főépület tulsó

¹⁾ Izabella Ferdinándhoz márcz. 20-án, János Zsigmond Castaldóhoz 20-án, és ugyanahhoz anyja 24-én, két levélben. Barabás regesztái id. h. 655. l. és Huber id. műve 9., 11. lapján, Loboczy későbbi jelentése szerint is. (Valamennyi a bécsi államlevéltárban, a »Registrum omnium redditum ducatus Oppolienis« című jegyzékkel együtt.)

²⁾ Fuchs Márkus írja 1598-ban, a Chronicon Fuchsio-Lupino-Oltardinum (Trausch kiadása, Brassó 1847.) I. köt. 134. lapján.

³⁾ Az oppelni hercegséghez tartoztak a következő körületek: Falkenberg, Gross-Strehlitz, Kosel, Lublinitz, Neustadt, Oppeln, Ratibor, Rosenberg és Tost-Gleiwitz, 8202 km²-nyi területtel (Mayers Konversations-Lexikona 1896-iki V. kiadása szerint) míg ezzel szemben Kolozs- és N.-Küküllő megyék területe 8258.97 km². Szorosan véve még tán ekkora sem volt, mert Izabella fentebbi jegyzéke szerint csupán Oppeln, Falkenberg, Prudnik, Strehlitz, Rosenberg és Lublinitz kerületektől, valamint Ohrapkoviez, Biela, Piskowicz, Chrzeliez és Stynawa városoktól tett ki a jelzett 7294 frtnyi jövedelem, melyből csak 4659 frt volt állandó, rendszeres bevétel.

felén állott az istálló, felette két kis szobával, a számadó lakásával s egyéb mellék-helyiségekkel, összerótt gerendákból építve, s a helyiségek tapasztott deszkafalakkal elkülönítve, a mint a kastély ez időből származó számadásai mutatják. Volt még egy kis várkapolna is, és a falak alján kert, hová fedett folyosó vezetett le.

A szigettel átellenben elterülő kőfallal kerített város (hová a kastélyból az Oder-ágon vert hídon lehetett bejutni) kellemes benyomást keltett templomaival, városházával, bástyatornyaival, s közel 300 házával, melyek azonban szintén fából voltak, kevés kivétellel. A lakosok számát, kiknek nagy része kézműves, és csak egy kis töredéke gazda-ember, mintegy másfélezernyire tehetjük,¹⁾ a kik a városi tanácsnak fizetett adón kívül a hercegnek is adóztak; a kézművesek közül pl. minden fazekas hetenként hat fazekat tartozott a kastély konyhájára adni s valamennyien együtt 30 boros kanecót, ép úgy, mint a mészárosok, pékek és többi iparosok. De maga a város adója sem volt nagy, ha meggondoljuk, hogy ez időben (az 1557-iki számadás szerint) városi bér, füstpénz, s a kereskedők és kertek után 123 frtot és 17 garast fizetett a hercegnek; tartozott továbbá a kastélyba szállítani évenként 6 oldal szalonnát, 6 sonkát, 24 kappant és karácsonyra, meg husvétkor 2—2 kanna bort és schweidnitz-i sört²⁾ — a mi nem mondható valami fényes hercegi jövedelemnek, még ha a hídpénzt és egyéb vámot ide is vesszük, kivált, hogy az élelmi szerek is meglehetősen drágák voltak. Így pl. 1554-ben egy véka búza 16 garas, a rozs 15, a zab 7 garas, egy ökör 3½ s egy tehén 2 frt.

Nem esodálhatjuk, ha szegény Izabella — királyi asztalához képest — itt úgyszólván éhezett (mint később írja) s hogy ily viszonyok közt csakugyan komolyan gondolt arra, hogy anyjához menjen. Ezt a szegénységet nem tűrhette soká.

¹⁾ Mai nap Oppeln-nek 23,618, és Ratibornak (a hol az Oder hajózhatóvá válik) 21,657 lakója van, s mindkettő nagy ipar- és gyárváros. (Lásd Mayers Konversations-Lexikon-ában.)

²⁾ Idzikowski: Geschichte der Stadt Oppeln-je 105., 108., 109., 114. és 126. lapján. Szerzőnknek a város házaiva és lakóira vonatkozó adatait kikerekítettem, már csak azért is, mivel ő azokat egy 1533-iki *urbarium*-ból merítette s így — húsz év utáni időre hátraan hozzátelhetünk egy kis szaporulatot.

de előbb egy kis körútat tett e sokat magasztalt herczegségben, hogy legalább megismerhesse. Hogy azokat a birtokokat lássa, melyeket Ferdinándtól a jegypénzből fennmaradt 40,000 frtért kapott, április elején Münsterbergre sietett, mely Oppeln-től nyugatra fekszik, az Oder egyik mellékfolyója partján. Innen virágvasárnap estéjén, ápr. 9-én ért a szomszéd Frankensteinba, hol másnap mindkét herczegség rendjei ünnepélyesen meghódolván neki, helytartójául megerősítette Oppersdorf Györgyöt, az eddigit. Hazatérő útjában megtekintette a közeli Kamenz zárdáját, hol hétfőn megebédelt, meghált és másnap, mise után megreggelizvén, Neisse felé indult,¹⁾ melynek érintésével keleti irányban haladva jutott haza. Nagypénteken (15-én) már ismét Oppelnből ír,²⁾ s ott töltvén a húsvéti ünnepeket, újra felkészült és a rosenbergi úton ápr. 26-án ismét bátyjához érkezett Piotrkóvra, a ki elibe ment, s egyúttal rendeletet adott, hogy nővérét Varsó felé tartó útjában minden állomáson jól tartsák.³⁾

A király, nővérének Oppelnben tartózkodása idejében is élénk összeköttetésben volt vele. Az ünnepekre ápr. 9-én vörös bort küld neki, s egy hét múlva három küldönczöt is járát hozzá,⁴⁾ részint, állapota felől tudakozódva, részint pedig, hogy

¹⁾ A közel egykorú Henel Miklós ab Hennenfeld: *Cronicon ducatus Monsterbergensis et territorii Francosteinensis-eben, Sommersberg: Silesiacarum rerum scriptores-e I. köt. (Lipsiae 1729.) 230. l. Chronológiájában azonban egy kis hibá van, mert ha Izabella Frankensteinba »Am Abend Palmarum« ért, s onnan Neisse-nak tart, akkor nem ebédelhetet »am Montag nach Judica« a kamenzi zárdában, a mi előbbre, ápr. 4-én esik. Ha pedig úgy vesszük ezt, hogy innen ment Frankensteinra, nem képzelhetjük el, hogy kétszer jött volna a távoli Neisse-ra. Én tehát úgy egyeztetem ki ez ellentmondó adatot, hogy Frankensteinról jöve, bizonyosan virágvasárnap utáni hétfőn ért Kamenzre, a mi egyedül természetes.*

²⁾ Miksa főherczegnek, a cseh királynak, a kinek Lobozkyt ajánlja, kérve, hogy hallgassa meg s küldje jó tanácsosul vissza hozzá. Keltve: *In arce nostra Oppolia feria sexta Parasceves*, és aláíva: *soror Ysabella regina.* (Eredeti je a bécsi államlevéltárban.)

³⁾ Egy ilyen rendelete ápr. 26-ikáról a raweni várkapitánynak meg van a varsói kincstári bizottság levéltára I. köt. 325. sz. n.

⁴⁾ Ezek voltak: Vierzieta Szaniszló, Pielgrzim Gáspár és Kowalski, a kik ápr. 16-án 6—6 frt útiköltséget kaptak. (Az idézett varsói számadáskönyvben.)

Novicampianus késése miatt megnyugtassa. Ezt a király még márcz. 30-án felszólította, sőt posztót és menyétbundára való pénzt is adatott neki, de a mester késett, s három hét telt bele, a míg ápr. 20-án megindulhatott,¹⁾ úgy hogy Oppelnbe már nem ért el, és csupán Piotrkówon találkozhatott a gondjaira bízott magyar királyfival.

De Izabella ezúttal csak néhány napot időzött bátyjánál, és május elsején indulván vele Piotrkówról, nagy pihenőket tartva, hetednapra érkezett Varsóba. Édes anyja, Bona özvegy királyné 6-ikán²⁾ elibe jött nővércével Plocko-ig, s ott látta viszont — 13 év múlva — özvegy leányát s kis unokáját.³⁾

Ezt nagyon megszerették a varsói családi udvarban, hol mindent meg is tettek neki, hogy szórakoztassák és kedvében járjanak. Így a többek közt június elején elvitték a közeli sochaczowi rengeteg-erdőbe is, hogy anyjával együtt bölényt (*bom sylvestrium*) láthasson, s hogy az már akkor is milyen ritka volt, jellemzően mutatja a király rendelete, mely szerint, ha Izabella fiával netalán vadászni akarna a nemes állatra, csupán egyetlen egyet szabadjon megölniök.⁴⁾ A király egyszerűsmind mintegy szükségéről gondoskodván, ünnepélyes okiratban is engedélyt ad június 12-én nővérének, »a ki a sors és szerenese állhatatlansága következtében Magyarországon biztosságban nem lehet, hogy a sanoki kapitányságban lakhasson holmijával és vagyonával együtt, melyet jelenleg Zborowski Péter várnagy bir, Izabellának rendelvén a kapitányság összes

¹⁾ Kapott 9 rőf-adamaszk-posztót és »pro federatura mardurea« 26 forintot; a kocsi felszerelése és az útiköltség pedig volt Pol. fl. 155/12. (Ugyanott.)

²⁾ Ugyancsak e nap ír Izabella Tarczynból (mely városka Varsótól délnyugatra fekszik alig néhány mérföldnyire tőle) Ferdinándnak, Ratibor átadását kérve, Keltve: *feria sexta proxima post festum beatorum Philippii et Jacobi.* (Eredeti je a bécsi államlevéltárban.)

³⁾ Az idézett varsói számadási könyvből, a hol naponta fel van jegyezve asztaltartásának költsége.

⁴⁾ Zsigmond Ágost rendelete Borek Szaniszló sochaczowi kapitányhoz *Covaliae*, 1552. június 8-ikáról (*feria quarta ante S. Trinitatis proxima*) így: *unicum tantum modò bovem occidere liberum illis esto.* (Eredeti je a varsói kincstári bizottság levéltára I. köt. 337. sz. n.)

jövedelmét, Zborowski halála után pedig az általa bírt részt is neki tartja fenn, összes jövedelmével együtt.¹⁾

Ferdinándot Izabella nem remélt, váratlan elútazásának híre kellemetlenül lepte meg, mert bármennyire nem volt is képes (részben akaratán kívüli akadályok miatt) a szegény trónvesztett királynét megelégtetni és panaszait orvosolni, még sem lehetett ínyére, hogy a lengyel királyi udvarban tartózkodjék,²⁾ mely iránta soha sem volt valami barátságos hajlamú. Tudhatta, hogy az most mindent el fog követni Izabella érdekében, kinek hívei ébren voltak Erdélyben, hol Ferdinánd befolyása és tekintélye György barát halála után és Castaldo zsoldosainak rablásai folytán hihetetlen módon aláhanyatlott. A barát meggyilkoltatása éppen az ellenkező hatást eredményezte, mint a mit a bécsi udvar tőle várt, t. i. megkönnyebült általa a nemzeti párt helyzete és nyílt titok volt már az újév első hónapjától kezdve, hogy az erdélyiek török, lengyel és moldvai segélyvel vissza akarják hozni János Zsigmondot és anyját, a mi a szultánnak is egyenes kívánsága volt.

Castaldo, a ki e mozgalom minden részletéről idején értesült, a nélkül azonban, hogy elfojthatta volna, mindenről jelentést tett szorgalmasan az udvarnak, már febr. eleje óta, sőt ápr. 10-én biztos hírként jelzi Ferdinándnak, hogy a portáról levél érkezett az erdélyi rendekhez, hogy a szultán Budáról embert küldött »Izabellához és Petrovicshoz, tanácsolni nekik, hogy a királyfit Lengyelországon keresztül hozzák Moldovába« hogy visszahelyezze Erdély birtokába, a miben a lengyelek is segítik,³⁾ kiknek királyát a szultán fel is szölytötte.⁴⁾ Nem csodálhatjuk hát, ha a király erre adott ápr. 28-iki válaszá-

¹⁾ Kelt Thornii feria quarta ante festum sacratissimi corporis Christi proxima. Anno Domini 1552. (Hivatalos másolata a varsói főlevéltár »Metryka Koronna« cz. gyűjteménye 89. köt. 267. lapján.)

²⁾ Mintha csak elútazását Ferdinánd előre sejtette volna, ápr. 11-én rendeli a szászaiaknak, hogy kövessenek el mindent, hogy Izabella fiával ott maradjon az oppelni hercegség vagy Frankenstein területén. (A boroszlói államlevéltár A. I. III. 6° sz. iktató könyve 81. lapján.)

³⁾ Barabás regesztái a »Történelmi Tár« 1892. évf. 144. l.

⁴⁾ Ibrahim bég a lengyel királynak Edernepoli, 1552 márcz. 21-ről. (A szultán két levelével együtt, lengyel fordításban a krakói hg. Czartoryski-múzeum Teka Naruszwicza cz. gyűjteménye 68. köt. 10. és 35. sz. a.)

ban azon gyanakodik, hogy Izabella »panaszolkodása alatt valami egyéb ok rejlik«, hisz, ha oppelni kastélyával nincs megelégedve, ott van a szép frankensteini vár, mely igen kedves helyre van építve, s benne a legszebb residentiája lehetne.¹⁾

Pedig a szerencsétlen, csalódott királyné panasza igazán őszinte volt, s ekkor még éppen nem remélte, hogy sikerüljön Erdélybe visszatérnie, melynek tervével még sem ő, sem a varsói udvar nem törődött. Mutatja ezt egyenes eljárása is, hogy gondosan összefoglaltak Oppelnben minden panaszt és sérelmet egy terjedelmes emlékiratban s azzal (elútazása előtt) ápr. 15-én Ferdinándhoz küldte udvarmesterét, Loboczkyt, hogy valahára véglegesen rendezze már a fejérvári egyezség teljesíttelenül maradt pontjait.

Hogy Ferdinánd szavát nem tudta beváltani, annak szükségös pénzügyi viszonyai közt az is volt az oka, hogy Oppeln nem tartozott közvetlenül a koronához, hanem a brandenburgi örgróf birta zálogjogon. Ezért jövedelméről sem volt kellő fogalmuk, s így kiderülvén már az átvétel alkalmával a hercegség aránytalanul csekély bevétele, a király még febr. 9-én értesíté Izabellát, hogy óhajtsához képest a hiányzó összegért ráíratja fiúra a szomszédos Ratibor hercegséget, s ha annak jövedelmével sem kerülne ki az évi 25,000 frt, kipótolja még más birtokokkal s kárpótolja az eltelt időre is. A kiskorú György Frigyes örgróf gyámjaival Ratibor átengedéseért folytatandó tárgyalások április elsején kitűzött határidejére azonban az egyik gyám, Móricz szász választó fejedelem nem jelenhetvén meg, ez az ügy is elhúzódott;²⁾ ámbár a birtokosok ápr. 8-án Drezdában elvileg megállapodásra jutottak a kéthercegség kiváltása iránt, melyekért a bibersteini birtokokat ajánlták fel.³⁾ Némi biztatás és halogatás után úgy látszik azonban mégis átengedték Izabellának, addig is, a míg kiválthatnák, csak hogy a ratiboriak nem akartak embereinek engedelmeskedni, úgy, hogy Loboczky jun. 28-án Ferdinánd intézkedését kéri, »hogy a gabona a mezőkről a birtokosok által ne ragadtassék el,«

¹⁾ Barabás regesztái id. l. 146. l.

²⁾ Eredeti fogalmazványa a bécsi államlevéltárban.

³⁾ A tárgyalások jegyzőkönyve e napról meg van a boroszlói államlevéltárban.

mikor az, úrnőjét illeti.¹⁾ De feleletül most is csak pusztá ígéretet nyert.²⁾

Hasonló alapon nyugodott uralma Oppelnben is, melyért hopmestererét a tavaszon útnak ereszté. Csakhogy Loboczky Ferdinándot nem találta Bécsben, honnan ápr. 25-én parancsát kérte Linzből, hogy utána menjen-e, vagy megvárja visszaérkezését.³⁾ A következő hónapban utána is ment Passaunig, de mivel a tárgyaláshoz szükséges akták nem voltak kéznél, a király jun. 2-án visszaküldé Bécsbe, hogy ott fiával, Miksával kezdje meg a tárgyalást. Ez nem igen akart e kényes ügygel foglalkozni s csupán Ferdinánd jul. 5-iki újabb útastítása folytán fogadta Loboczkyt, de előterjesztésére csak általánosságban felelt aug. 7-én, s közbenjárását ígérve, a végleges választ atyja visszaérkezése idejére halasztja.⁴⁾

Csak mikor Ferdinánd 13-án ismét Bécsbe tért, vették elő komolyan az ügyet s bizony aug. vége lett, mire az április közepe óta várakozó s egyik hivataltól a másikhoz utalt szegény Loboczky végzést kapott 16 pontból álló előterjesztésére.⁵⁾

Hogy Oppeln Izabella olyan romladozó állapotban találta, annak nem ő, hanem volt tulajdonosai az okai: ott van helyette a szintén átadott Münsterberg és Frankenstein, a hol kényelmesen élhetne, mire Loboczky azt jegyzé meg, hogy a lakóházak ugyan jók, de a vidék szegénysége és terméketlensége miatt ott nem lehet lakni.

Hogy Oppeln jövedelme csak 7000 frt, azt alig hiheti, de hajlandó biztosokat küldeni oda szept. 17-ikére, hogy azt Izabella embereivel a hercezség 10 évi számadásaiból közösen megállapítsák s az esetleges hiány kiegészítését Ratibor jövedelméből, mely iránt már alkudozik, újból ígéri. Ebbe Loboczky is belenyugodott, csak azt kívánta, hogy a küldendő biztosok Ratibor tényleges átadására is fel legyenek hatalmazva. Követelte egyúttal a csonkán átadott oppeln-ratibori hercezség

¹⁾ Barabás regesztái id. h. 157. l.

²⁾ Ugyanott a 268. lapon, Ferdinánd jul. 5-iki levele szerint.

³⁾ Eredetije a bécsi államlevéltárban.

⁴⁾ Barabás regesztái id. h. 280. lapján.

⁵⁾ Ezt és Ferdinánd válaszát *Barabás* Samu, s még inkább Huber bő kivonathban közölte, s így ismertetését rövidre foglaltam.

integritásának visszaállítását, melyből két sléziai nemes egyes részeket elfoglalt.

A biztosok szerezzenek majd a királynétől felvilágosítást a János király Váradon hagyott kincseiről, de a György barát hagyatékából ne kívánjon semmit, mert az »jure hungarico« őt magát illeti, s részben fel is használta hadi céljaira. A 100,000 frtért, melyvel Ferdinánd Izabellának tartozik, nem inscribálhat semmi birtokot, mivel olyanja most nincs, de hajlandó feléért fekvőséget, feléért pedig évi 5% kamatot biztosítani neki a vám- és egyéb jövedelmekből. E helyett Loboczky az adósság teljes kifizetését kérte, hogy azzal a pénzzel a királyné szomszédos birtokokat vásárolhasson azok közül, melyekről úgy értesült, hogy szabadok. Ezt Ferdinánd a cseh rendek tudta nélkül lehetetlennek tartotta s újra azt kérte, hogy tekintettel a nagy hadi költségekre, hagyja még egy évig nála a pénzt s ez évre karácsonyig 6000 frtot fog neki a sléziai fizetőmesternél kiutalni. Ebbe belenyugszik a királyné, s a pénzt továbbra is nála hagyja, de kamat nélkül, »minthogy soha, semmiféle őse kamatból nem élt«, s kamatot az eltelt időre sem kíván tőle.

Az Erdélyben és a magyarországi váraiban maradt ágyúért és lőszerért¹⁾ hasonlóval vagy pénzzel fogja a királynét kielégíteni. Ép úgy beleegyezik abba, hogy az oppelni hercezség investitúrája (mivel a rendek egy része a hűségi esküt megtagadta.) János Zsigmond törvényes — 14 éves — koráig elhalasztassék, de azt a kérést, hogy Oppeln és lakóit mentse fel minden adó, katona-kötelezettség és szolgálmány alól, történeti érvei daczára sem teljesítheti a cseh rendek hozzájárulása nélkül, ép oly kevéssé, mint azt, hogy a király a legközelebbi cseh országgyűlésen János Zsigmondnak a többi sléziai hercegekkel szemben valami külön előjogot eszközöljön ki. Azonban fogja állíttatni a cseh kancellária által a már adományozott

¹⁾ Ezeket Izabella 1552 jan. 17-én iratta össze Kassán, a midőn azokat a felvett leltár alapján a comissariusok rendeletéből átadta Ormány Demeter és Sonnebrodt Gál biztosoknak. E leltár szerint volt 15 ágyúja, s egy csomó Kassa városától kapott, köztük egy *Bajussos* és *Píjas* nevű ágyú, továbbá megfelelő golyók és lőpor. (Eredetije a bécsi udvari kamarai levéltár *Hungara* osztályában.)

és adományozandó birtokokról úgy Izabellának, mint fiának a megerősítő oklevelet.¹⁾

Ezek a tárgyalás lényegesebb pontjai. Loboczký inémt felsorolt ellenvetéseit külön replica-ba foglalva nyújtotta be, melynek hangja és tartalma annyira meglepte a királyt, hogy viszonzválaszát azzal kezdte: nem hiszi, hogy az a királyné akaratóból történt volna, mert ő mindent hajlandó teljesíteni, de a részletek további megbeszélése végett az udvari kamarához utalja.²⁾

Izabella udvarmestere tehát ígéreteknél egyebet nem kapott, s bár a bécsi udvar fellélekzett, hogy lerázhatta nyakáról az erélyes, kitartó lengyel diplomatát, a ki a tavasz óta zaklatta minden hivatalban, éppen nem szüntek meg az aggodalmak ama veszély miatt, melyet előidézhet az a körülmény, hogy a lengyel udvarban tartózkodó királyné jogos követelései teljesítetlen maradnak. Más eszköz híján most is biztatással éltek, elrendelvén Castaldonak, hogy (a mint azt már májusban, és többször megtette) a maga részéről is nyugtassa meg Izabellát és anyját, Bona Sforza királynét, de ő jól tudta, hogy ez nem használ és szept. 22-én nyíltan meg is írta, hogy az igyekszik ugyan leánya ügyét »jó útra terelni, de gondolja meg felséged, hogy asszony nyál van dolga«;³⁾ a mihez bátran hozzátehetne volna még: a ki egyúttal anyja!

A két királyné kétség és remény közt várta vissza az udvarmestert, kinek hosszas távolmaradása aggodalommal tölté el lelköket. Nem ismerték a késedelem okát, még kevésbé annak részleteit, a nehézségeket, melyekkel Loboczkýnak az udvarnál küzdenie kellett, s így ügyöket siettetve, gyakran fordultak Castaldo támogatásához. Julius 12-én írt neki és unokaöccsének Bona királyné, jelentvén, hogy valamennyien egészségesek, kedves unokájával, János Zsigmonddal együtt,

¹⁾ Huber id. h. 13—15. l. Barabás regesztái 288.; (Ferdinánd felelete aug. 20-ról) 291.474/6. l. De legelőször ismertette vázlatosan gr. Mikó Imre: Erdély különválása Magyarországtól (Pest 1860.) 98/9. lapján és Jakab Elek id. értekezése 143. lapján.

²⁾ Mindkettő Barabás regesztái, id. h. 476/8. lapján, s bécsi államlevéltárban lévő eredetiek után.

³⁾ Barabás regesztái id. h. 481. lapján.

kinek anyja nagyon elégedetlen, látván, hogy ígéretekkel tartják, holott a római királynak tettekkel és nem szavakkal kellene ígéreteit beváltani, talán annyival is inkább, hogy egy özvegy asszony nyál és árvával van dolga, a kik odaadó szeretetökben őt atyjoknak tekintik.¹⁾

Izabella is írt Castaldonak aug. 21-én, biztosítván, hogy mióta Magyarországot elhagyta, semmit sem tett visszatérése érdekében, mivel hűségesen ragaszkodik a békefeltételekhez. Ezért sem nyíltan, sem titokban nem *praktikált* a törökkel, sem mással, s ha a török mégis levéllel kereste fel, ez az ő dolga, a mit nem akadályozhatott meg.²⁾ De Bona királyné magának Ferdinándnak is írt (aug. 28-án), sürgetve az ügyet, s kérve, ne nehezteljen azért a rokon szeretettel nyilvánított asszonyi *tanácsáért*, hogy a míg leányát és fiát lehető gyorsan, meg nem elégíti, *bajosán fogja Magyarországot csendességben megtartani!*³⁾

A magyarországi hadi eseményekről szintén értesült Izabella, sőt éppen Castaldótól, kinek lippai győzelmeért szept. 7-iki levelében gratulál, kifejezván reménységét, hogy az elvesztett Temesvárt is sikerül visszavenni.⁴⁾

Így telt az idő és ilyen levélváltással szórakoztatta Izabella nyomott kedélyét.

A mint Loboczký végre hazatért és hosszas küldetése eredménytelenségéről jelentést tett úrnőjének, az elkeseredésben egész leplezetlenül értésére adá Ferdinándnak elégtelenségét. Kiszínlette birodalmából — írja okt. 1-én Varsóból — s még azt a keveset sem teljesítette, a mit ígért. »mintha

¹⁾ Mindkettő eredetije, Varsóból; a bécsi államlevéltárban.

²⁾ Eredetije a bécsi államlevéltárban. E levél kíséretében anyja, Bona is írt neki, kifejezván, hogy Izabella és na olyan végszükségben van, hogy ha ő nem tartotta volna és tartaná anyai szeretetből, meg hogy szolgálatot tegyen Ferdinándnak, a legnagyobb nyomorba süllyedt volna. (Eredetije ugyanott.)

³⁾ Így: Nos haec scribere cogit, eidem M^{at} V^{rae} me dubitamus recordaturam esse postea profuisse sibi consilium id muliebre: Porro donec Maiestas V^{rae} sum sermone filiam et nepotem nostros non expediverit, regnum hoc Ungarie quiete difficile poterit obtinere. (Eredetije a bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

⁴⁾ Eredetije ugyanott.

bizony megdéséernék érte a keresztény fejedelmek, pedig, ha akarja, teljesíthette volna. Keserűen tapasztalja, mennyire hiábavaló volt ígéreteiben bízni, a miért fiával anyja váraiban kénytelen éledegélni. Castaldonak pár nap előtt, szept. 27-én, meg azt írta Loboczký előterjesztése hatása alatt, hogy: szerencsétlen, és elégedetlensége leírhatatlan, látván, hogy eddigi türelme nem használt, s a király Szent-Mihály napra csak azért küld biztosokat Oppelnbe, hogy felbecsüljék a levegő madarait, s a vizek halait, hogy jövedelmét az általa említett 7000 frtnál magassabra fokozzák.¹⁾

Ennek daczára úgy látszik, hogy a tárgyalásokon jelen lehessen, de meg a pestistől való félelmében is, pár hét múlva eltávozott Varsóból, de útközben hallván ottani embereitől, hogy Oppelnben éhen halna, annyira üres a kamarája, s olyan drága minden (pl. egy köbül zab egy frtnál is több), kénytelen volt feleüton Dobryczyceben megállani,²⁾ melyet a királytól kapott, s később ismét visszafordulni anyjához.

Izabella belátta, s bizonyára környezete és Loboczký is figyelmeztette, hogy a folytonos pénzzavarokkal küzdő Ferdinánd ígéreteiben nem bízhatik, s így, úgy veszem észre, már most kezdett foglalkozni az Erdélybe való visszatérés gondolatával. Kiténik ez Erdélybe küldött leveléből, melyben azt írja, hogy azért »kénytelen ő magára és fiára gondot viselni«, mivel a királynak nincs módja őket kielégíteni s jövőben még kevésbé fog Erdélyről gondoskodni tudni.³⁾ A moldvai és havasalföldi vajdákvaló összeköttetése kezdetét is ez időre,

¹⁾ A bécsi államlevéltárban lévő eredetiek után Barabás-regesztái id. II. 483. l. Huber id. II. 16. l. és Hatvani (Horváth) Mihály »Erdély állapota s Izabella viszonya Fráter György halála után« Történelmi zsebkönyve (Pest, 1859.) 460. lapján és Bucholtz id. köt. 322. lapján.

²⁾ Izabella levele Castaldo unokaöccséhez Alfonzhoz Dobrociceről okt. 23-án. Aláírva: *La sventurata Ysabella*. Ugyanakkor Castaldo Jánosnak is írt, tele panasszal, megemlítve azt is, hogy a »keresztény király« követének, a ki nemrég nála járt, a legesekélyebb biztatást sem adta, mert ő nem megrontója a békeszerződésnek, melynek peesétes levelét gondosan elzárva őrzi, ámbar sokáig nem élhet — ígéretekkel és szép szavakkal, a mikkel Bécsből tartják. (Eredetije a bécsi államlevéltárban.)

³⁾ Castaldo 1553 febr. 5-iki jelentésében, Barabás-regesztái id. II. 668. lapján.

1552 őszére tehetjük, mert nov. elején már hire járt annak a bécsi udvarban.¹⁾ De, hogy Ferdinándra hasson és gyanúját eloszlassa, fenti okt. 1-én írt leveléhez mellékelte másolatban II. Henrik francia királytól kapott levelét, melyben — hogy elhárítsa a Magyarországot török részről fenyegető veszélyt — közbenjárását ajánlja érdekében a szultánnál, hogy fiának visszaadja atyja birtokait; csak tudja meg, akarják-e azt. A lovasias király ezt a támogatást nemes és nevéhez méltó dolognak tartotta, ama barátság emlékeért is, mely atyját János Zsigmond atyjához fűzte.²⁾

Izabella azonban megnyugtatta Ferdinándot, hogy eszébe se jut hallgatni a kecségtető szavakra, és iránta való hű magatartásában egy újjnyira sem tért el, csak ne feledkezzék meg ő sem ígéreteiről; mire okt. 22-iki válaszában atyai jóindulatáról és készségéről biztosítja, jelezvén, hogy ha az Oppelnbe küldött biztosok nem tudnának egyezsége jutni, külön követet fog hozzá küldeni, jóakarón inti, »hogy a legkeresztényebb királytól« (t. i. a francziától) őrizzék.³⁾

Ismételte e jóindulatát Gréczből 8-án írt levelében is, értesítvén, hogy az akadályok elhárítására és úgy az ő, mint fia teljes kielégítése végett biztosai mellé még két teljhatalmú oratorot is küld: Herbersteint és Langot. De ezek fíteendője — mint azt Castaldonak 6-iki levelében elárulta — tulajdonképen az volt, »hogy a János Zsigmond visszavitele ügyében folyó practica állását kipuhatolják«, a mire a télire Krzepice-be

¹⁾ Ferdinánd nov. 9-ről oppelni főkormányzójának (Oberster Hauptmann) Boldizsár boroszlói püspöknek, híreit köszönve, további vigyázásra és jelentéstételre inti. (A boroszlói államlevéltár id. köt. 102. lapján.)

²⁾ II. Henrik francia király már 1552 jun. 22-én írja D'Aramonnak, konstantinápolyi követének, hogy külön követet fog küldeni a lengyel királyhoz János király fia érdekében, s megmondhatja a nagyvezérnek is, hogy mindent meg fog tenni »d'aider audit jeune Roy à recouvrer son Royaume: qui est oeuvre charitable et digne du nom que je porte, et que j'ay en recommandation pour l'amitié qui a esté entre le feu Roy mon pere, et le sien«. Guillaume Ribier: Lettres et memoires d'estat. (Paris 1666.) II. köt. 393. l.

³⁾ Huber id. II. 17. l. és Barabás-regesztái 488. l. Ferdinánd azzal is kedvében akart járni, hogy míg nov. 3-án erős rendeletet adott ki a török elleni pénzsegély megfizetésével késedelemző rendek ellen, Izabellától azt nem is kívánta. (A boroszlói államlevéltár id. köt. 55. lapján.)

húzódott Izabella figyelmét is felhíván hívei, decz. 17-ikén azt felelte a királynak, hogy »nem szükséges újabb biztosok kinevezése«, mivel Oppelnből hozzájött biztosaival: Redern és dr. Kindler uramékkal minden pont fölött kiegyezett. Kéri azonban, hogy Oppeln és Ratibor évi jövedelmét csak 16,000 frtra becsüljék, s a hiányzó 9000 frtot fiának készpénzben fizettesse meg.¹⁾ Úgy látszik, némi előleget is kénytelenek voltak a biztosok a pénz-dolgaiban megszorult királynénak ígérni, mert Ferdinánd 1553 jan. 7-én kéri a boroszlói püspököt (mint Szézia főkormányzóját), hogy sürgősen hajtson fel a rendek félévi ezüst adó-hátralékából 15,000 magyar forintot (75 krjával számítva), a mit febr. 15-ére kell megfizetnie Izabellának, a ki iránt be is akarja váltani kötelező ígérletét.²⁾ Hogy pedig a püspöknek kedvében járjon, Izabella vadat küldött neki újévre, abból, a mit ő is anyjától kapott Lithvániából.³⁾

Itt egyébiránt meglehetősen e l volt foglalva, mert alattvalói peres, örökösödési, adás-vevési, s egy szóval polgári ügyeit, — mint ilyenmü számos rendelete tanusítja — a leglelküismeretesebben intézte tanácsosaival és alig volt napja, hogy így oppelniekkal ne érintkezzék.⁴⁾ De azért a mulatság sem volt számízve udvarából, a mit megkívánt már a szokás is. Így pl. kölesön kérette a húshagyó előtti farsangi napokra szomszédja, a briegi Erich herceg *síposait*, mivel egyik udvarhölgye lakodalmára készült.⁵⁾

Herbersteinéknak tehát nem kellett tél idején Lengyelországba fáradniok, ámbár utasításuk is ki volt már állítva,

¹⁾ Barabás regesztái id. h. 654., 657. l. A levél eredetije koltozva: Sabbatho proximo ante festum dñi Sancti Thomae Apostoli. (A bécsi államlevéltárban.)

²⁾ A boroszlói államlevéltár id. köt. 111. lapján.

³⁾ Izabella jan. 2-iki levele; ugyanott a 111. lapon.

⁴⁾ Tanácsosai nevével már találkozunk, s még csak Jordan Jánost említjük: udvari tisztjei pedig ezek voltak: hoptestere Loboczky (s halála után Czirkowsky Miklós), asztalnoka: Malusky János, pohárnoka: Ligenza Szaniszló és kimestárnoka Nizowsky Szaniszló (lásd Augustin Weltzel: Geschichte der Stadt und Herrschaft Ratibor, 1881. II. kiadása 142. l.) a kik később Erdélybe is követség, ott még halála után is szerepeltek.

⁵⁾ Idzikowski id. oppelni története 132. l. Oppelni tisztje: Woliozy levele 1553 febr. 4-ről.

mivel az egyezés valóban létrejött, még az ifjú György Frigyes brandenburgi örgróffal is, a ki a decz. 20-án Gréczben aláírt (s valósággal kierőszakolt) szerződés értelmében zálogjogon átengedte Oppeln és Ratibor herczegségét Sagan, Priebus és Naumburg városa, valamint a négy bibersteini birtok, ú. m. Sorau, Muskau, Friedland és Tribel ellenében, oly feltétellel, hogy Ferdinánd négy év alatt lefizet neki 183,338 arany frtot vagy évente 9160 frtnyi kamatot, a mihez még évi ötezer sokkot ígért a lausitzi sörpénzből.)

Izabella e fölötti örömében hálásan köszöni Ferdinándnak 1553 jan. 30-án kérései teljesítését, mire február 18-án Redern harmadmagával ismét hozzáküldvén, intézkedését ígerte, hogy a ratibori herczegség visszaváltatván, az a cseh rendek beleegyezésével mielőbb átadassék neki és fiának.¹⁾ A szerződést a kiskorú örgróf gyámjai jóvá is hagyván, Ratibor átadásául febr. utolsó napját tüzték ki, a mi akkorra ugyan nem, de ápr. 7-én a megszokott kifogások eloszlatásával mégis csak megtörtént. Ferdinánd biztosai így szerencsésen visszatérhettek Ratibor városából Izabellához, s ott kiállítván május elsején az átadott új birtokra vonatkozó szerződést, 4-én búcsút vehettek tőle.²⁾

A herczegségek jövedelme ügyét is rendezte Ferdinánd Sopronban kelt ápr. 24-iki oklevelével, úgy, hogy nem engedett a királyné amaz óhajlásának, hogy az csak legfeljebb 16,000

¹⁾ Bucholtz: Geschichte der Regierung Ferdinands I. 4. köt. 493. l.

²⁾ Barabás regesztái id. h. 672. l. Redern két társa volt: Hans von Rensperk és dr. Kindler. Az instructio eredetije meg van a boroszlói állami levéltárban. Redern azonban, úgy látszik, vissza sem tért Bécsbe, hanem Széziában járt, mert jan. 26-án Krzepicén volt. (Lásd Loboczky levelét onnan 1553 jan. 31-ről, a bécsi államlevéltárban.)

³⁾ Ferdinánd biztosai ápr. 6-án követelték Ratiborban az örgróf embereitől az átadást, de azt csak akkor teljesítették, mikor azok kötelezvényt állítottak ki számukra az 5155 tallérnyi bérhátralékról, a mit 60% krban számítottak fel, a minek megfizetéséért kezességet is kellett vállalniok. Így végre a rendeknek is elibe terjeszthették az ügyet, kijelentvén nekik, hogy a felségjogokat Ferdinánd magának tartja fenn, mire aztán másnap letették a hűségi esküt János Zsigmondnak, annak két követe: a beteges Loboczky és Nawoi Wenzlaw tanácsos, oppelni helytartója kezébe és jelenlétében. (Ferdinánd biztosai jelentése 6-ról és 7-ről Briege-ről, valamint az esküforma szövege a boroszlói államlevéltár id. köt. 129. l.)

frtra tétessék, hanem húsz ezerben állapította meg, kötelezván magát arra, hogy a hiányzó 5000 frtot négy éven át évente ápr. 24-ére a sléziai fizetőmester útján Oppelnbe küldi. A sokat hánytorgatott 100,000 frt megfizetését is valószínűleg ekkor halasztották el újból 1554 jan. 6-ig, évi 6°/_o kamattal, a mire Ferdinánd magát később nov. 22-én írásban is kötelezte.

Ez a sok engedmény tagadhatatlanul fényes eredménye Ferdinánd udvarának és ígéretekkel dolgozó ügyes diplomatáinak, de éles elméjűségöknek még sem válik dicsőségére, ha nem látták be, hogy Izabella engedékenysége s egykedvűsége, mellyel keserű tapasztalatai után most már nem bánta, akármit tesznek és ígérnek is — tulajdonképen ügyök bukását jelenté.

IV.

Az özvegy királyné lelkét visszavonultságában is büszkeség tölté el, annak a hazafias mozgalomnak szerencsés, kecsgető fejlődését tapasztalván, melynek nyílt célja volt: fiának visszavitele és Erdély fejedelmévé választása.

Eddig úgy tudtuk, hogy ezt a mozgalmat Izabella kezdeményezte Petrovics által, a török támogatásával, de most kiderül — s ez igen jellemző — hogy az a szultán egyenes parancsára történt, a ki ezt a tervet rögtön felszűre hozta, a mint György barát megöletéséről értesült. És ez érthető is, mert a török, a ki Erdély átadása után bosszúzó hadjáratára készült, nem nézhette nyugodtan, hogy Erdély Ferdinánd katonáival legyen megrakva, közvetlen szomszédságában a temesi bánágnak, melyet csak úgy tarthatott meg, ha ez a *szomszédság* független, illetőleg az ő főnhatósága alatt áll. Kiténik ez a felfogás a szultán ama leveléből, melyet drinápolyi udvarából 1552 febr. 20-án intézett »Balassa Menyhárt fiához,« a mikor a barát halála hírért vette. Hogy Erdély Ferdinánd kezére jutott — írja benne — annak a barát volt oka, a miért az fejével lakolt is. Hozzád küldjük Ali csauszt, s a mint parancsunkat veszed, siess egyesülni társaiddal, és verjétek ki a németet kardotokkal Erdélyből, hogy Izabellának és fiának kára

ne legyen, hanem az ország továbbra is va király fia *szándzsákja* maradjon, mint volt régebben. Ha ezt nem teszitek, tudd meg, ti lesztek okai, hogy mikor a tavaszon népemmel Bécsnek indulok, titeket is felperzsellek, gyermekeiteket eladatom és nem marad kő kövön Erdélyben. Ha azonban a németek várait beveszitek, kegyelmes leszek irántatok, és pasáimmal is megsegítlek.¹⁾

A szultán meg is tette, a mivel már az év kezdete óta fenyegetőzött. Achmed pasa május elején indult meg Filipopolin át nagy seregével (a honnan erről Patócsy Ferenczet értesíti) és szándékát, megbízatását szóliai táborából május 16-ikáról kelteve, ünnepies formában kiállított külön-külön levélben írja meg: Kendy Antalnak, Horvát (sive Crovaticus) Györgynek, Horvát Ferencznek, Varkócs Tamásnak, Balassa Menyhártnak, somlyói Báthori Andrásnak, Szében város tanácsának, a szász és székely nemzetnek, s a várnagyoknak és erdélyi rendeknek.²⁾

A fontos oklevél tartalma, mely az *egész nemzetet* felkelésre szólítja, kivonatosan ez: János király halálával Erdélyt a szultán fiának adta örökül, de a barát úrnoksága azt Ferdinánd kezére játszván, a padisah most nagy sereggel küldi be Achmed pasát, hogy az országot ismét a király fia birtokába juttassa. Ezért a szultán parancsából rendelem — írja a pasa — hogy levelemet látván, a német hadakat kiűzzétek, János király fiát királyotokul fogadjátok, s ha nem akarna az országba jönni, más derék férfit válasszatok *vajda*, vagy *erdélyi bán* ezímen, és addig is, a míg oda érünk, erről minket értesítsetek. Az évi adót megfizetvén a szultán pártfogása alatt boldogan fogtok élni, de ha parancsunkat nem teljesítitek, tönkre tesszük ország-

¹⁾ Egykorú hivatalos német fordítása 957 (helyesen 959) Szept. hó utolsó napján kelteve; a bécsi államlevéltár *Turrica* osztályában. Hasonlóan ír ugyan e nappól egy Chirewneki nevű szerbnek, sőt még előbb jan. 21-vel szász Deridel [Gergely?] nek s a *székelyeknek* (a mit Castaldo küldött fel az udvarnak márcz. 13-iki levelével), valamint valóságos proclamatikoként »omnium terrarum ac regionum domini et castellanii, minime et maxime populis-kuak. (Hasonlók ugyanott, külön-külön.)

²⁾ Mind eredeti latin, kelteve: Ex castris nostris sub oppido Sotio [1552] 16. Maii. (Ugyanott.)

tokat, hogy kő kövön nem marad, s ha e sorainkra nem feleltek odaérkezésünkig, ti lesztek felelősök a következményekért.

Összeköttetését az erdélyiekkel (a kik a szultán ilyen határozott biztatása és támogatása felől értesíték) mindig ébren tartá a királyné; de láthatólag erősödött pártja, s maga a közhangulat, midőn Achmed óriási serege 1552 nyarán, a mikor juliusban az öt évi béke lejárt, tényleg betört hazánkba, és elfoglalta Temesvárt, s az egész Délvidéket. Csakhogy a pasa egy szál embert sem küldhetett Erdélybe, a hol a magyarok, a rendek magokra hagyatva, semmit sem tehettek, mivel a kerített városok a Ferdinánd hűségére esketett szászokkal, Castaldo bosszújától félve, nem mertek cselekedni. Ezért Szolimán külön-külön *fermán*nal inti hűségre Szeben, Brassó, Segesvár, Szász-Sebes és Beszterce bíráját és tanácsát, s külön a szász nemzetet, hogy szolgáljon nekik tanúságul a moldvai vajda pusztítása, a ki berontott Erdélybe; s ezért Achmedhez csatlakozva, adják át neki váraikat, s verjék ki a hitetlen németeket és spanyolokat. Ha így hűségteket megmutatjátok — írja a szultán — elfelejtem mostani bűnöteket és nyugodtan élhettek tűzhelyeiteknél, de ha nem, és továbbra is a németekkel fogtok tartani, magatok lesztek okai annak a nagy pusztulásnak, melylyel tönkretesszük országotokat, hogy kő kövön nem marad.¹⁾ Megismételte e fenyegetést a nagyvezér, s Mehemed pasa is, de a szászok nem mertek mocczanni, a török meg a Délvidék védelmével elfoglalva, nem mehetett ellenök; mind olyan okok, melyek miatt Petrovics csupán a magyarokkal nem sokra juthatott.

De azért a hű szolgálta nem lankadt. Ő közvetítette a török levelezését Izabellával, a mit Bécsben jól tudtak, s maga Castaldo jelenté aug. 19-én a királynak, hogy Petrovics egy elfogott várnagyának vallomása szerint, a szultán visszaadja nekik az elfoglalt Temesvárt és Lippát, ha János fiát visszahozzák.²⁾

Ez volt a stereotyp biztató ígélet, de hozzákötve ahhoz a

¹⁾ Keltve: Konstantinápoly, 959 Sabán hó második harmadában = 1552 aug. 1—11. Valamennyi eredetije törökül, egykorú latin fordításokkal, ugyanott.

²⁾ Barabás regesztái id. h. 284. lapján.

feltételhez, hogy a németeket űzzék ki Erdélyből. Az év őszén az erdélyi három rend már hivatalosan is érintkezett a portával s tárgyalt annak beküldött követével: Keiván csauszszal, a kívül abban állapodtak meg, hogy Haller Péter szebeni bírót helytartóvá teszik, s kiűzik Ferdinánd németjeit. A csausz személyesen vitte meg az erdélyi nemesség ez üzenetét a szultánnak, a ki erre újévi meglepetésként sietett megküldeni a felhatalmazó fermánt, megparancsolván a rendeknek, hogy vajdát válasszanak magoknak — régi szokásuk szerint, a magyar urak közül, és kergessék ki a nyakukon ülő németeket (a kik nagy családok) az országból, megtartván a jó barátságot a portával.³⁾

A székelyek már készülődtek is, de hogy Ferdinánd uralma Castaldo és éhező zsoldosai garázdálkodása következtében mily ellenszenves volt még a szászoknál is, semmi sem jellemezheti jobban, mint, hogy mikor a halálosan beteg szebeni polgármester helyébe más kellett, nem bírtak olyat találni, a ki ne János Zsigmond pártján lett volna. Egyet kaptak nagy nehezen, s emlegettek. »de az jobban gyűlöli a felséged szolgálatát, mint az ördög az Istenét« — írta őszintén Castaldo.⁴⁾ Petrovics tényleg levelezett is a szebeni tanácssal, biztatván, »hogy a királyné fiával együtt nem sokára visszatér,« de azért a szebeniek Ferdinánd intésére és Castaldótól való féltőkben újévre mégis olyat választottak polgármesterökül, a ki híve volt.⁵⁾

Támogatta Izabellát a Habsburg-ház iránti gyűlöletben felnövekedett francia király is, kinek követe: Delavigne a nov. 23—28-ika közti napok valamelyikén érkezett vissza urához a

¹⁾ A szultán levele szerint ugyanott, a 657. és 660. lapon; de ott a dátum hibás. A szultán Konstantinápolyban kelt 3 levele: az erdélyi rendeknek 960 Moharem 1. = 1552 decz. 17—18.; Szeben tanácsának s az erdélyi uraknak 960 Moharem 10. = 1552 decz. 26—27., s az erdélyi nemességnek 960 Moharem II. harmada = 1552 decz. 27/28—1553 jan. 5/6. (Török eredetijök egykorú német fordításokkal a bécsi Államlevéltár *Turcica* osztályában.)

²⁾ Ferdinándhoz nov. 20-án Gyulafejérvárról, Barabás regesztái id. h. 492. lapján.

³⁾ Ugyanott a 657., 658. és 662. lapon.

lengyel királytól, a kihez János király fia ügye támogatása érdekében küldte volt. Jelentése alapján melegen kéri a porta pártfogását is, melylyel a cél: visszaszerezni a »szegény fiatal királynak« Erdélyt és egyéb jogtalanul elfoglalt tartományát, amnyival inkább sikerülni fog, mivel az erdélyi nemesek is egyhangúlag óhajtkák igazi urukat.¹⁾ A francia király a követ küldéséről karácsonynapján írt levelében értesíté Izabellát, biztosítván őt arról, hogy pártfogására nemcsak a jó barátság folytán, hanem már azért is számíthat, mivel elődjei mindig támogatói voltak a megsértett és üldözött fejedelmeknek. Hasonló értelenben írt ugyanekkor Petrovicsnak, a királyné buzdítására és ügye elősegítésére ösztönözvén,²⁾ valamint Zsigmond királynak, kijelentvén, hogy a kis herezeg ügyét, a »ki némelyek nagyravágyása s Fráter György túlságos óvatossága s hűtlensége által fosztatott meg országától, oly igazságosnak, szentnek és mindenki pártfogására méltónak tartja,« hogy elődei példáját is követve, mindent megtesz támogatására.³⁾

E közben, a mint Ferdinánd értesült, hogy Izabellánál francia követ járt, decz. 10-iki levelében jelentést tett annak küldetéséről és ígéreteiről bátyjának: V. Károly császárnak, kérve: írjon mielőbb neki, hogy ne nyugtalankodjék; és tartsa magát a vele kötött szerződéshez, úgy szintén az »öreg lengyel királyné«-nak és testvérének, a királynak, hogy »fogják meg Izabella kezét« s ne engedjék, hogy a francia fondorlatokra hullgasson és lépre menjen.⁴⁾

A császár (bár a maga részéről eleitől kezdve ellenzó Erdély elfoglalását, mintegy előre látván az ebből keletkező bonyodalmaikat) teljesíté Ferdinánd kívánságát, megküldvén neki 1553 jan. 12-iki válaszához mellékelten a kért leveleket, de figyelmeztette, hogy »csekélységekért ne szerezzen magának

¹⁾ Levele a nagyvezérhez Reims; 1552 nov. 28-ikáról, Ribier id. műve II. köt. 416. l.

²⁾ Közölte *Hatvani* Brüsseli okmánytára II. köt. 359/361. lapján. A francia követ belcélküli levele Izabellához, Bucholtz id. műve IX. köt. 612. l.

³⁾ *Hatvani* id. tanulmányában a »Történelmi zsebkönyv« 471. lapján.

⁴⁾ Dr. Karl *Lanz*: Correspondenz des Kaisers Karl V. (Leipzig 1846.) III. köt. 524. lapján.

újabb zavarokat Izabellával, melyek annyival inkább kerülendők, mivel a francziák véghez viszik, a mihez fogtak, s ha most Izabellával levelezést folytatnak, bizonyosan nem hagyják félbe a tárgyalást a törökkel, a míg ezélt nem érnek.«¹⁾

De Ferdinánd időközben kézhez véve Izabella (decz. 17-iki) tudósítását, hogy biztosaival kiegyezett, nem küldte el a császár közbenjáró leveleit, hanem »eltette, ha később netalán szükség lenne még reájok,« mint jan. 26-iki válaszában írja.²⁾

II. Henrik követségéről és pártfogásáról értesültek — Izabella udvarából — Erdélyben is (kibővitve még azzal, a mit különben Ferdinánd is jelzett fenti levelében, hogy leányát János Zsigmondnak adja nőül) hol a nemesek most annál biztosabban készülöttek, gyüleseztek mindenfelé, kimondván nem sokára az általános felkelést, azt is híresztelvén, hogy Petrovics vízkereszt napjára Munkácsra ér a királyfival, jan. közepére meg már Kolozsvártt lesz. Ép oly jól ismerték — mint láttuk — a mozgalom fejlődése minden részletét az osztrák udvarban. Gréczenben is (hová a király télire ment) s hogy a királynét bejövetelében meggátolják, újabb követséget indítottak a nyakára.³⁾ Azzal is hatni akartak reá, hogy egyezkedés színe alatt közbenjáróul Castaldot Izabellához rendelték, s a gyűlölt tábornok (a ki e parancsnak szívesen engedelmeskedett, mivel már életét is félténie kellett) azzal a híreszteléssel, hogy Kassára megy új hadakat gyűjteni, febr. 10-ike után elvonulván zsoldosaival Gyáloról Deés felé, már Felsőmagyarországon járt,⁴⁾ midőn utólérte Ferdinánd márcz. 15-iki visszahívó rendelete, hogy: miután ő már Izabellával kiegyezett, haladéktalanul jelenjék meg nála udvarában.⁵⁾

Castaldo kirendelése Erdélyből (a mit Ferdinánd már jan. 19-én elhatározott) helyes belátású intézkedés volt, mivel

¹⁾ Ugyanott, az 533. lapon; lásd *Hatvani* Történelmi zsebkönyve 470. lapján is.

²⁾ *Lanz* id. műve 537. lapján.

³⁾ Castaldo értesítései, Barabás regesztái id. h. 660. és 662. l. és Ferdinánd Castaldonak jan. 2-án.

⁴⁾ Castaldo 1553 márcz. 21-én Eperjesről írt. (A Török-magyarokori Állam-okmánytár I. köt. 9. lapján.)

⁵⁾ Barabás regesztái id. h. 671., 675. és 679. lapján.

kétségkívül lecsendesíté a kivált miatta elkecsereedett kedélyeket. De helyes volt azért is, mivel Izabella üzelmeiről az udvarban ekkor már bő részleteket tudtak. Werner György (ugyanaz, a kinek a királyné Kassát átadta volt) tartotta lojalis kötelességének azokról értesíteni Ferdinándot Eperjesről, a hol könnyűszerrel kapott híreket Lengyelországból. Így újságolja febr. 13-án, hogy közbeszéd szerint Izabella fiával Russziába (a mai Galicziába) fog jönni, közel a magyar határhoz, s hogy Krakóban az elégedetlen nemések nyíltan beszélnek, hogy János király fiát jogtalanul üzték ki Magyarországból, teljesítetlenül maradt ígéretekért.¹⁾ A francziák is biztatják a lengyel királyt, hogy unokaöcsését visszahelyezze atyja örökébe, s ebben az érdeklében a franczia követ rendkívüli módon izgatott a lengyel udvarban és a főnemések közt. Öt nap múlva meg már arról ír, hogy Bethlen Gergely és Massai Lőrincz Izabella királyné bizonyos emberével, a ki őket kihívta, a homonnai úton Lengyelországba ment.²⁾ Hanem az emyire haladt mozgalom árját már nem volt képes feltartóztatni Ferdinánd rendelete s még az sem, hogy a beteges Báthory András helyébe a király egyik vajdává (hosszas habozás után, s mivel Nádasdy nem akarta e méltóságot elfogadni) május 26-án Kendy Ferenczet, éppen a nemzeti párt fejét, János Zsigmond ügyének leglelkesebb intézőjét nevezte ki.³⁾ Lefegyverezni akarták, de ez a kegy nem tudta őt lekenyerezni, legfeljebb a nyílt izgatástól vontá el, hogy annál tevékenyebb lehessen testvére: Antal, Patócsy

¹⁾ Ezt a hangulatot még nyomatványok útján is terjesztették. Legutóbb ekkor, 1552-ben, jelent meg Krakóban *Franconius* Mátyás »Oratio ad Hungariae proceres« című beszéde, mely szuraklini Petrowith Péternek van ajánlva.

²⁾ Ezt a febr. 18-iki levélhez mellékelte kis ezédulán olvassuk, s magában a levélben arról tesz jelentést, hogy náta járván az nap Varkócs Tamás váradi kapitány Bécsbe küldött szolgálja. Literatus Ferencz, az elmondta neki a tiszántúli nemések összeesküvésének részleteit, s a főbbek neveit. Ezek a Váradtól alig egy mérföldnyire fekvő Kerekiben, Árhándy Kelemen várában tanácskoznak, melyet nem lenne nehéz Váradról hozandó gépekkel megostromolni, a miről ő felségének a hozzá induló követ bővebben is szólhat. (Mindkettő eredetije a bécsi államlevéltárban.)

³⁾ Barabás regesztái id. h. 666/7. l. és Huber id. műve 20. lapján.

Ferencz, Bornemisza, a Bethlenek (Gábor és Gergely), és a többi vezér.

Ezek a többiek, az *elégedetlenség szelói* (fomites disturbiorum et confederati Transilvanienses) még a következők: Dócezi Miklós, Ladányi Gerard és Gergely, Massai László, henczidai Horváth János és Ferencz, zarándi Horváth János, Gerendi Péter, Haller Péter, Ferencz doctor, Ödönfi László,¹⁾ s a legbuzgóbb köztök *Árhándy* Kelemen, a ki még az alábbiakat jegyezte fel a budai pusa számára: Mátyás váradi püspök, Várdai Mihály, Báthory András és György, somlyai Báthory András, Kórody Péter, Thegzes Lukács, Kendy Mihály, Károly Zsigmond, Kun László, Kendy Péter, Serédy István, Körösy Ferencz, Jakely Mihály és Sarmasági Mihály. Továbbá Perényi Gábor, Bebek Ferencz, Csáky Mihály, Miklós Farkas és Pál, Székelyhidai Varkócs Tamás, Thelegdi Mihály és Miklós, Bajoni Ferencz, Tholdi Miklós és Mihály, Pázmány Péter és Gáspár, Dezuó-iványi Ferencz, pälöcezi Kazkffy György, Ábránffy István, bódogi Székely Miklós, Boeskay György, Forgács Zsigmond és Magóchy Gáspár. Felsőzlítást intéztek azonkívül Bihar, Zaránd, Békés, Szatmár, Szaboles, Ugocsa és Borsod²⁾ megye nemességéhez, a miből most már a felkelés területi határait is ismerjük.

Ily nagy arányokat öltött a török biztató támogatásával a magyar elégedetlen hazafiak országos mozgalma. S ez a támogatás őszinte és állandó volt. Castaldo 1553 febr. 20-iki jelentésével a szultán egy Báthory Andrásához intézett érdekes levelét küldi fel az udvarnak másolatban, melyben a török nagyúr az erdélyi vajdasággal biztatván, buzdítja, hogy a németeket Rádu havasalföldi vajda segítségével is kipusztítsa az országból, felhasználva a jó alkalmat, a míg nem késő, mert nem szégyenlőtek-e — írja — hogy egy olyan czudar nép,

¹⁾ Ezek s az előbb felsoroltak nevét Bornemisza Gergely és Sárkánydi egri kapitányok jelentették fel Ferdinándnak 1553 aug. 3-iki levélökben. A bécsi állami levéltárban levő eredetiről közölte *Szilágyi Sándor*, a K. Papp Miklós-féle »Történeti Lapok« I. (1875.) évf. 659—661. lapján.

²⁾ Árhándy Kelemen Kerekiben 1553 júl. 8-án Tujgon budai pusa-hoz intézett leveléhez mellékelve. (Eredetije a bécsi államlevéltár *Turcica* osztályában.)

mint a német, uralkodják a becsületes magyarokon.¹⁾ Erre Bécsben alkudozásra fogták a dolgot. Egyre-másra kiüldözgettek a leveleket Ali budai pasának, de az márcz. 12-én rövidesen azt felelte Ferdinándnak, hogy a míg Erdélyről (melyet a padisah kíván, s ép nála vannak most az erdélyi követek) le nem mond, szó sem lehet a békéről.²⁾ Majd eszelhez folyamodtak, s azt terjesztették az országban, hogy Ferdinánd fegyverszünetet kötött a törökkel, mire Tujgon budai pasa figyelmezteti a török hűsége alatt álló magyar és erdélyi rendeket, hogy ilyesminek ne higgyenek, és továbbra is hívek maradjanak Izabella és fia iránt, a kit a szultán Erdélybe segít.³⁾ Csakhogy Lengyelország távol van Sztambultól, a honnan ekkoriban hivatalosan kérdeztetik az erdélyi rendektől, merre tartózkodik János király fia, s van-e elég emberök hazahozatalára, vagy onnan küldjenek.⁴⁾

Ezek voltak az öreg Petrovics beállításának előzményei, a ki, ha nem készül és késik annyit, karácsonytól—júliusig, hanem hevenyében, még a tavasz elején meglepi Ferdinánd híveit, fölhasználva a kedélyek zavaros, ingadozó állapotát, bizonyára diadalra jut, s nem vall kudarcot különben elég sikeresen előkészített vállalkozásával. Ezt ugyan főleg az okozta, hogy a török nem segíthette úgy, a mint szerette volna, de az is igaz, hogy Petrovics késedelmének részben maga Izabella volt oka, a ki nem nélkülözhetvén tanácsát és személyes jelenlétét,⁵⁾ nem engedhette haza előbb; éppen ez időben, midőn a

¹⁾ Így: »Ist es euch nit ein Schand, dass so ein schned Volek, wie die Deutschen sein, über die ehrliehen Ungern herrschen sollen!« (A török eredeti egykorú hivatalos fordítása a bécsi államlevéltár *Turcica* osztályában.)

²⁾ Török eredetije Buda, 360. Rebi ül evvel 26. napjáról = 1553 márcz. 11–12-ről, ugyanott.

³⁾ Latin eredetije: Datum in castris nostris Ilcambriae positis 1553 jun. 25-ről, ugyanott.

⁴⁾ A szultán levele Konstantinápoly, 969. Redsub. közepéről = 1553 jun. 22—jul. 2. Egykorú latin fordítása u. o.

⁵⁾ Hogy nála járt, okleveles nyoma is van, éppen Izabella egy Piotrkówon, 1554 febr. 13-án írt német levelében, a hol mentegtetvén magát, hogy az összeesküvésben nem volt része. Írja: »Dann mir Er, der Petrowits selbs verlossner Zeit zu Kripicz anzeigt hat, dass Er für sich selbs

király biztosai addig nem tapasztalt merészséggel s tolakodással szorongatták folytonos alkuvásaikkal. Ezért tartotta iktári Bethlen Gergelyt is olyan sokáig magánál, a ki, mint Izabella követe érkezik július havában Tujgon budai pasához,¹⁾ a felkelők gondjaviselőjéhez,²⁾ író deákja pedig, a kit az egri kapitányok elfogtak, Szegedi Ferencz volt.³⁾

Az idegen hadnak Erdélyből való visszahívása mellett nem látunk más módot az összeesküvés lecsendesítésére, mint Izabella és fiának kielégítését — írta Ferdinánd jan. 19-én Castaldonak,⁴⁾ de ki kellett volna egészítenie mondatát még e szóval, hogy: *igéretekkel*, mert bizony most sem tehetette egyébbel.

Mint láttuk, febr. 18-án újra hozzá küldte Redernt, változtatossággal kedvéért most azzal is megbízván, hogy Izabella fia számára a hozzá korra legközelebb álló leányai közül válasszon feleséget, pl. Honát, a zsengekorú Johanna helyett, s midőn a királyné erre nem felelt, levélben újítja meg április 2-án ajánlatát.⁵⁾ Ekkor leányai arcképeit is megküldé, melyeket Redern ápr. 27-én nyújtott át neki, és Izabella ugyan a Johannáét szebbnek találta, de azért mégis beleegyezett,

nichts handlt.« Redern másolatában 1554 febr. 25-iki leveléhez mellékelve. (A bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

¹⁾ A portára induló Veranesics és Zay, Ferdinánd két követe jul. 22-én találkoztak vele Budán. (Veranesics jelentésében, Összes munkái III. köt. 40., 43. lapján.)

²⁾ Ártvány Kelemen nevezi így ítélt levélben, jelezvén a pasának, hogy a királyné egy szolgálója ment hozzá »teljes tanulsággal« és kéri »hagyja meg az szolnoki szandzsáknak, hogy legyen békességes belüle, mert mi nekünk — úgymond — asszonyunk ó felsége, a királyné asszony megparancsotta, hogy mindenben te Ngodat megleljük és te Ngod minékünk minden dolgainkban ótalmunk és gondviselőnk leszen.«

³⁾ Az egriek idézett levelében említve, a »Történeti Lapok« id. I. évf. 659. lapján.

⁴⁾ Barabás regesztái id. h. 666. lapján.

⁵⁾ U. o. a 672., 681. lapon.

hogy fia az idősebb Ilonát vegye nőül, hogy a házasság annál hamarább megtörténhessék.¹⁾

De Redern megbízatásának legfőbb pontja az volt, hogy kipuhatolja a királyné praktikájának állását, s midőn az márcz. 3-án Izabellához ért Krzepicére (hol anyja é várában nem élhetett ugyan valami fényesen, de legalább nem éhezett és nélkülözött, mint kellett volna Oppelnben), furcsa meglepetés várt rá, a mennyiben a királyné a szultán és Rusztán pasa vörös selyem-atlaszba göngyölt leveleivel fogadta, melyekben kereken ki volt mondva, hogy: nemsokára Magyarországra jönnek s János Zsigmond a szultán által küldendő koronával magyar királylyá fog koronáztatni. Ez ugyan és a királyné egyéb kijelentése, hogy nemcsak az erdélyiek, de az oláh vajda is felszólítá a visszatérésre,²⁾ »különbén a török elfoglalja Erdélyt, kiirtja a kereszténységet s Oláhország kénytelen lesz fölvenni a Mohamed hitét, a jó osztrák követet kellemtlenül érinté, de 6-án nyugodtan alhatott, s fejezheté be királyához küldött levelét, azzal a kijelentéssel, hogy sikerült megigértetnie Izabellával, hogy nem ingattatja meg magát e fényes ígéretek által, s nem húz vissza Erdélybe. S e kijelentés őszinteségéről a szegény Redern, úgy látszik, annál inkább meg volt győződve, hogy a királyné ő felségétől kért általa értesítést: mit feleljen a szultán s a többiek levelére.³⁾

Redern rózsás hangulatú jelentése Ferdinándot annyira meghatotta, hogy ápr. 2-án a királynéhoz intézett levelében elragadtatással ír nagylelkűsége- és őszinteségéről, a miben a köztök fennálló barátság alapján annyira bízik, hogy teljesen rá hagyja, hogy mit feleljen ama levelekre, s mit mondjon a csalogató követségeknél.⁴⁾ De, hogy ez a bizalom nem lehetett valami őszinte, mutatja az, hogy ápr. 29-én útasítá Redern

¹⁾ Redern Briegben kelt jelentése május 7-ről. (Eredetije a bécsi államlevéltárban.)

²⁾ A havasalföldi vajda követei: a vistiernik (kincstartó) és a chocimi kapitány ép akkor — márcz. elején — jártak nála, mert 8-án tértek vissza Krakóba. (A varsói számadaskönyvek 170. sz. kötetében.)

³⁾ Barabás regesztái id. h. 676. l. (Redern 30 lapnyi jelentésének eredetije a bécsi államlevéltárban.)

⁴⁾ Barabás regesztái id. h. 681. lapján.

Sopronból, a hol akkor tartózkodott, vegye rá Izabellát, hogy tiltsa meg Petrovicsnak ellene konspirálni az erdélyiekkel, s többi ellenével (mert különben kénytelen lesz úgy bánni vele, mint valami lázadóval) s adja neki a portára küldhetés végett írásban, hogy: miután őt és fiát Ferdinánd teljesen megelégté, sőt leányát is neki adja nőül, immár nem szándékozik vissza Erdélybe.¹⁾

Izabella nem volt elkészülve e merész követelésre. Lelke fellázadt, érezvén, hogy jóformán bizonyítványt kívánnak a király kegyességéről, holott tőle, mióta Erdélyt elhagyta, alig kapott valamit. Ezért biztosai előtt mentegette magát, hogy Petrovics üzelmeihez nincs köze, a királynak pedig május 22-én kitérőleg azt felelte, hogy ő ugyan kész ezt a levelet kiállítani, de nem látja be sehogy sem a czélját s nem tudja, hogy ezzel a király hűségét akarja-e próbára tenni, vagy saját ügyét a szultánnal előmozdítani.²⁾ Később gyöngékedéssel mentette ki a sajátos nyilatkozat kiállításának késését, de csalódott, ha azt hitte, hogy így megszabadul e kísértéstől, mert Ferdinánd kitartó volt elhatározása keresztülvitelében, s egy-egy kis kudarcz nem kedvetlenülé el. Most is azt felelte neki udvarián, hogy ezt nem hűsége próbára tevéseért kérte, mert elismeri s tapasztalta, hogy ő a tárgyalások legeleje óta mindig a legőszintébbnek mutatkozott iránta, s a királyné e nemességét annyival inkább becsüli, mivel Oppeln és Ratibor átadásának előre nem látott késedelmét is jóakarattalag szenvedte, ép e háborús időkben, midőn nem hiányozhatott volna az alkalom, hogy neki, a királynak ártson.³⁾ Hanem azt csak is Erdély és Magyarország érdekében kívánta, könnyebben remélvén békét kötni a szultánnal, ha az, Izabella saját leveléből győződik meg arról, hogy meg van elégedve és nem vágyik vissza fiával. Egyúttal azonban junius közepén hozzá indítá két biztosát: a már ismert Redernt és Logau Mátyást,

¹⁾ Ugyanott, a 682. lapon. (Az útasítás eredeti fogalmazványja a bécsi államlevéltárban.)

²⁾ Ferdinánd május 31-iki válasza szerint. (Eredeti fogalmazványja ugyanott.)

³⁾ Bucholtz id. műve VII. köt. 324. lapján.

egyik sléziai uradalma kormányzóját, kiknek jun. 15-én adott érdekes útastításában¹⁾ részletesen körülírja teendőjüket, hogy: audienciát nyervén az özvegy királynétől, először is tolmácsolják a király üdvözetét, és örömet a fölött, hogy Izabella felgyógyult betegségéből, aztán minden áron kieszközölgék, és éjjel-nappal futó lovassal küldjék haza a kívánt fontos levelet. A király nem kételkedik ugyan benne, hogy valamit cselekedne ellene és országa ellen, de kötelessége figyelmeztetni a fia visszavitelét czélzó mozgalmakra, a mi ellen védekezzék. Izabella esetleges kibúvóira azt feleljék, hogy ha fiát erővel visszaviszik Erdélybe, ennek csak ő maga lesz oka, s használják fel a lengyel király közbenjárását is, kérve, hogy akadályozza meg János Zsigmond visszavitele tervét s távolítsa el az Izabella udvarában lévő gyanús, főleg magyar férfiakat. Hogy pedig a királyné akaratát hajlékonyabbá tegyék, Ferdinánd kész a ratibori hercezség különben 11,000 frtra becsült jövedelmét csak tízre szabni, s a hiányzó ezer frtot más úton kifizetni, s egyúttal az e hercezséghez tartozó, de egy nemes embernek élethossziglani időre elzalogosított Tost uradalmát visszaszerezni. Az Erdélyben és Kassán maradt ágyúk mielőbbi megküldését is kilátásba helyezhetik, ha a királyné emltené, őszre ígervén, aratás utánra, mikor az ígás lovak nincsenek munkában; de ha Izabella nem szólna, hallgassanak róla. S ha vele így végeztek, menjenek bátyjához, a lengyel királyhoz, rokonai szeretettel kérve, hogy nővére praktikáit, melyekből nagy baj származhatik, ne támogassa, hanem legyen a békesség híve, stb.²⁾

Az instructiók e remekével ellátva, julius elsején ért a két követ Krzepice-re, hol másnap mise után fogadta őket a királyné, a ki megköszönvén a király jóindulatú ígéreteit, kijelenté, hogy nem is gondol arra, hogy Erdélybe visszatérjen. A kívánt iratot a szultánhoz, testvére, a lengyel király tanácsára nem állította ki eddig Ferdinánd érdekében, attól tart-

¹⁾ A jun. 14-én kelt hitlevelet, melylyel Ferdinánd követeit beküldi, a bécsi államlevéltárból közölte Szilágyi a K. Papp Miklós-féle »Történeti Lapok« id. I. évf. 642. lapján.

²⁾ Eredetiye 10 lapon a bécsi államlevéltárban.

ván, hogy a törökök a magok számára foglalják el Erdélyt, ha megtudnák, hogy ő és fia nem tér vissza; de, ha a király kiállítását mégis kívánja, szívesen megteszi, de előbb menjenek testvéréhez, s állapodjanak meg vele szövege felett, nehogy esetleg valami Lengyelország hátrányára vonatkozó rész kerüljön belé.

Az óvatosságra intett követek Izabella ez aggodalmát jogosnak találva, másnap csakugyan útnak indultak Krakónak, a lengyel királyhoz, s tapasztalatukról azt jegyezték fel jelentésökbe, hogy a királyné hűsége- és őszinteségében nincs ok kételkedni, de a fia hazavitelére vonatkozó praktikákról mindenfelé hallottak beszélni, s az ifjú herceg hajlandó is visszatérni, sőt még szolgáltnak is büszkén mesélgetett erről.¹⁾

Zsigmond Ágost király Krakóban 9-én fogadta a két osztrák követet s előterjesztésökre nevében az alkanczellár, a gnézeni érsek biztosítá őket, hogy míg egyrészt nővérét őva inté a visszatérés szándékától, másrészt melegen ajánlá, hogy írjon a szultánnak és erdélyi rendeknek, úgy, a mint Ferdinánd óhajta. E kedvező *hívcatalos* válasza Redern uramék úgy felbátorodtak, hogy követelni kezdték ama kérésök teljesítését is, hogy Izabella gyanús tanácsadói eltávolíttassanak, de mily nagy lehetett csalódásuk, midőn d. u. az alkanczellár meglátogatót őket szállásukon, s itt bizalmasan *privatim* kereken tudokra adá, hogy királyának, kinek János Zsigmond csak unokaöccsese, de nem fia, semmi hatalma s joga nincs fölötte, s a római király iránti barátsága daczára, semmit sem tehet ellene, bármint ellenzi is részéről ez üzelmeket, melyek visszavitelét czélozzák. Bosszantotta a követeket az a nemes rokonszeny is, a mit az ifjú herceg ügye iránt a lengyeleknél álta-

¹⁾ A biztosok jul. 3-iki jelentése szerint, melyben el van mondva, hogy Lobooczky nagy titokban megvallotta nekik, hogy Petrovics Pétert nem pártolja a királyné, a lengyel király pedig határozottan meghagyta neki, hogy országát rendben hagyja el. S mindezt komolyan hitték az osztrák követek! Lobooczky egyébiránt nem lehetett valami nagyon hűséges, mert, a mint Redern ugyan e nap külön levelében írja, szorongatására előrulta neki, hogy az összeesküvés fővezére Ártándy Kelemen. Redern egyúttal egy francia követet is látott, a két előlük nagyon dögödtek a várbau, és aznap távozott Izabellától.

lánosan tapasztaltak, még az udvarban is, a hol nyíltan beszéltek, hogy habár Magyarország Ferdinándé, nem tudja megvédelmezni, s jobb volna, ha Erdélyt János Zsigmondnak adná, sem hogy a török kezébe essék. Ily benyomások közt jul. 14-én büfésükhallgatáson jártak a királynál, s aztán visszafordultak ismét Izabellához Krzepice felé.¹⁾

A királyné azonban, hogy a készülődő erdélyi beütés színhelyéhez közelebb legyen, de meg, hogy szabaduljon a biztosok alkalmatlan társaságától, e közben »csalfa magyarjai« tanácsára kimozdult anyja várából (hol a tél óta tartózkodott) s esendesen húzódott a krakói úton a magyar határ felé. De sorsát el nem kerülhette, mert alig indult ki a ezenstochowi zárdából, Elsztyn váránál 17-én összetalálkozott Redern uramékkal, kik jelentést tette a királynál tett látogatásukról, újból sürgették az óhajtott levelek kiadását.

Izabella, hogy időt nyerjen, ellenvetésül most azt kívánta a biztosoktól, hogy ők magok fogalmazzák meg a leveleket, a mit ő aztán ki fog javítani, s bár erre azt felelték, hogy ők nem ismerik a királyné kanczelláriája stílusát, nem tágitott. Kénytelenek voltak hát eltávozni, hogy a fontos nyilatkozatot megfogalmazzák, de mielőtt annak szövegével visszatérhettek volna, Izabella reájok küldte titkárat két tanácsosával, annak kijelentésére, hogy ő nem nyilváníthatja magát kielégítettnek, mert akkor nyugtázva lenne a 100,000, meg a hercegségek jövedelme kiegészítésére ígért 5000 frt, sőt az ágyúk és lőszerrek dolga is. A kívánt leveleket tehát csakis úgy adathatja ki, ha követeléséről Ferdinánd előbb külön reverszálisban nyugtatja meg. Izabella, e jól kigondolt ürügyével, így ismét néhány hetet óhajtott nyerni, s midőn a biztosok annak bizonyítása közben, hogy a kívánt nyilatkozatoknak nincs az az értelme, a mit a királyné nekik tulajdonít, kötelezték magokat, hogy a reverszálist két hónap alatt elhozzák a királytól, csak írja már meg a leveleket, (melyeknek kicsikarása végett jöttek ily messzire), Izabella azzal állott ellent, hogy e kötelezettség elvállalására nincsen meghatalmazásuk. S a biztosok kiemelik, hogy mind

¹⁾ A biztosok jul. 8., 13. és 14-iki jelentése szerint. (Eredetijök a bécsi államlevéltárban.)

e nehézségeket (mint Loboczkytól titokban hallák) a magyarok tanácsára csinálta.

A királyné kiszabadulván e kelepceből, másnap folytatta útját, de kocsijához hívatva a biztosokat, s azt követelte tőlök, hogy küldjék meg királyuknak a kívánt reverszális fogalmazványát, hogy azt az udvarban mielőbb kiállíthassák. Redern uramék e kritikus pillanatban újra kérésre fogták a dolgot, s a királyné tanácsot tartván magyar és lengyel híveivel, nagy nehezen reávettek végre, hogy megelégedjék az ő kötelezvényökkel, addig is, míg a király reverszálist két hónap alatt megszerezhetik. Ezzel a két követ, nehogy a királynét magyar tanácsosai újra megtántorítsák elhatározásában, egy napi járóföldre visszatért Izabellával Zarki községig, hol még az nap, jul. 18-án, újabb kifogások leküzdése után, végre megkapták tőle a kötelezvény ellenében az annyira óhajtott két levelet, de lepecsételten, s ők magok csak másolatokat, melyekről remélik, hogy az eredetivel megegyeznek! A szerintök gyanús szolgák és magyar hívei elboesítését illető követelésüket azonban erőlyesen visszaütésítá.²⁾

Ime, milyen valósággal regénybe illő egész kis története van annak a két egyébiránt rövid levélnek, melyet e nap a sarokba szorított szegény királyné, jó meggyőződése ellen, kénytelen volt kiadni ügye legjobb támogatóinak: az erdélyi rendeknek, s a szultánnak. Azt jelenté ki az elsőben, hogy: miután Ferdinánd őt a fejevári egyezség értelmében kielégítő és sem neki, sem fiának nincs jogos ürügye és szándéka visszatérni Erdélybe, legyenek hozzá, mint igaz királyuk és urokhoz, hívek és engedelmesek.³⁾

Másik levelében meg arra kéri Szolimán szultánt, hogy: miután Ferdinánddal Erdély átengedése ellenében szerződést kötött, s a római király kötelezettségének már részben eleget tett, sőt leányát is fiának ígérte feleségül, a mi visszatérésünknek joga és lehetősége pedig — úgymond — elszakadva látszik, és Ferdinánd a mi közbenjárásunkat a szultánnál hasznos-

²⁾ A biztosok jelentése jul. 18-án Zarkiból és 23-án már Bruckhról. (Eredetijök a bécsi államlevéltárban.)

³⁾ Keletnéküli eredetije a bécsi államlevéltárban.

nak ítéli, engedje át neki Erdélyt és a hozzátartozó részeket, ugyanazon évi adó mellett, melyen ő és fia bírta.¹⁾

De, hogy Izabella e furesa tartalmú két levél élet elvegye, egyidejűleg titokban megküldé a már Magyarországra jutott Petrovicsnak,²⁾ megüzenvén részletesen, mint erőszakolták ki tőle, s kérve, hogy jelentse ezt meg tájékozásiul gyorsan úgy a rendeknek, mint a szultánnak. Ez utóbbihoz, valamint Szokoli Mehemed basa fővezérhez és Rusztán basához intézett levelei, (melyekben Debreczenbe érkezése második napján, jul. 31-ről ünnepies tiltakozással jelenti, hogy a fenti levélnek ne higgyenek, mivel az erőszakkal csikartatott ki a saját és János Zsigmond életét is féltő, s a szultánhoz most is hű Izabella királynétól, a ki őt fiával együtt összekulesolt kézzel és térden állva kéri, hogy adja vissza országukat, reánk is maradtak,³⁾ és nem voltak eredménytelenek. Ezért nem fogadhatjuk el Huber sajtáságos okoskodását, melylyel e nehezen megszerzett levelek eredménytelenségét menteni, s a király méltóságához nem illő erőszakosságát szépíteni akarja, hogy: Ferdinánd nem is vehette hasznát a leveleknek, mivel azokat nem a királyné kanczelláriáján fogalmzták, s így attól tartván, hogy ezt a szultán észreveszi (!), több kárt okoznának, mint hasznót.⁴⁾ Nem igazolja e meggyőződését Izabella vonakodása, a mint ő hiszi, hogy éppen e miatt való aggodalmában nem akarta maga fogalmazni a szultánhoz intézett levelet, mert az igazság egyszerűen az, hogy a király csalódott, mikor olyan nagy fontosságot tulajdonított e nyilatkozatnak, hogy kieszközlésével — udvara diplomáciájának újabb mesterfogásaként — fiát, Ferdinánd főherceget is megbízta. Ez ugyanis nővérét, Katalint (a mantuai fejedelem özvegyét) kísérte el Krakóba, a lengyel királylyal

¹⁾ Közölve *Haleasi* Brüsszeli okmánytára III. köt. 9. l. Fordításban magyarul *Történelmi zsebkönyve* 474. lapján. (E levélnek a bécsi Államlevéltár *Taricia* osztályában egy hasonló tartalmú más fogalmazványa is van.)

²⁾ Petrovics ekkor már benn volt és jul. 21-én Munkácsról szólítja magához a királyné híveit. Levelét közölte *Szilágyi* a K. Papp Miklós-féle *Történelmi Lapok* id. I. évf. 692. l.

³⁾ Közölve az id. Brüsszeli okmánytár III. köt. 10—15. l.

⁴⁾ Huber id. műve 27. lapján.

tartandó esküvőjére, s midőn már ott volt, vette atyja megbízását, hogy Izabellával beszéljen az erdélyi ügyekről, a ki fiával a lengyel udvar kíséretében szintén lejött Varsóból a lakodalmi ünnepségek idejére.¹⁾ A főherceg érdekes jelentésben számolt be arról, hogy mit látott, s megbízatásához képest, mit végzett a királylyal, Izabellával, fiával és Bona királynővel, a kik két ízben is fogadták.

Mivel ősi szokás szerint házastuló lengyel királynak a városon kívül kell találkoznia legelőször menyasszonyával, most is Krakó falain kívül e végre három sátor volt felütve, egyik a királyi család, másik az érkező ara és kísérete, s a harmadik a lengyel nemesség számára. Ily előkészületek mellett Ferdinánd főherceg jul. 29-én érkezett a város elé, a hol a királyi sátorban a többi közt Izabella és fia is várta az érkezőket, a kik a mint helyet foglaltak saját sátrukban, a menet érkeztekor előmentek, s a két sátor közti távolság feleújtán találkoztán, üdvözölték egymást. A mint aztán megindultak, hogy megtartsák ünnepélyes bevonulásukat a városba, mely fel volt díszítve, s a hol a lakosság türelmetlenül várta a menetet, érdekes, hogy a kis 13 éves János Zsigmond királyi nagybátyja, s a főherceg oldalán lovagolt az új királyné kocsija előtt, mely mellett tiszta sárgába öltözött drabantok lépdeltek. A királyi és főhercegi kíséret s a nemesség elől haladt. Majd feljutva a királyi várba, hálaadó isteni tiszteletre mentek a vártemplomba, míg a királyné esküvője és megkoronáztatása másnap 30-án, vasárnap történt.²⁾

A napokig tartó ünnepélyességek után a főherceg már készült visszaindulni, midőn aug. 4-én atyja (gyors futárral küldött) megbízását vevé,³⁾ s így egy nappal tovább ült Krakóban.

¹⁾ Izabella Mária-Magdolna napján (jul. 22-én) már Krakóban van. (A varsói főlevéltár 170. sz. számadási könyvéből.)

²⁾ Erről az esküvőről egy jelenvolt magyar poeta: a Parisban is tanult *Kolozsvári* Imre is írt ily ezimen: *De tertio matrimonio Sigismundi Augusti Poloniae Regis ad Equites Oratio*, Krakói 1553-iki ritka nyomtatvány. (Lásd *Szabó* Károly Régi magyar könyvtár-a III. köt. I. része 414. sz. alatt.)

³⁾ Ferdinánd ajánló levele Izabellához jul. 28-ról és fiához 29-ről, M. TUD. ARAD, ÉRTEK. A TÖRT.-TUD. KÖR. XVIII. X. 2. sz. 5

A főherczeg udvarmesterét küldé a lengyel királyhoz, titkos audienciát kérve, melyen (az ügy fontosságánál fogva) lehetőleg minél kevesebb tanácsosa legyen jelen, mert ő maga is csak három tanácsosával fog megjelenni. A király azt üzente, hogy szívesen látja bármikor, s egyedül fogadja, de ha olyan ügye van, melyhez tanácsosaira is szüksége lesz, minél kevesebbet fog berendelni, hogy a dolgok titokban maradjanak.

Erre a főherczeg azonnal átment a királyhoz udvarmestere, a boroszlói püspök és Lang dr. kíséretében, a ki felolvastván latinul s kellően megmagyarázván a küldetés czélját és articulusait, azokra a király lengyelül válaszolt, hálásan köszönve ő felsége bizalmát, a ki iránt fiúi szeretettel viseltetik.

A mi Izabella, fia és Petrovics üzelmeit illeti, Isten a tanúja, hogy ő, útasítá nővérét, hogy hűséggel viselkedjék Ferdinánd iránt, s nem is tesz semmit, mert ismételten fog beszélni vele. Attól se tartson ő felsége, hogy János Zsigmondot megszőkített Lengyelországból, mert Izabella udvarában nem ismer olyan magyart, a ki ilyesmin törné a fejét, mert alig van 3—4 olyan, a ki számba jöhetne, azok is fiatalok, s meg sem engednék nekik, hogy ilyen praktikákat folytassanak. Petrovics benn volt csakugyan az országban, de nem tudni miért, búcsú nélkül megszőkított, s ő ugyan utána küldett, de nem hiszi, hogy üzelmeit Izabella akaratával folytassa.

A királytól a főherczeg, három tanácsosával, mindjárt Izabellához ment, a ki még fiát is kiküldte a szobából, udvarhölgyét pedig a szomszédos nagy terembe, a mi a főherczegnek nem igen tetszett, de mivel — úgymond — messze állott, s a tárgyalást nem hallhatta, nem szólt az asszony eltávolításáért.

Az özvegy királyné már nem fogadta őket olyan sűrűn, mert Lang dr. előterjesztését meghallgatta ugyan, hanem Ferdinánd ajánló (credentialis) levelét csak is a főherczeg rábeszélésére vette át, de azt mondván, hogy felesleges lenne, felbontatlanul tette le. Ez udvariatlanságra az ingerelhetette, hogy átnyújtották neki egyúttal a Petrovics kiáltványa és lizító levele másolatát. Izabella ezek után következőleg felelt olaszúl: Isten

fogalmazványban; valamint Ferdinánd főherczeg levele atyjához aug. 16-ról, a bécsi államlevéltárban.

tudja és ő felsége is jól emlékezhetik, hogy ő csak is a kereszténység javáért mondott le országáról és kötött szerződést ő felsége kedvére, melyet, fia érdekeit is kockáztatva, eddig olyan hűségesen megtartott, hogy viselkedése miatt nem lehet Ferdinándnak ellene panasza vagy neheztelése, valamint hogy ézentül is gyermeki odaadással fog iránta viseltetni. Petrovicsot illetőleg nem mondhat egyebet, mint hogy a míg őt szolgálta, hűséggel szolgálta, de hogy miért jött Lengyelországba, s miért tűnt el innen olyan hamar, azt nem tudja. A mit tesz, azt tudtán kívül, sőt akarata ellen teszi, mert tudja Isten — s ekkor Izabella kezeit mellére téve, ég felé tekintett — hogy ha a megkötött szerződés ellen akart volna cselekedni, azt megtette volna egymaga, saját eszközeivel, és nem Petrovics által. Ezért hajlandó is, ha ő felsége kívánná, levelet írni Petrovicsnak, s az erdélyieknek, hogy az egész világ lássa, hogy az üzelmek az ő tudtán kívül, és akarata ellen folynak, s hogy az neki nagyon rosszul esik, ha mások az ő nevében ő felsége ellen működnek. Alázattal kéri, ne is adjon hitelt az ilyes feljelentéseknek, mert boldogabb ő egy darab kenyéren keresztények: testvérjei és barátjai között, mintsem gazdagságban törekők közt éljen. Ha pedig fiával szolgálhat valamiben ő felségének, készséggel megteszi. A mi az udvarában élő magyarokat illeti, igazában nincs is egyszem, a ki olyan praktikákban ludas — vagy éppen másképp is gyanús lenne. Nem is folytat egy sem közülük ilyes üzelmeket, mert nem engedné meg, de mivel azok ifjú kora óta hűséggel szolgálják, nem csaphatja el őket olyan hamar, hanem rajta lesz, hogy *a poco, a poco* megszabaduljon tőlök.

Ő felsége, fia iránti atyai gondoskodását hálásan köszöni Izabella, de ifjú koránál és gyermeki szereteténél fogva (mivel neki senkije sincs, és mint özvegy egyedül él) nem engedheti el maga mellől, a míg özvegységben lesz, mert egyedüli öröme fia, a ki még tanulásra amúgy is fiatal, de idővel azon lesz, hogy fiát ő felsége udvarába küldje vagy talán személyesen vigye. Végül kéri a királyné, hogy az az ezer frt, a mit ő felsége különös kegyességével, a 4000 frton kívül neki ígért, az utóbbiról szóló kötelezvénybe frassék; Posadowskitól pedig a kastély (az oppelni) neki rendben, kijavítva átadassék, a mint már elrendeltetett.

Délután a lengyel király felkereste Ferdinánd főherceget szobájában, és előadván, a mit nővérével beszélt, az teljesen megegyezett Izabella válaszával. A király távozáva, nővére üzenetére ismét hozzámment a főherceg, a kinek (ismételve azt, a mit már délelőtt előterjesztett) kijelenté, hogy Petrovics működése felett, melyről a kézbesített levélmásolatokból értesült — nagyon csodálkozik, de tudja meg a főherceg, hogy fia azt fogja tenni, a mit ő, anyja akar. Izabella akkor ismételtén kérte a főherceg közbenjárását ügyei elintézése végett, s hogy ne adjanak hitelt gonosz emberek rágalmainak: de az ágyukat és löszereket említve, azzal felelt neki, hogy azokat a szegény földművesek mezei elfoglaltsága miatt nem küldheték eddig, s hazatérve, intézkedni fog mielőbbi megküldésök ügyében. Végül, midőn a főherceg búcsúlátogatást tett Izabellánál, elibe küldte kis fiát, a ki neki olaszul azt mondta, hogy ne aggódjék ő felsége miatta, mert ő felségének szófogadó, hűséges fia és szolgálja akar lenni!

Midőn a főherceg ezután atyja utasítása utolsó pontja szerint az öreg Bona királynőhöz is elment, s vele olaszul négyszem közt beszélt, úgy tette magát, mintha semmit sem tudna a tárgyalt dolgokról, s még külön megkérde a főhercegtől, hogy mi is az tulajdonképpen, a mit leánya ő felségétől kíván, s a mit még ő nem teljesített volna? A magyarok eltávolítása ügyéről sem tudott semmit, és tettetésével annyira ment, hogy a főhercegtől jegyzéket kért Ferdinánd előterjesztéseiről, de mivel azokra a főherceg a lengyel királytól és Izabellától kielégítő választ nyert, kijelenté az öreg királynénak, hogy azzal a jegyzékekkel nem akarja terhelni.¹⁾

A lakodalmi ünnepség különben arra is jó volt, hogy annak előkészítése ürügye alatt az egész éven át ki s be járjanak a krakói lengyel udvarnál az osztrák követek, a kik hetekig ott ültek, megfigyelve a királyi kancellária minden tettét s egész politikáját. Legelsőnek Popel László csehországi marsall érkezett Logau Mátyás és Lang János titkár kíséretében márczius 4-én és ült 28-ig. De a mint otthon jelentést

¹⁾ Ferdinánd főleg. német nyelvű kelet-európai jelentése, sajátkezű betoldásaival, a bécsi államlevéltár *Polonica* osztálya 1553-iki *sine die* csomagjában.

tettek arról, hogy a havasalföldi követséget személyesen is látták a királyi udvarban, Langot újra visszaindították és április 22-ikétől május 4-ig tartózkodott Krakóban. Ez meg a szultán esauszával: Mehemeddel találkozott ott május elsején, a mikor hatodmagával megérkezett, s ezért most másik társát: Logau Mátyást küldik be julius elején megfigyelőnek, a ki pár napot vesztegel Krakóban és 14-én indul haza. Néhány nap múlva, jul. 26-án meg Sztroics, a havasalföldi vajda követe jelentkezik a lengyel királynál, s másnap elmaradt társa: Mogilda, a kit hátrahagyván, aug. 14-én visszafordult urához, de társa csak 26-án hagyta el az udvart. Ezek mind a szultán rendeletéből jártak, kinek Mehemed esausza állandó követ gyanánt tartózkodott négy hónapig az udvarnál, s csak midőn Machmet Cselebej követtársa közeledéséről értesült, indult vissza aug. 21-én a portára.¹⁾

V.

Ferdinándot, a *bécsi királyt* vagy *Ferentust* (a mint a törökök nevezték) a portán nem szívelték. Nem bíztak benne. Közbenjárásával ott nem is tudott túlsúlyra jutni, hiába ígérte az adót, s bár Petrovics hazafias vállalkozása a török Perzsiában való hadi elfoglaltsága és e miatti gyengesége következtében dugába dőlt, ez éppen nem jelenté a király győzelmét.

Izabella, a ki a mozgalom eredménytelensége hírére, egyelőre reményt veszve, a lakodalomról visszatérőben, aug. közepén anyja egyik kastélyába, a sléziai határon fekvő Wielunra vonult, éppen nem titkoló elégedetlenségét és méltatlankodását Ferdinánd amaz erőszakos eljárása felett, melyet iránta biztosai tanúsítottak. A lengyel király esküvőjéről hazatérő és nála járt Poitiers liègei (lüttichi) kancellárnak, kit ura, V. Károly császár, főleg azért küldött öcsese, Ferdinánd király sürgetésére a lengyel udvarba és Izabellához, hogy a francia izgatásokat ellensúlyozza és a királynét reá bírja, hogy hagy-

¹⁾ A varsói számadáskönyvek 170. sz. idézett kötete adalékai szerint, melyekben pontosan fel van jegyezve, mit költöttek napról-napra e különböző követségekre.

jon fel az Erdélybe térés gondolatával — keserűen panaszkodott erről, átadván neki »az erővel kicsikart« levelek másolatát is.¹⁾ Fontosabb volt ennél azonban az az emlékirata, melyet a császár számára neki átadott, feljogosítván arra, hogy azt Ferdinánddal is közölhesse.

Ebben a szegény királyné nem mond újat, csak már ismert sérelmeit sorolja fel, de ezt olyan hangon és szavakkal teszi, hogy lehetetlen meghatottság nélkül olvasni. Emlékezteti a császárt, hogy a dúsgazdag Magyarországot csak az ő felszólítására és iránta tartozó gyermeki engedelmsége jeléül engedte át Ferdinándnak, »sőt, mit soha még egy királyné sem tett«, még azt is átadta, a mi neki jegyajándékkul volt biztosítva, csak hogy ő felsége minden akadály nélkül bírhatta Magyarországot; remélvén, hogy a római király is »színtoly nagylelkű leendő irányában, a minő nagy szívességet ő tanúsított iránta« — s még sem tett eleget ígéreteinek. Ő azt hitte, hogy a szerződésileg biztosított évi 25,000 frtot — magyar szokás szerint — készpénzben fogja megkapni, s most azt látja, hogy hercegségeinek még 9000 frtnyi készpénzjövödelme sincs, s a többi a gazdaságból telik ki. Ő fiával nem tudván illően megélni ily csekély jövedelemből, kéri a császár atyai pirtfogását arra is, hogy a két hercegség, valamint a frankensteini és münsterbergi uradalom legalább életökre mentessék fel minden adó alól. Kérte ezt ő ugyan már Ferdinándtól is, de azzal mentegette magát, hogy majd a többi sléziai hercegek is hasonlót kívánnának.

Csak hogy őt, Izabellát, nem lehet a többiekhez hasonlítani, mert »ő egy országot eresztett a király kezére — a mint Horváth Mihály fordította — mások ellenben semmit sem adtak birtokaikért.«²⁾

A királyné azért ismétlé most e kérését, mert ez időre tehető a cseh rendek végzése is, melylyel visszaütastik ezt az őt bántó kívánságát, hogy »az oppelni hercegség szakit-

¹⁾ A követ francia jelentése a Brüsszeli okmánytár id. III. köt. 24—25. lapján.

²⁾ A memoriale szövegét ld. ugyanott, s 26—27. lapon. Magyarúl a Történelmi zsebkönyv 478. lapján.

tassék ki a cseh királyság hűbéri kötelékéből,¹⁾ a mi ősi szabadságuk és kiváltságaik feladását jelentené, holott ők azok megtartására esküvel kötelezték magokat, s ezért kéri a felséget, hogy esküszegést ne követeljen tőlök.²⁾ Ferdinánd tehát ezúttal sem tehetett semmit. Augusztus elején fogadván a császár követét, felvilágosítá Izabella emlékirata minden egyes részlete felől, hogy hazatérve, kellő magyarázatokkal szolgálhasson urának, sőt ellenvetéseit egy hosszú *informatio*-ba foglalta, meggyőzni igyekeztvén benne bátyját, hogy a királyné követelései túlságosak és igazságtalanok.

A jövedelmet — mondja Ferdinánd ebben — mindig az illető ország szokásai szerint számítják, hogy pedig annak nagy részét terményekben kapja, ez még előnyösebb és Sléziában is inkább szeretik a bérfizetésnél, mert a gabonát így rendszeren olcsóbban becsülik fel piaczi szokott áránál. Egyébiránt a királyné elégedettnak nyilatkozott legutóbbi egyezkedések szerint, s csupán annak az ezer forintnak az elengedését kérte tőle, melylyel Ratibor jövedelme az oppelninél nagyobb volt, s a mit meg is tett. Nézete szerint nem is lehet oka panaszra, mivel sléziai birtokain nyugodtan élhet, holott Erdélyt mindig veszély fenyegeti s abból Ferdinándnak, a törökkel folytatott hadakozás következtében, semmi jövedelme sincs.

A mi pedig azt a kívánságát illeti, hogy fejedelemségeit és uradalmait minden adó alól felmentse, utálja a fejevári egyezésre, melyben világosan ki van kötve, hogy azokért János Zsigmond a cseh király iránt mind azt tenni köteles, a mit a többi hűbéres hercegek tettek és teljesítenek. Így hát a király nemcsak nem tudná igazolni eljárását a cseh és sléziai rendek előtt, ha két ily gazdag hercegséget egészben, vagy részben felmentene az általános teherviselés kötelezettsége alól: de azt meg sem tehetné hozzájárulásuk nélkül, eltekintve attól, hogy ezzel rossz példát szolgáltatna alattvalóinak, a kik ily terhes időkben még a rendes adót is megtagadnák. Testvéri szeretettel kéri tehát a császár további közbenjárását, hogy a

¹⁾ Óváry regesztái II. füz. 144. lapján.

²⁾ A keletnélkül »Antwort der Stände in der Cron Behaim auf der K. Mt. überreichte Artikel, die Königin Izabella betreffend« a bécsi államlevéltár *Hungarica* osztálya 1554-iki *sine die* csomagjában.

királyné ne ismétlje követeléseit, hanem elégedjek meg a hercezségek birtokával, »melyekkel jobban és fényesebben ki van elégítve, mintsem maga is kívánhatta volna.« s legyen nyúgodt.¹⁾

Izabella elégedetlen lelki állapotának igen jellemző további példája az az érdekes párbeszéd is, melyet ugyanez időben, szeptember havában, folytatott Castaldo tbk. unokaöccsével, Castaldo János Alfonzzal, a ki Ferdinánd megbízásából lengyel királynévá lett leányát kísérvén Krakóba, a lakodalomról Izabellához utazott, hogy megtudja, mi járatban volt nála nemrég Zarkiban a török és moldvai követ.²⁾ Az özvegy királynét, a ki e közben, csekély kíséretével, szept. közepén elhagyta Wielunt, a furfangos olasz lovag végre hetednapra érte utól Piotrków közelében, s itt folyt le köztök az a fontos beszélgetés, melynek tartalma ez: Azért tartózkodik bátyja birodalmában, mert sléziai birtokain nincs tetszése szerinti lakása, a melyet pl. Piotrkówon fog látni Castaldo, s legalább megszabadul a borszlói püspök durva magaviseletétől, mert ő nincs ahhoz szokva, hogy neki olyan *alacsony* emberek parancsoljanak. Jövedelmeinek csekélysége is készíti erre, a mint azt a császár követének is elmondta.

Következő nap határozottabban lépett fel az ifjú Castaldo, intvén Izabellát, hogy hagyjon fel a fondorkodással, melynek sikeréhez milliók kellene, s ne bízzék a hűtlen törökben, a ki magának akarja megtartani Erdélyt, mint előbb Budát, s az ő nevét csak ürügyül használja. A török különben is gyöngébb hírenél, hisz Temesvárt sem foglalhatta volna el árulás nélkül. Kérdésére nyíltan bevallá a királyné, hogy a nála járt török csausznak azt felelte, hogy ha visszaadják neki Lippát, Temesvárt, az ország déli részével, valamint Szolnokot és Budát,

¹⁾ Közölve a »Brüsszeli okmánytár« III. köt. 28—32. lapján. A bécsi államlevéltár fogalmazvány-példányán lévő jegyzet szerint »exhibitum 16. Augusti 1553.« az írat már ang. elején átadatott. — Ezt kiadta Szilágyi a K. Papp Miklós-féle »Történeti Lapok« id. I. évf. 727—730. lapján. Ismertette Huber is id. műve 39. lapján.

²⁾ A szultán követe: Mächmet Cselebej aug. 28-án ért Krakóba, a lengyel királyhoz, s ott szept. 21-ig ült, de közben Wielunban járt Izabellánál, a kítől visszatérve, még tíz napot ült Krakóban. (Az idézett varsói 170. sz. számadási könyvből.)

azonnal kész visszatérni, a miben a moldvai vajda követe is megsegíteni ígérte.¹⁾ Erre Castaldo szemrehányást téve neki meggondolatlan cselekedetéért, azt hozta fel, hogy a moldvaiak eserben hagyják, az erdélyiek pedig rosszul fognak vele bánni, mint hajdan; ha meg Buda visszaadásában hisz, »akkor hiheti azt is, hogy a Duna megfordul s Konstantinápolyból Lengyelországba folyand.« mire a királyné mintegy megbánva nyíltságát, azt mondá, hogy ő nem is szándékozik visszatérni, s csak azért üzent a töröknek, hogy őt szóval tartsa, mert tudja, hogy azt úgy sem adhatja meg, a mit kért. A ravasz olasz erre azt jegyzé meg, hogy akkor hát ne fogadja s biztassa az izgatókat, hanem forduljon teljes bizalommal Ferdinándhoz, a ki neki s fiának valóságos atyja, s ne feledje, hogy az, Erdélyt nem is annyira tőle, a »ki onnan szabadulni óhajtott,« mint György barától szerezte meg, s arra már is annyit költött, a mennyit maga az egész tartomány sem ér.

De Izabellára ez az elremitő beszéd nem sokat hatott, mert újra panaszkodni kezdett Ferdinánd biztosaira, kik féktelen követeléseikkel legutóbb még azt is kívánták tőle, hogy bocsássa el udvarából magyarjait, »s fia magyarul többé ne beszéljen;« pedig inkább küldenék meg a helyett ágyúimat — úgymond — s küldene a király abból a tavalyi borból, a mi neki olyan jól fogott és használt.²⁾ Castaldo ezek után azzal fejezé be jelentését, hogy Oppelnben azt hallotta, hogy a királyné mindent eladott s pénzzé tett, s hogy bár fondorlatai veszedelmesek, mint asszonyt könnyen meg lehetne nyerni, ha gyakran lenne (a mint most nincs) a ki a jogosra és üdvösre figyelemzetné. Úgy látszik, éppen üzelméi miatt nem fogadta el Izabella a bátyjától neki felajánlt sieradzi kastélyt, hanem attól

¹⁾ Sándor moldvai vajda levele Izabellához Szucsáváról 1553. aug. 18-ról. (Hurmuzaki: Documente II. köt. I. része 326. lapján.)

²⁾ Ferdinánd csakugyan minden évben kedveskedett Izabellának jó magyar borral. Így rendel. pl. Pozsonyból 1552. márcz. 23-án a magyarországi kamarának, hogy a kamara költségére Oppeln városába 10 köcsi szentgyörgyi legjobb magyar bort küldjenek. Ugyannyit küldet Gréczben kélt 1554. jan. 11-iki rendeletével, valamint olyan vörös bort, a melyet neki — úgymond — tavaly is küldtek. De, ha olyan az esztergomi püspökség pénzében nincs, vegyék meg a kamara költségén. (Hivatalos másolatuk a bécsi kamara levéltár *Gedenkbücher* cz. gyűjteményében.)

keletre Piotrkówra húzódott,¹⁾ a mely egyaránt alkalmas hely, hogy onnan akár Magyarországra, akár Moldvába jusson.²⁾

A látszat csakugyan azt mutatta, de Izabella reménysége nem teljesült és kilátásai sem voltak kecsegtetőek. Petrovics, megveretése után az elfoglalt Munkácsra vonult, a felkelők szétszórattak, a Bethlen várába szorult erdélyi nemesek nemsokára kénytelenek voltak kapitulálni, a szeptember végén Erdélybe nyomult moldva-havasalföldi seregek eredmény nélkül visszahúzódtak, a perzsiai hadi vállalatával elfoglalt török pedig kétfőn nem támogathatta ügyét. De azért a királyné teljesen bízott benne és méltán. Az az aug. 4-ről kelt levél is, melyet nemrég Zarkiban kapott a török követtől, olyan hangú, hogy a szultán jóakarata őszinteségében nem lehetett oka kételkednie. Mire hozzátok ér a levél — írja benne neki és fiának — már értesülhettetek arról, hogy Ferdinánd Erdélyben, Magyarországon, s mindenfelé elhíresztelte, hogy követeket küldött hozzánk Erdély ügyében; de hazudik, s ezt csak azért teszi, hogy titeket uralmatokban megakadályozzon.³⁾ Az irántatok és irántunk hű erdélyi nemesektől hallottuk, hogy Ferdinánd 100 ezer arany évi adót akar nekünk Erdélyért fizetni, hogy azután összes híveiteket leverje. Hanem a dolog másként áll. Ferdinánd követei, hallom, már útban vannak hozzánk, de ha ide érnek, Erdély ügyét illetőleg semmi választ nem fognak tőlünk kapni, s nemcsak a százezernyi aranyért, de ha bármennyit is adnának, *egyetlen követ, s még egy tele maroknyi földet sem engedünk át nekik Erdélyből.*⁴⁾ mert János

¹⁾ Izabella 1553 szept. 20-án már innen ír titkára: Wolff János érdekében, a kit Loboczký halála után fogadott föl. (A boroszlói államlevéltár id. köt. 142. lapján.)

²⁾ Közli Bucholtz id. műve VII. köt. 327—330. l. és utána ismertette *Hatvani* Történelmi zsebkönyve 479/482. l. (Id. Huber id. műve 31. lapján is.) Castaldo keletnélküli eredeti jelentése a bécsi államlevéltárban Bécsből 1553 okt. 2-iki Izabellához intézett leveléhez van mellékelve.

³⁾ A hír ezúttal igaz volt, mert Verancsics és Zay ekkor már tényleg Belgrádon járt.

⁴⁾ Ezt a képes kifejezést később, Amasiában kelt 1555 május 15-iki levelében is használja a szultán, biztositván János Zsigmondot (vagy *Isledut*, a mint ő nevezi), hogy Ferdinándnak »pungillum terrae et nigram lapillum nunquam concedemus» jogos birtokából. (Rihier id. műve II. köt. 577. l.)

király olyan hűséges szolgálók volt, hogy nem lenne igazságos megfosztani titeket birodalmától és hazájától, kivált, hogy egész Erdély királyául és urául kíván és óhajt, mivel, mióta a németek bejöttek az országba, miattok iszonyú sokat szenvedtek és nem lehetett csendes életök. Most azonban már kiüzettek a németek, s alig van a rendek közt 3—4 ember, a ki ellenetek izgatna.¹⁾ Ezért, a mint már múltkori emberünkkel küldött levelünkben is írtuk,²⁾ tudtára adtuk a lengyel király ide érkezett követének, hogy Erdély királyává és urává tettünk. Hogy miként térjete vissza Erdélybe, arról írtunk a lengyel királynak, kérve, hogy titeket mindenben támogasson. Azt hisszük, legkönnyebb lesz nektek Moldován át jönni, a miért el is rendeltük a moldvai vajdának, hogy egész seregével országtokba kísérjen, a hol ép olyan hűséges leszel irántunk, mint atyád volt. Hasonlóan írtunk a budai és temesvári beglerbégeknek, hogy készen legyenek támogatásotokra, csak értesítetek, merre vagytok, s mely úton lesz legjobb Erdélybe jönnötök.³⁾ Ugyan ekkor (1553 aug. 6.) a francia király követe értesíti az erdélyi rendeket, hogy jun. 30-iki levelöket véve, sokat beszélt ügyökről Rusztán pasa főminiszterrel s bizonyosak lehetnek benne, hogy a mint a szultán a francia királynak megígérte, csak is János király fiának és anyjának adja Erdélyt, de sürgessék, hogy felhasználva a jó alkalmat, mielőbb jöjjenek be.⁴⁾ Biztositá erről a szultán Báthory Andrást, s az erdélyi rendeket okt. 7-iki levelében is, kijelentvén, hogy cselekedjenek, mert Erdélyben nem tűr ellenséget.⁵⁾

¹⁾ Ezt 1553 aug. 15-iki levelében is hangsúlyozza a szultán. (Másolata a krakói hg. Czartoryski-múzeum *Teka Naruszcwicza* gyűjteménye 68. köt. 80. sz. a.)

²⁾ A szultán ez évben még márcz. 20-iki levelében kérte a lengyel királyt (és május 8-án újra sürgette), hogy küldje be Erdélybe János király fiát, a kit az erdélyiek követségök útján királyokul kérnek. (Ugyanott a 68. köt. 57. és 61. sz. a.)

³⁾ A latin eredeti egykorú másolata a szultán nevében Ibrahim beg által aláírva, a bécsi államlevéltár *Turcica* osztályában.

⁴⁾ A latin eredeti egykorú másolata ugyanott.

⁵⁾ Nicolai *Reusneri*: Operis collectanei epistolarum Turcicarum liber IX., X. et XI. (Frankfurt. 1599.) 77—79. lapján.

De megírta szándékát a szultán Ferdinándnak is, a mikor követei a portára érkeztek, és hazabocsátotta a György barát megöletése hírére fogságba vetett Malvezziit,¹⁾ jelezvén, hogy csak úgy hallgatja meg őket, ha Erdély szóba sem kerül, mert azt már János király fiának adta,²⁾ s így felteszi róla, »hogy annak birtoka iránt minden reményről lemondott, s embereit és katonáit onnét eltávolítja;»³⁾ a mit később a királynak Malvezzi személyesen is előadott s megerősített.⁴⁾ De ügyök e lelkes támogatását s főleg, hogy azt a portán állandóan szönyegen tarták, Izabella és fia nemcsak a szultán öszinte jóakarátának s a politikai helyzet kedvezőségének köszönhetette, hanem még talán ama véletlen előnynek is, hogy Ibrahim bég, a szultán főtanácsadója (maximus interpres), a ki mind ez iratokat ellenjegyezte s az egész ügyet vezette, lengyel származású volt. A fajrokonság és nemzeti büszkeség vérlüktetése irányítja ez eredetileg *Strasz* nevű török diplomata működését, a kit ifjúkorában elraboltak lengyel földről a tatárok, s aztán a törökök közt nőtt fel.⁵⁾ Az ő buzgóságának kell tudnunk, hogy ez időtől úgy decz. közepéig valami hűsz levél érkezik a portáról Izabellához, meg a lengyel királyhoz, (kinek követe: Ossiecki András decz. elején jut Konstantinápolyba) valameny nyben János király fia beküldését sürgetve.⁶⁾

Az erdélyi rendek sem hagyták annyiban a dolgot, ennyi biztatás után, s a mint a szultán 1553 decz. 12-én írja Izabellának, tisztes személyek érkeztek közlők hozzá, az ország nevében könyörögve, hogy mivel János király fia távozása óta

¹⁾ Malvezzi szabadon bocsátásáért Ferdinánd Linzből már 1552 ápr. 24-én felkérte Rostán pasát nagy jutalom ígéretével. (Ribier id. műve II. köt. 402. lapján.)

²⁾ Latin eredetije Skndero, 1553 aug. 22-ről a *Turcica* osztályban.

³⁾ Óváry regesztái II. füz. 144. l. — Ferdinánd ezt nem tehette, sőt aug. 16-án békés levelet intézett Izabellához a Petrovics által támasztott mozgalom lecsendesítése ügyében. Közölte *Szülőgyi* a »Történeti Lapok« id. I. évf. 742. lapján.

⁴⁾ Ferdinánd V. Károlyhoz 1553 decz. 29-ikéről. Lanz id. műve 603. l. és a Brüsszeli okmánytár III. köt. 33. l.

⁵⁾ Niesiocki: Herbarz polski VIII. köt. 532. l.

⁶⁾ Lásd ezek másolatát a krakói hg. Czartoryski-múzeum id. 68. köt. 94—114. sz. alatt.

iszonyú sokat szenvedtek, adja nekik öt uroktól, mert hívek lesznek hozzá mindvégig s kiűzik a németeket, a kik alatt annyit szenvedtek, hogy most még azok is bánják tettöket, a kik őket behozták s a király fiát külföldre hagyták jutni. A szultán megtekintvén a kis király hűségét és atya szolgálatait, teljesíteni ígérte nekik kérésöket s a midőn egyszermind a lengyel királynak is írt, hogy gyorsan küldje be unokaöcsesét, a míg fel nem szaporodik az ellenség, most őt siettetni e sorokkal.¹⁾ S a szultán csakugyan oly kedvezőnek találta az időt szándéka megvalósítására, hogy a mint tavaszodott, az újévben zászlót is küldött János Zsigmondnak, hogy siessen Erdélybe, a hol addig is Petrovics kormányoz helyette; de inti egyúttal az erdélyi rendeket, hogy az adó beküldésével sokáig ne késsenek, mert tudjátok jól — úgymond — mi a hűtlennek a jutalma!²⁾

Ezt a levelét a szultán Oruds csausza által küldte be az erdélyiekhez, s ugyan az nap hűségre inti Szeben és Brassó városát is, hogy fogadják királyokul János Zsigmondot.³⁾

E mozgalmak és események felől Ferdinánd idejében értesült, a legközvetlenebb forrásból: Verancsicsék jelentéseiből is, de azért mégis remélte, hogy Izabella engedékenyebb lesz kívánságai iránt, ha újabb biztosokat küldene hozzá, vagy legalább is feltartja őt kissé, veszélyes szándéka megvalósításában.

Így indítá útnak tél idején, Redern ajánlatára, ez újabb követséget: Gregorianezi Pál zágrábi és győri püspököt és a már nála járt sléziai Logau Mátyás schweidnitzzi és jaueri kapitányt, nov. 22-én utasításul adván nekik, hogy: sietve keressék fel a lengyel királyt s adják elő neki, miként szerezte meg Ferdinánd Erdélyt, mi mindent tett e nehéz időkben

¹⁾ Copay des türkischen Kaisers Schreiben an die Königin Izabella von Ungarn, Constantinopoli, 1553 decz. 12. (*Redern* sajátkezű másolata a bécsi államlevéltár *Turcica* osztálya 1552-iki csomagjában, tévedésből.)

²⁾ A szultán a rendeknek: Halep, 961 Rebiulachir 1. = 1554 márcz. 5—6-ról. Egykorú német fordítása ugyanott. (Az itt feldolgozott török levelek dátumai helyes megjelölését *Kropf* Lajos londoni történészünk lekövetlező szívességének köszönhetem.)

³⁾ Egyszerű másolata a krakói hg. Czartoryski-múzeum 611. számú (*Miscellanea Turcica*) kötete 259. lapján.

Izabella igényei kielégítéseért s mégis miként tört be Petrovics az országba, hogy azt török segítséggel is megnyerve, János Zsigmondot visszahelyezze. Ezt ő fenhangon hirdette, hogy Izabella és fia megbízásából teszi, a mit néhány elfogott levele is igazolt, úgy hogy az üzelmeiről szállongó hírek nem voltak alaptalanok. Ferdinánd többször figyelmezteté a lengyel királyt, hogy beszélje le a fondorlatokról nővérét, de eddig még sem tőle, sem Izabella követőtől, Cromer Márton krakói és vármiai kanonoktól nem kapott választ. Az özvegy királyné, leveleiben, ugyan mindig erősíté, hogy ne higgyen a gyanúsításoknak, de mikor a szultánhoz intézett levél kiállítására kérte, nagy házavona után az ő kanczelláriája stylusát nem ismerő saját biztosai fogalmazványa alapján állíttatá ki, úgy, hogy a király kénytelen volt azt neki visszaküldeni: kivált mikor értesült, hogy másolatát Petrovics által a portára küldötte, kijelentvén, hogy azt ép úgy erőszakolták ki tőle, a mint hogy a gyulafejevári egyezség aláírására is kényszerítve volt. Ezek daczára Ferdinánd minden kötelezettségét kész teljesíteni, ha Izabella felhagy fondorlataival, s egy külön — az ő követével menő — biztosa útján kijelenti úgy a portának, mint az erdélyi rendeknek, s a Tiszán inneni lakóknak, hogy ő ragaszkodik a megkötött szerződésekhöz és nem is törődik a visszatérés gondolatával, sőt kéri a szultánt, hagyja Erdélyt Ferdinánd birtokában, s végül, ha Izabella visszahívja Petrovicsot Magyarországról, vagy legalább megtiltja neki, hogy a király ellen működjék, az udvarában intrikáló magyarokat pedig elbocsátja.

A mint látjuk, Ferdinánd tehát ugyanazt követelte hatványozott mértékben, a mit már annyiszor kívánt, s némi eredményt tán elért volna, ha a sok szó-szaporítás helyett néhány ezer forintot vagy aranyat küld a szegény Izabellának (a ki tőle még eddig saját követeléséből semmit sem kapott), de ettől annyira fáztak a bécsi udvarban, félve, hogy a pénz a mozgalom élesztésére fordítja, és annyira bizalmatlanok voltak iránta, hogy most is makacsul — ígéretekkel fizették ki.

Ámbár jogos lenne (így végződik Ferdinánd kanczelláriájának ez újabb remeke) hogy a király Izabella praktikái miatt a 100,000 frtot, a mit 1554 jan. 6-ára ígért megfizetni, most egészen visszatartsa, mégis meg fogja fizetni 1555 vízkereszt

nappjára,¹⁾ s hozzá újabb 6000 frt kamatot, ha addig még vár reá, s nem foglalgatja boroszlói polgárok vagy mások birtokait. Hiszi különben, hogy ebben veje, a lengyel király, meg fogja akadályozni, a kit külön kérjenek fel, hogy Izabellára és anyjára, Bona királynéra, csillapítólag hasson (lehetőleg Radziwill vilnai palatinussal) és maga részéről is küldjön követet a portára.²⁾

VI.

Ferdinánd követei karácsony nappjára értek Varsóba, a hol őket Bona királyné fogadta,³⁾ aztán Knyszinbe utaztak a lengyel királyhoz, a kinél 1554 jan. 2-án jelentek meg kihallgatáson. De nem végeztek éppenséggel semmit, sem nála, a ki védte nővérét a gyanúsításokkal szemben, sem anyjánál, az özvegy Bonánál, a kivel visszatértökben Varsóban jan. 24-én

¹⁾ Elkéintve attól, hogy pénzök nem volt, azért kellett megfizetését most újból elhalasztani egy évre, mivel híre járta, hogy Izabella azt Petrovicsnak ígérte és adja, úgy hogy a biztosoknak útasításul is adták, hogy ha a királyné nem engedne, ám teremtsek elő valahogy, de rögtön foglalják is le azt a pénzt, nehogy Széziából külföldre kerüljön Petrovics kezébe. (Bucholtz id. műve VII. köt. 331. l.) — Ezt Redern Frigyes ajánlta kelet nélküli, de bizonyára ez időre eső hosszú sinterthenigist guelbedungkhen-s-jében, a hol tanácsolja Ferdinándnak, hogy mivel Izabella udvarmesterére: az elhalt Loboczky helyére jött Legensa Stenzelre hallgat leginkább tárgyalások alkalmával, a ki a bécsi udvar iránt is jóindulatú, vigyenek számaóra a követek egy krl. 400 frtos aranyláncot, hogy aztán úrnőjétől biztosabban kieszközölje a fizetési terminust; de ha a követség ezt egyedül is kieszközölheti, vigyék vissza — úgymond — a láncot ő felsége kintestárába! (Eredetije a bécsi államlévtárban.)

²⁾ Ugyanott. Az útasítással egyidejűleg szintén nov. 22-én állították ki az összes *credentials* (megbízó) leveleket: a lengyel királynak és királynénak, a két özvegy királynénak és János Zsigmondnak is. Ez útasítás szövegével kezdődik a krakói Jagiello-egyetemi könyvtár 175/2. sz. kézirata is, melyet Előszó-ukban ismertettünk.

³⁾ Innen kezve dr. Szüdeczky Lajos idézett munkája tárgyalja részletesen a további eseményeket, s hogy azt miként használtam fel, arról szintén értékezőselem előszavában számoltam be.

újra tanácskoztak. A lengyel király rendeletéből Uchanski Jakab chelmi püspök és Kriski Albert dobrzini paeffectus vezették el őket a királynéhoz.¹⁾ Innen a biztosok Piotrkówra mentek Izabellához, a ki őket 29-én fogadta s ámtgatta. Izabella ezúttal is kitűnő diplomatának bizonyult, mert minden alkalommal könyekre fakadt a követek szemrehányására és ügyes színészi képmutatással meggyőzően tagadta a Petrovicsal s az erdélyi felkelőkkel való részességét, a mikről átkozódások közt állította, hogy minden tudtán kívül és beleegyezése nélkül történt — pedig ekkor már újabb követei is a portán voltak! Hanem azért még sem akarta kiadni a kívánt nyilatkozatot, a míg Ferdinánd meg nem fizeti adósságát, és ígéreteit a szerződések értelmében be nem váltja. Arra valahogy rávették, hogy megjelenjék a királyllyal és anyjával tervezett összejöveten, de aztán megüzente udvarmesterével a lengyel követeknek, hogy még sem mehet, mivel kocsija, lova s úti holmija Oppelnben van. Bátyja levelét véve, ugyan belenyűgödt a dologba,²⁾ de a követek menetelében még sem igen bíztak, mert fiával együtt, a ki hideglelés volt, betegesnek és nagyon sápadtnak találták.³⁾ Izabella Kiethlinski János útján levelezett ez ügyben anyjával, a ki szintén feleslegesnek tartá az összejövetelet, mert leánya semmi új szerződés tárgyalásába nem bocsátkozik, a míg Ferdinánd a régít nem teljesíti.⁴⁾ De azért mégis rászánta magát, febr. közepén útra készen állott lovaival,⁵⁾ s megindult a nagy útra; hanem a Kockón márcz. elején folytatott újabb tárgyalások sem vezettek eredményre,⁶⁾ sőt Izabella olyan kívánságokkal állott elő, a melyeket Ferdinánd nem teljesíthetett. Február 28-án érkezett ide a két királyné nehéz kíséretével, de a király késett és csak márcz 6-án jött

¹⁾ Jelentésök e napról a krakói kézirat 114—121. lapján.

²⁾ A lengyel követek jelentése febr. 2-ről, n. o. a 106—113. lapon.

³⁾ Uchanski Przerembski lengyel királyi vicekancellárnak febr. 5-ről, n. o. a 133. lapon.

⁴⁾ Bona a lengyel királynak Varsó, febr. 6-ról, n. o. a 135. lapon.

⁵⁾ Izabella Przerembskinak febr. 15-ről, n. o. a 137. lapon.

⁶⁾ A varsói és kockói tárgyalásokról Bucholta irt legelőször, id. műve VII. köt. 331/3. lapján és utána Horváth Mihály is Történelmi zsebkönyve 483/5. lapján.

meg Lublinból és ült harmadnapig, 8-ig,¹⁾ hogy a kívánt ügyben tárgyalhassanak. Ezalatt a követek János Zsigmondot gyakran látták s feltűnt nekik, hogy *úgy otthon, mint lóháton mindig magyar ruhában jár*. Magyar szolgálója kevés van, de a jó Csákyt — úgymond — nem tudjuk elszakítani tőle, mert első titkárja és kanczellárja; míg Izabella udvarának többi tagjai lengyelek, így vice-kanczellárja Wolff János,²⁾ udvarmestere Czirkowsky Miklós,³⁾ szakácsa pedig Gluszinszky Gáspár.⁴⁾

A tárgyalások után a király Lublinba tért vissza az országgyűlésre, a két királyné pedig másnap, 9-én Varsóba, míg a királyllyal ment követek⁵⁾ Krakó felé indultak haza, s a hónap végén már Pozsonyban voltak, jelentést téve útjuk eredménytelenségéről a magyar országgyűlésre odaérkezett Ferdinándnak.

Varsóból a két királyné egyidejűleg követeket küld Bécsbe⁶⁾ Izabella érdekében, részletesen felsorolván a kockói tárgyaláson

¹⁾ A varsói főlevéltár 1554-iki 173. sz. számadáskönyve adatai szerint. Bonának 350 ember és 380 lo, Izabellának 280 ember és 290 lo volt a kíséretében, melynek eltartására felment 3 nap alatt Pol. fl. 733/16 illetve 393/25/9.

²⁾ Oppelnből westredie po Invocavit [febr. 11-én] 1554. keltezi lengyel nyelvű nyugtáját 15 firtnyi fizetési részletéről. (Az Országos levéltár gyulafejérvári lyubusa I. esom. 3. borítékában.)

³⁾ A zágrábi püspök és Logus jelentése Ferdinándnak, márcz. 5-ről. (A bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

⁴⁾ Ennek a lengyel király több ízben sőt rendel Izabella udvara számára a wíliczekai bányákból. Lásd adomány-leveleit a lembergi *Ossolinski*-intézet kéziratára 180. köt. 93., 81. és 93. lapján.

⁵⁾ A két követ 29 személy és ugyanannyi lo kíséretében márcz. 10-én érkezett Lublinba és ült ott két napot az udvarban, mely idő alatt felment rájuk Pol. fl. 34/29/13¹/₂. (Az id. varsói számadáskötetből.)

⁶⁾ Ezek vezetője Czirkowsky Miklós, Izabella udvarmestere volt. Kinek fogadtatásáról Ferdinánd fűg. Bécsből 1554 május 5-iki levelében értesíti a királynét; két társa pedig: Lanjczyk András és Dietmarowsky Jakab, továbbá a szakács és a szolgaszemélyzet. Ezek (csak kuriozumképen említem meg) Bécsben a Neumarkton állott »Zum guldenen Straussens« című vendéglőben szálltak meg, a hol a vendéglősné gorombasága és szája miatt iszonyú sokat kellett szenvedniök, úgy hogy az udvarmester végre feljelentette a *profoszná*l, s a hosszas ügyre vonatkozólag a bécsi államlevéltárban egész rakás művelődéstörténeti érdekű irat található.

összeírt követeléseit, s ezek annyiban szerencsével jártak, hogy Ferdinánd a 100,000 frt megfizetését kamatostól vízkereszt napjára, a 6000 aranyat és 5000 frtot pedig már egy hónap múlva, 1554 jun. 8-ára Boroszlóba küldeni ígérte. Izabella mellett — ezúttal először — fia is sajátkezűleg aláírt levélben kéri márcz. 16-án Ferdinánd jóindulatát,¹⁾ s aztán sietve Piotrkówra mentek, úgy hogy 21-én már ott voltak.²⁾

De alig, hogy a lengyel követek hazaindultak Bécsből, híret vette Ferdinánd a portáról visszaérkezett Vég János brassói követtől, hogy Izabella és Petrovics ott két biztosa³⁾ útján sürgeti a szultán támogatását, a ki esküvel fogadta, hogy Erdélyt János király fiának adja. A szultán ez újabb biztatását a lengyel udvarban már akkor tudták, mikor Ferdinánd követei a télen ott jártak. A havasalföldi vajda volt rendesen a porta üzenetei közvetítője, s ez évben is követei: Liczul kan-czellár, Moczuk marsall és Manilowicz Ábrahám már február 20-án Lublinban voltak a királynál, a ki őket egy hónapnál tovább tartotta magánál.⁴⁾ Utána Lecz András jött az udvarba ápr. 8-án,⁵⁾ de a királynak állandó ügyvivője is volt Sztambulban, egy örmény: Nicolaus Armenus török tolmács személyében.⁶⁾

A szultán írt is csakugyan újból az erdélyi nemeseknek és a brassói uraknak az adó és János Zsigmond visszahelye-

¹⁾ Ez az egyetlen sajátkezű aláírása ez időből, így: Eiusdem Serenissimissimi Vestrę Obsequetissimi seruis et filius. Joannes Sigismundus R. (Eredeti je a bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában. Másolatban a bécsi 282. sz. codexben, a honnan Szádóczky is idézi műve 32. lapján.)

²⁾ E napon küldik hozzá a lengyel udvarból Mikolajowski Miklós levélvívót, (A varsói id. számadáskönyvből.)

³⁾ Vég, Ossiecki Márkot és Baky Pált nevezi meg; de tulajdonképen hárman voltak: Izabella részéről egy lengyel és magyar, Petrovics részéről pedig egy magyar, a kik négy ifjú szolgálók kíséretében január 8-án érkeztek Konstantinápolyba, a honnan öt nap múlva Ázsiába indultak Mahmud tolmácsesal a szultán elé. (Verancsiesék jelentése Ferdinándhoz, Verancsies összes munkái III. köt. 174. lapján.)

⁴⁾ Márcz. 22-ig ültek, s költöttek reájok Pol. fl. 472/11 4/5. (A varsói id. számadáskönyv adatai alapján.)

⁵⁾ Ez 12 napot, 20-ig ült ott. (Ugyanott.)

⁶⁾ Ezt ekkoriban küldik ismét a portára, és kap útiköltséggül 300 forintot és 20 garast. (Ugyanott.)

zése ügyében,¹⁾ egy hónap múlva, ápr. 7-én, pedig ezeket jelenti János Zsigmondnak: Mire levelemet olvasod, Petrovics benn lesz Magyarországon és rendeletet adtam a bosnya, budai és temesvári beglerbégeknek, a többi szandzsákoknak, s a moldva-havasalföldi vajdáknak, hogy bemenjenek érdekedben Erdélybe,²⁾ a hol most türelmetlenül várnak még azok is, a kik eddig Ferdinánd kegyében bízva, Petrovicsnak ellenségei voltak. Ezért siess be elfoglalni trónodat, s ha otthon nem fogadna mindenki egyenlő örömmel, azt Ferdinándnak tulajdonítsd, a ki rólad azt híresztelte, hogy távol vagy Magyarország határától. A míg hazaérsz, Petrovics kormányozza Erdélyt, őt pedig addig Oruds csausz szolgálja.³⁾ S a szultáni parancs — melyre hivatkozik — valóban olyan erélyes volt, hogy jun. 1-én még Sándor moldvai vajda is átírt Bákóból Dobó és Kendy erdélyi vajdáknak, hogy térjenek János Zsigmond hátségére,⁴⁾ a mitől a moldvai vajdát még Ferdinánd levele sem tudta eltéríteni, a ki arra kérte, hogy támogassa törekvését és tartson vele.⁵⁾

Ily körülmények közt a bécsi udvar még kevésbé gondolatott a 11,000 frt megfizetésére s az ígéretek teljesítésére, a mit tudtára is adtak a lengyel királynak, a hozzá küldött Haydenreich Erazmus által, a kivel a szultán eredeti levelét is megküldték, hogy a király győződjék meg nővére üzelmel felől. De Izabella most is pompásan adta anyja által az ártatlant (ő maga óvatosságból nem tárgyalván a követtel) visszautasítván minden gyanúsítást, a miben a lengyel király továbbra

¹⁾ A szultán levele Aleppéből 1554 márcz. 6-ról Hurmuzaki: Documente II. köt. I. része 322. lapján.

²⁾ A szultán rendelete ugyancsak ápr. 7-ről u. o. a 324. lapon.

³⁾ A krakói hg. Czartoryski-múzeum id. 68. kötete 145. sz. alatt, latinul.

⁴⁾ A moldvai vajda levele Hurmuzaki id. fenti kötete 327. l. Egyéb-iránt az erdélyi vajdák már márcz. 14-én megírták Ferdinándnak, hogy a moldvai vajda váraikat lerombolással fenyegette, ha János Zsigmond behozását ellenzik. (Pray: Epistolae procerum III. köt. 9. lapján.)

⁵⁾ Ferdinánd a moldvai vajdának, Prágából aug. 28-ról. Hurmuzaki: Documente id. köt. 335. l. De a vajda annyira nem hajlott Ferdinánd rábeszélésére, hogy még követet is, Gerendy Pétert fogságba vettette, úgy hogy kiszabadítása érdekében Ferdinánd 1555 márcz. 20-án kéri a lengyel király közbenjárását. (Óváry regesztái id. II. füz. 147. lapján.)

is támogatta. Pedig Izabella újabb követe — nevét nem tudjuk — két kísérőjével május 22-én érkezett Raguzáról¹⁾ nagy kerülővel a portára, hogy hadi segílyt kérjen és megjelentse, *hogyan fiát Ferdinánd ösztönzésére, meg akarták mérgezni.*²⁾ Ez ugyan nem volt igaz, de érdekesen mutatja a közvélemény hangulatát, a mely Ferdinánd-ellenes volt, úgy hogy midőn két hónap múlva — jul. 18-án — csakugyan merényletet követnek el János Zsigmond ellen, annak értelmi szerzőségével nyíltan őt vádolják.

E merénylet annyira leverte a szegény királynét, hogy rögtön csomagoltatott s harmadnapra, 21-én, visszaindult Piotrkówa, a honnan egy hónappal előbb változatosság kedvéért az udvarba jött volt,³⁾ s a hol ő visszavonultságában szeretett fiának és nevelésének élt. Izabella itt egyszerűen, de legalább anyagi gondoktól menten élhetett oppelni birtoka, s még inkább a krzepicei és a sanoki kapitányság jövedelméből, melyet neki a király 1553 nov. 8-án újra biztosít abból az alkalomból, hogy azt a sanoki kapitányságot a várnagy halála következtében Lubomirski Szaniszlónak adományozta.⁴⁾ Állandóan udvarában van Novicampianus atya, fiának tudós *praeceptor*a, kinek veze-

¹⁾ Odignac francia követ írja urának II. Henriknek Tossá-ról, 1554 ápr. 3-án, hogy a napokban találkozott a Raguzából Sztambulba vezető úton Izabella követével, a ki a francia királyhoz készült, hogy pártfogásával megnyerje a porta támogatását; mire azt mondta neki, hogy útja felesleges lenne, mert a francia király mindig szívén hordta ügyét s meghagyta portai követének, hogy azt melegen támogassák. (Ribier id. műve II. köt. 488. lapján.)

²⁾ A követelek jelentésében, Veranesics összes munkái III. köt. 268. l. A követ aztán az egész nyarat a portán és Ázsiában töltötte a szultán udvarában és csak szept. havában indult vissza. (Lásd ugyanott a 302. és 358. lapon.) Általában Veranesics munkáinak portai jelentéseket tartalmazó III. és IV. kötete annyi — eddig feldolgozatlan — érdekes adalékot rejt magában, hogy azok alapján az 1553—56-iki mozgalmak *eseményeit* az eddiginél sokkal bővebben és világosabban láthatjuk.

³⁾ A varsói udvari konyha-költségek jegyzékében az 1554 jun. 23—29-iki héten fordúl elő a neve és szűnik meg a jul. 21—27-iki héten, a mikor elútatott Blonie felé, s onnan hazá. (A varsói főlevéltár számadatai 172. sz. kötetéből.)

⁴⁾ Az eredeti Knyszynben kelt hártýra írt adományozó oklevél hg. Lubomirski Tadeusz varsói levéltárában.

tése mellett János Zsigmond olyan szép előhaladást tesz a tudományokban, hogy mestere már 1553 július havában neki ajánlja az ó- és új-testamentum czélfjéről írt munkáját, melyet együtt olvastak és forgattak. Teljes czíme ez: *Scopus Biblicus Veteris et Novi Testamenti, Cum Annotationibus summam doctrinae christianae complectentibus. Avthore Alberto Novicampiano. Cracoviae. Lazarus Andrej excudebat. M. D. LIII. (8-r. folio 12; 208 és 6 lap.)* Ajánlása pedig: *Joanni Sigismundo, principi Ungariae, Cal. Julii 1553.*¹⁾

A mester továbbra is mellette maradt, s jól érezte magát gondtalan állásában Izabella udvaránál, a hol fizetésén kívül még 30—32 forintot kapott a királytól évente ruházatára.²⁾

A János király fia ellen elkövetett merénylet híre nagyon hamar, *már aug. elején* eljutott az osztrák udvarba, melyre olyan kellemetlenül hatott, hogy Haydenreicht, (bár alig pihente ki első útja fáradalmait) aug. 13-iki útasítással³⁾ ismét visszaindították Lengyelországba. Új útjában a követ aug. 22-én ért Krakóba, de őt Ferdinánd tulajdonképen nem is a maga mentegetésére és a kínos feltűnést keltett vád alól való tisztázására küldte, hanem ezt csak ürügyül használták a küldetésre, hogy újabb alkudozásokkal teljék el az Izabella és fia visszavitelére alkalmas nyári idő. Kitűnik ez Haydenreichnak dr. Gienger György tanácsoshoz aug. 24-én intézett leveléből, melyben titkolózva értesíti, hogy: ő felségének — úgymond — *nem írhatta meg*, de neki kötelessége jelenteni, hogy Izabella Piotrkówon egy foglyot tart elzárva, a ki kivallotta, hogy több-magával küldetett a királytól, hogy fiát megölje.⁴⁾ A királynak nem is ír egyébről a megelőző nap, mint: hogy közbeszéd szerint Izabella udvarában egész nyilvánosan folynak a

¹⁾ Ez az az unitarius szellemű híres munka, melynek később még a XVI. századból négy újabb kiadása jelent meg Antwerpenben; szerzője pedig ugyanaz a *Nowopolski* (lengyelesen), a ki később János Zsigmondal Erdélybe is bejött és az 1557-iki tordai országgyűlésen tartott vallásügyi beszédével vált nálunk ismeretessé, mely szintén a fejedelemlennek ajánlva: *Apologia Alberti Novicampiani* . . . czímen 1559-ben Krakóban jelent meg.

²⁾ A varsói számadáskönyvek id. 173. kötetéből.

³⁾ Eredeti fogalmazványa a bécsi Államlevéltár *Polonica* osztályában.

⁴⁾ Eredetije ugyanott.

török *praktikák*. Két hét előtt ért hozzá a török és oláh követéség; Petrovics követe: Baky Pál is ott van, s folynak a tárgyalások, hogy az ifjú vajdát még az ősszel Erdélybe vigyék. Izabella itt járt udvari emberei beszélték is a napokban, hogy Sanokra költöznek, s a havason át beviszik ifjú urokat Erdélybe, még pedig Moldován át, mivel más biztos bejárásuk nincsen. Petrovicsról is hírlik, hogy a havason át Mukof (Makovicza) felé közeledik 25,000 főnyi török sereggel, hogy a királynét és fiát hazavigye.¹⁾

Az osztrák követ értesülése nagyjában alapos volt, mert a török követéség már jul. 10-én Krakóban járt a királynál, a kivel együtt ment Vlnára, a hová a király ez ügyben külön levélben hívta meg a senatorokat tanácskozássra.²⁾ Tíz nap múlva már onnan ad hírt Ferdinándnak ez eseményekről, a török követ üzenetéről, hogy urát semmi ígérettel és feltétel alatt sem lehet eltéríteni szándékától, hogy Erdélybe visszahelyezze Izabella fiát, atyja érdemeiért. A török hadak már készen állnak e célra, s ezt neki meg is írta a szultán külön levélben, melynek másolatát atyafiságos szeretettel küldi meg Ferdinándnak,³⁾ a mint egyidejűleg Przerembski János alkanczellár is küldi a király megbízásából, a János Zsigmondnak és Petrovicsnak írottak másolatát, melyekben nyíltan kijelenti a szultán, hogy ő Magyarországot fegyverrel hódítván meg, Erdélyt senki másnak nem adja, mint János király fiának.⁴⁾

Nagy előzékenység, a mit Zsigmond Ágost Ferdinánd iránt tanusított e levelek közlése által; de egyebet nem is tett érdekében e puszta udvariassági ténynél. Még vagy kétszer, jul. 23-án és 26-án, kikérte e fontos ügyben az ország tanácsosai és a senatorok véleményét,⁵⁾ mivel közben Izabella is segítségét kívánta; s azután vezetőt adván mellé, hozzá küldte

¹⁾ Eredetije 1554 aug. 23-ról a bécsi *Polonica* osztályban.

²⁾ A lengyel király meghívója Krakóból jul. 11-ről, a krakói kézirat 162/3. lapján.

³⁾ A lengyel király Vlnáról, jul. 20-án Ferdinándnak, ugyanott a 192. lapon.

⁴⁾ A lengyel alkanczellár ugyanaz napról. (Eredetije a bécsi államtár *Polonica* osztályában.)

⁵⁾ Lásd két levelét a krakói kézirat 124/7. és 98—101. lapján.

a török követéséget. Hogy nővére ügyét magáénak tartja és helyesli, azt végre is nem árulhatta el egyenesen a bécsieknek!

Izabella, látva, hogy az augusztusi terminusra sem fog pénzt kapni Ferdinándtól, kifogyott a türelméből, s a mint azt anyjának meg is írta, most már egész nyíltan lép fel terveivel, mivel rájött, hogy »a római király« három év óta csak hitegeti.

Piotrkóvi régi új szállásán egymást érik a követéségek, melyek buzdítják, s visszatérésre sarkalják. Az oláh (havasalföldi) vajda követe jul. 30-ika előtt járt nála. Ossiecki aug. 2-án jött és másnap fogadta Izabella, leveleket hozván neki Petrovicstól, s az egész udvar jelenlétében mentegetődzött ünnepelesen, hogy ő csak Petrovics szolgája, s mint ilyen járt a töröknél; a következő nap többször behívatta magához a királyné, de csak egy ember jelenlétében tárgyalt vele. Augusztus 8-án érkezett Grabowiczky a lengyel királytól, s már elbocsátatott, a mikor meghallván a török követéség érkezését, még pár napot töltött titokban a várban. Kilenezedikén későn jött meg a szultán követe, (az egykorú tudósító szerint »der Bluthund und Mamaluk Mahmet, des Türkischen Tyrans Gesandter«, egy Buchwal nevű hatalmas lithvan férfival), kinek üdvözlésére az udvar elibe lovagolt. Harmadnap, 11-én, tartotta ünnepélyes oratióját az udvar és a vendégek: a poseni érsek: Górká Lukács, Ossiecki és mások előtt, de az oláh követ lakásán maradt. Előadván hódolatát s a szultán üdvözlését, átnyújtotta annak levelét egy szép aranyszövetbe burkolva, a mit Izabella átvett, de felbontatlan a padra tett maga mellé. A »mamaluk« egy padról mondta el küldetése célját törökül, a mit *egy másik török magyarul* ismételt, utána Csáky Mihály pedig latinul tolmácsolta. Erre ékes szavakkal előterjeszté a követ a szultán kérését és ajánlatát, hogy Magyarországot csak egyedül János király fiának akarja adni, senki másnak, s azért ne hallgasson a királyné semmiféle hamis hitegetésre és ígéretekre, a mivel Ferdinánd tartogatja, hanem fogadja el a meghívást és jöjjön be a fiával, mert különben felfogadta a szultán, hogy Erdélyt és Magyarországot úgy elpusztítja, hogy kő kövön nem marad, a minek csak a királyné lesz oka. Ekkor a csasz kezét csókolt Izabellának és fiának, s aztán két lóbá-

tas udvari emberrel lakására kísérték, követvén őt tolmácsa és három török szolgálja. Augusztus 13-án a reggeli mise után a királyné szobájába rendelték a vendégeket, és az udvariakat, s ott olyan sokáig tárgyaltak, hogy a királyné másfél órával később reggelizett, mint rendesen. Ebéd után Izabella kikocsizott a witówi kolostorba, a honnan csak este későn tért vissza.¹⁾

E követségekről Marotzki Wenzel tudósításából, a ki ura, Redern Frigyes megbízásából ép ez időben járt Izabellánál, ott aug. 27-ig tartózkodott, s a szolgálótól és udvari emberektől sok mindent hallott, még az alábbi érdekes részleteket tudjuk: A török követség ugyanaz, mely előbb Ferdinándnál is járt. A havasalföldi vajda azt üzenre, hogy a szultán parancsával útasítást kapott Izabellát fiával Erdélybe kísérni, s kéri most, jelölje meg, mikor és hol várja őt hadseregével. Izabella nagy örömmel fogadván ezt a hírt, aug. 26-án bocsátá el a vajda követét, megüzenvén neki, hogy majd tudtára adja, hol várjon reá a sereggel. Nádi Ferencz és más magyarok követsége is ott járt, jelentvén Izabellának, hogy egész Magyarország fiát akarja királyul, s így mielőbb jöjjön be. Ossiecki is visszatért a töröktől, és Petrovics követének adta ki magát, nehogy a királyné praktikák hírébe kerüljön. Az oppeln-ratibori közbenjáró követség még nem tért vissza Izabellától Boroszlóba, de azt üzeni — s ezt maga Redern is melegen ajánlja Ferdinándnak — hogy jó lesz kielégíteni a királynét, megfizetni a pénzt kamatostól, mert különben el van határozva, hogy Sanokra mennek, a hová már készülnek is, és ebből baj lesz. Izabella mindent Csákyval és Ligenzával beszél meg, s udvarmestere előtt sokat eltitkol. Emberei közt *öreg magyarok* vannak mellette, a kik még Magyarországból jöttek ide vele.²⁾ A török követség ekkor még mindig Izabella udvarában volt, s alig várták elmenetelét, mert az maga is készült eltávozni Piotrkówról.³⁾ Ennek a politikainál egyéb oka is volt.

¹⁾ Egykorú eredeti, »Neue Zeitungen« ez. tudósítás a bécsi Államlevéltár *Polonica* osztálya 1554-iki *sine die* csomagjában.

²⁾ Redern Frigyes jelentése Ferdinándnak; Breslau, 1554 szept. 1-ről. (Eredetije ugyanott, a rendes csomagban. A szokatlan Nádi név lehet esetleg Nagy is, a mit a német tudósító hangzás után írhatott Nádi-nak.)

³⁾ Ligenza (teljes ezimén: Paul Humoldt von der Ligenz, der

Látván az özvegy királyné, hogy a jun. 8-ikára fizetni ígért pénzért két ízben is hiába járt embere Boroszlóban,¹⁾ kénytelen volt megelégedni azzal, hogy Ferdinánd adósságáért, a 106,000 magyar frtért, Boroszló és Szézia néhány más városa kezességét vállalt. Ezt adta neki tudtára az a fent említett oppeln-ratibori közbenjáró követség, melylyel a boroszlóiakhoz menesztette aug. 27-én egyik tanácsosát Pücker Jánost, hogy egy hónap alatt előteremtsék neki a pénzt,²⁾ mert különben lefoglalja a boroszlóiak lengyelországi birtokait, s eltiltja a kereskedést,³⁾ mire a megrémült polgárok szept. 4-én Redern Frigyeshez küldték syndicusokat tanácsért, hogy mittevők legyenek? Ő azt felelte neki, hogy ne aggódjanak, mivel Ferdinánd csak 1555 háromkirály-napján (jan. 6-án) köteles fizetni, de tartásik vissza Izabella küldöttjét, a míg ő visszatér, mert az Redernnek jó barátja lévén, ki akarta kérdezni úrnője praktikája felől. A boroszlóiak azonban mindjárt hazabocsátották a királyné emberét, de megkérték Redernt, írjon az udvarba, hogy Ferdinánd mentse fel városukat a kezesség alól, mert különben mindenfelé feltartóztathatja őket ügyes-bajos járásuk közben Izabella, úgy a lengyel korona, mint az oppeln-ratibori hercezségek területén. Redern uram meleg szavakkal terjeszté fel a boroszlói polgárok kérését, de ismét figyelmezteté Ferdinándot, hogy az özvegy királyné üzelmeinek egyedüli oka, hogy a jegypénzért kárpótlásul biztosított 100,000 forintot még mindig nem kapta meg, pedig, ha a felől a kitézött újabb határidőig nem elégítik meg, Sanokra húzódik, a honnan nemcsak folytatja majd az udvart sértő panaszait, de a kezességét

Ung. Kön. Würde Cammer-Secretarius) tudósítása Redernhez Piotrkówról, aug. 27-ről. (Eredetije ugyanott.)

¹⁾ Bona királyné panasza Haydenreichnak jul. 5-én Szádeczky id. munkája 49. lapján; melyet most végleg elhagyván, az alábbiakat kizárólag levéltári új adataink alapján foglaljuk össze.

²⁾ Erre az időre készült, úgy látszik, maga is hercezségeibe, talán, hogy személyesen vegye át a pénzt, mert a hazabocsátott Marotzkival aug. 26-án kelt levelet küldött Redernnek, melyben azt írja magáról, hogy mielőbb »in ducato nostro venerimus« ügyei meghesztelése végett. (Eredetije ugyanott.)

³⁾ Ezt Haydenreich is írja Vilmáról, okt. 22-iki jelentésében. (Eredetije ugyanott.)

vállalt városok polgárait is zaklatni fogja, s — a mi legnagyobb baj lesz — könnyen Magyarországra vagy Erdélybe szökhetik fiával.)

Haydenreich ezalatt lassan közeledett Vilna felé, a hol ekkor a lengyel királyi udvar tartózkodott; de mindaz, a mit hallott és tapasztalt, nem töltötte el valami nagy reménységgel. Beszélt az erdélyi ügyben a lengyel alkanczellárral (írja Ferdinándnak szept. 9-én Volkhimnitzről, Vilna közelében), de midőn az látta, hogy megbízó levelemben — úgymond — semmi említés sincs a 100 ezer frt megfizetéséről, nyíltan kijelenté, hogy hiába járok, mert a nélkül nem érek el semmit, és Izabella még szóba sem áll ő felsége követével, a míg a pénzt meg nem fizetik, s az erdélyi szerződés feltételeit nem teljesítik. Maga a lengyel király sem tud reá ez ügyben hatni, dacára, hogy három küldöttséggel is kérte, hogy a török követéséget ne fogadja, s ne feleljen előterjesztésére, és ime mégis megtette, s ebben meg sem akadályozhatja.¹⁾ A helyzet e nyílt feltárása, s a kancellár őszinte, tájékoztató tanácsa oly meggyőzőleg hatott az osztrák követre, hogy az alig ért Vilnába (útja végcéljához) s tisztelgett a lengyel királynénál, az osztrák Katalinnál, még mielőtt csak látta is volna királyt, már első jelentésében (szept. 11-én) arra kéri — mint írja: *újbol* — Ferdinándot, hogy elégíttessék ki Izabella, mert másként lehetetlen őt rávenni, hogy levelet állítson ki a töröknek arról, hogy ő meg van elégedve. Erre már a lengyel király is kérte volt, de háromszoros követséggel annyit tudott elérni nála, hogy megígérte neki, hogy addig nem felel a török követségnek, a míg Cromér Márton a prágai udvartól (a hová aug. 29-én indították volt) vissza nem tér, valami jó hírrrel. Bizonyos — úgymond — hogy ha annak idején a kockói tárgyaláson Bona királyné nem lett volna jelen, most már minden rendben lenne, de ép azért teljesíteni kell Izabella kívánságait, s még azt is, hogy a sléziai herczegségek mentessenek fel a cseh korona hűbére alól János Zsigmond életére legalább, s hogy ezt követsége intézze el ő felségénél, mert

¹⁾ Redern sajátkezű jelentése Ferdinándhoz, Breslau, 1554 szept. 6-ról (A bécsi udvari kamarai levéltár »Böhmen« osztályában.)

²⁾ Eredetije a bécsi állandótvár *Polonia* osztályában.

személyesen nem akar és nem fog nála megjelenni. Másként a tárgyalásoknak semmiképen vége nem lesz.)

A míg e jelentésére választ nem kap, tényleg nem is mert Haydenreich tisztelegni a királynál, a ki csak jó hat hét múlva, okt. végén fogadta, s meghallgatván előterjesztését, a szokott alkotmányos módon ismét kikérte a senatorok véleményét, hogy ahhoz képest feleljen Ferdinándnak.²⁾ De a tanácsosok azzal a felelettel tértek ki a véleményadás nehéz feladata elől, hogy a feltett kérdésekre (melyek az állam érdekeit nem is érintették) igen bajos válaszolni,³⁾ s így a király is üres udvariassági szólásformákkal elégítette ki az osztrák követet, a ki megvárva még a Bécsből nov. 23-án hazabocsátott lengyel követet, Cromert,⁴⁾ decz. 17-én, a legnagyobb hidegben, maga is haza indult. A senatorok szavazatai, illetve frásos *tanácsai* közül egy magaslik ki, a kancelláré, a ki helyes belátással nyíltan bevallotta, hogy: Izabella azért hallgat a törökre s készül fiával Magyarországra, mivel Ferdinánd nem tartá meg királyi ígéreteit, s ha most őt e szándékában megakadályozza, ellenségévé teszi magának — a törököt, a kinek kegyetlenkedését az egész világ ismeri: míg ha Izabellát békével hazaengedi, a török barátságát megnyeri, s így az a békére hajlandóbb lesz. S ebben — úgymond — ha élne, János király is igazat adna neki.⁵⁾

Izabellának az a, már szept. elején ismeretessé vált, szándéka, hogy Sanokra vonul, (a miről Haydenreich csak jó két hónap múlva értesült és tett jelentést) annyira felizgatta a bécsi udvart, kivált mikor Redern nov. 6-án Izabella egyik

¹⁾ Haydenreich jelentése Ferdinándnak. (Eredetije u. o.)

²⁾ Zsigmond Ágost a senatoroknak Vilna, postridie diei, qui Simoni et Judae Apostolis sacer est, 1554; vagyis okt. 29-ről. (A krakói kézirat 197—201. lapján.)

³⁾ Így ír Joannes comes in Tarnow Lisziaticze-ről 1554 feria quinta post festum sancti Martini proxima, vagyis nov. 16-ról a királynak. (U. o. a 181/3. lapon.)

⁴⁾ Ferdinánd a lengyel királynak e napról. (Ugyanott a 180. lapon.)

⁵⁾ Consilium datum Sigismundo Augusto regi Poloniae per dominum cancellarium de reginae Hungariae reditu in Transilvaniam, de pignoratione Vratislaviensi, de captivo Hungaro. (Szintén 1554 nov. 16-ról a krakói hg. Czartoryski-múzeum id. 68. kőt. 180. sz. a.)

szolgájától hallá, hogy már legközelebb elmennek, s hogy a napokban egy magyar küldöttség is járt a királynénál,¹⁾ hogy rögtön útnak indították Castaldo János Alfonz, a volt erdélyi kormányzó (Baptista) unokaöcsését, hogy Izabellát e veszedelmes lépéséről mindenféle ígérettel és fenyegetéssel lebeszélje.

Az osztrák udvar diplomáciájának (melynek ügyessége mindig abban nyilvánult, hogy lekötve tartsák a neki veszélyes erőket és szomszédokat) ez újabb, ügyes fogása volt. Folytonos alkudozásokkal immár évek óta tartják fenn Bécsből a magyarok, a törökök, a lengyel király semlegességét, s így még csak a moldva-havasalföldi vajdákat kellett megnyerni — szintén ígéretekkel. Ezt is megszerezték egy megvesztegetett lengyel kapitány, Prietwitz Bernát trembowlai várnagy útján, a ki Ferdinánd rendeletére emberét küldte a havasalföldi vajdához, a ki azt felelte neki, hogy ámbár a szultán reáparancsolt, hogy Izabellát és fiát a lengyel határról Erdélybe kísérje, s a ki nekik meg nem adja magát, annak várát feldúlja, ő mégis hajlandó titkos szolgálja lenni a római királynak, s ígéri, hogy ha a török sereg esatát is kívánna, ő a Ferdinánd-pártiakkal szemben lehetőleg közönyös lesz és nem bántja őket; csak adasson neki ő felsége megbízó levelet, melyet híveinek előmutathasson. Ezért a hűségéért valami adományt, birtokot, vagy legalább ezer forintot kér, mert ő szegény ember. A vajda a mellett még külön tudósítót is tartana Konstantinápolyban, hogy a törökök minden tervéről idejében értesítse a bécsi udvart, de erre évente 400 forintot kíván, s a mi túlkiadása lenne, azt a magáéból fedezné. Végül egy németül és latinul tudó íródeákot is kér, mert neki van ugyan egy, a kit Petrovics küldött, de arra nem tud minden titkos dolgot reábizni.

A várnagy örvendezve írja meg mindezt Ferdinándnak, sőt ajánlja, hogy jó lenne az oláh vajdának egy 200 frtos arany lánczot, 2—3 száz frtot, s egy pár ezüst poharat küldeni emlékül.²⁾

¹⁾ Redern levele Ferdinándhoz e napról a bécsi államlevéltárban.

²⁾ Eredetije *Scharafke*-ről, 1554 Dienstag nach Conceptionis Mariae, vagyis decz. 11-én, a bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.

Castaldo Alfonz, az ifjú lovag, a ki már múlt év őszén is járt Izabellánál, jól tudta, hogy az, anyja tanácsa nélkül semmit sem tesz, s ezért egyenesen Bona királynéhoz útazott Varsóba, még pedig olyan gyorsan, hogy az nov. 29-én már vissza is bocsátotta, megüzenvén általa Ferdinándnak, hogy követjének magán- és titkos audienciát adván, jelentésének teljes hitelt adjon.¹⁾ Ezen a két kihallgatáson abban állapodtak meg, hogy Izabella (a ki késznek nyilatkozott anyjára hallgatni) megvárja három-király napját — 1555 jan. 6-ikát — és Castaldot sietve visszaküldik az udvarba, hogy sürgesse a közeli terminusra való fizetést. Azt is üzeni Bona királyné, hogy szolgálatot akarván tenni Ferdinándnak, mivel Nápolyba készül utazni, szeretne vele Olmützben találkozni.

Castaldo nem bízott sem az anya-királyné, sem leánya szavaiban, s most, hogy télidején olyan gyorsan visszaindították, nem is akart vele találkozni, habár az országúton okvetlenül érintenie kellett Piotrkótot. Már csak egy mérföldnyire volt e várostól — írja maga — a mikor levelet kapott Izabellától, hogy jöjjön hozzá, de ő szándékosan tovább ment, megnondván a levélhozó szolgának, hogy nem teljesítheti ezúttal úrnője kívánságát. Ekkor utólérte a királyné titkára, kérve, hogy térjen meg, mire vissza is fordult öt mérföldnyiről postán és másfél órát töltött Izabellánál, a ki tele volt panaszszal.²⁾

Igy történt ez a találkozás, melynek létrejöttét eddig egész ellenkezőleg tudtuk.

Arra a veszélyre, mely Izabellának a magyar határ felé közeledéséből származnék, nemesak az ifjabb Castaldo, de időközben (nov. 28-án) Logan és Redern is újból figyelmeztette Ferdinándot. Ők t. i. Izabella oppeln-ratibori helytartója: Nawoy Wenzel és Pückler János várkapitány kérésére nov. 26-án találkoztak velök Strelen városában, némely papirostra nem bízható bizalmas ügy megbeszélése végett. Izabella emberei itt előadván Redernéknek, hogy pár nap előtt jártak úrnőjöknel Piotrkóton, a ki nagy elégedetlenségében arra kéreti őket általok, hogy járjanak ismételten közbe a bécsi udvarnál

¹⁾ Bona levele Ferdinándnak; Varsaviae 1554 nov. 29-én. (Eredetije ugyanott.)

²⁾ Castaldo keletnélküli eredeti jelentése ugyanott.

a 100, illetve 106 ezer frt megfizetése érdekében, mert ő teljesen ártatlan a Petrovics és mások üzemében, melyek tudtán és akaratán kívül folytak, s a melyekért Ferdinánd reá nehezelt, a királyné emberei bizalommal kérték Redernéket, hogy ezt az ügyet végre tisztázzák, nehogy a királyné (kimozdulván mostani lakásából) olyasmit tegyen, a mit ők magok sem szeretnének. De ők azzal a kifogással éltek, hogy a követeknek nincs az ügy előterjesztésére semmi megbízó levelök Izabellától, s így nem ígértek semmit; Ferdinándnak pedig azt jelentették, hogy — pénz nélkül hiábavaló minden további lépés, mert eddig is elég küldöttség járt az özvegy királynénál, a nélkül, hogy valamit végeztek volna vele e tárgyban. Izabellát, »a ki üdvét leginkább a töröktől várja«, ez különben sem akadályozná meg törekvéseiben.¹⁾

E törekvések megvalósulását kellett most ismét megakadályozni a bécsi udvarból, s ezért alig ért haza Castaldo Alfonz, lóhalálában küldték újra vissza, úgy hogy 1555 január közepén a lengyelek nagy ámulatára újból Varsóban volt. Izabella olasz udvariassággal levélben üdvözölte, hogy szerencsésen visszatért az udvarból;²⁾ de azért jövetelének sem ő, sem anyja nem örült. Bona királynét felizgatta, valósággal dühbe hozta a római király udvarának az a következetes, merész, szinte tolakodó kintartása, melylyel őt és leányát terve kivételében akadályozta. Castaldot ilyen hamar nem várta s ezért rossz kedvvel fogadta, betegséget szünelve s egyéb ürügyek alatt — mint Castaldo panaszkodik — húsz napig tartotta magánál, s nem engedte, hogy leányához menjen. Ennek az a magyarázata, hogy a mint a hívatlan követ megjött, Bona megüzente Izabellának, hogy csomagoljon, és sietve hagyja el eddigi, piotrkóvi lakását. Ez január utolsó napján történhetett, s a mint híre jött Varsóba, Castaldo búcsúvétel nélkül otthagya a várost, utána iramodott Izabellának, a kit három nap alatt csakugyan utól is ért, s aztán együtt ment vele Wisniczre, mely Krakótól alig 5—6 mérföldnyire fekszik. Az özvegy királynét meglepte az olasz lovag

¹⁾ Logan és Redern két jelentése Schweidnitzről, 1554 nov. 28. és 29-ről; a bécsi államlevéltárban.

²⁾ Eredeti levele Castaldohoz, keltezve: Petricovin 1555 jan. 16-ről. (U. o. a *Polonica* osztályban.)

váratlan látogatása, de most, hogy már közel érezte magát czéljához, egész nyíltan beszélt vele szándékáról. E szerint farsangolni jött ide, s azután Sanokra költözködik. Említé, hogy jó volna, ha a római király 7—8 ezer frtot fizetne a kamatokból. Castaldo azt felelte, hogy ő felsége az egész 100 ezer frtot is azonnal megfizeti, a mint felhagy a praktikákkal, mire azt mondta, hogy többet ér neki fia szabadsága a pénznél! Ő maga különben hajlandó lett volna — úgymond — kiegyezni most is a király akaratára, de bátyja, a lengyel király és anyja nem engedte. Zsigmond Ágost azonban, hogy ő felsége segítségére legyen, közel kétszázezer frtot adott a török követnek, hogy visszatartsa attól, hogy ellene fellépjen. A francia követről azt mondta Izabella, hogy 50,000 frtot ajánlott fel neki, s innen Havasalföldre ment, a honnan írni fog.¹⁾ Itt Wisniczen látogatta meg nemsokára, márcz. 21-én Rakovszky György is, hogy Ferdinánd megbízásából kikérdezze a fia elleni merénylet felől. De Izabella (miután elhitette vele udvara, hogy ide csak néhány nap előtt érkezett) hogy szabaduljon tőle Wielunra küldte, a hol a foglyot tartották; hanem ott sem bocsátották hozzá és márcz. 26-iki levelében előadván czélját a várkapitánynak, haza írt jelentésében keserűen panaszkolta el a római királynak, miként járatták a lengyelek hiába, holott ő az igazságot akarta kideríteni.²⁾

Castaldo után jött vissza Lengyelországba innuár harmadszor, Haydenreich is Augsburgból (a hol Ferdinándot találta) hasonló czélból, de azzal az útasítással, hogy Krakón át siessen a lengyel királyhoz az erdélyi ügyek tárgyalása végett. Több mint három heti úttal febr. 12-én érkezett Krakóba, a hol mindjárt hallá az újdonságot, hogy Izabella a délkeletre fekvő közeli Wisniczen van (Castalddal együtt), mely a néhai krakói vajdái, Kemmita Péteré. Ezért a német követ, útasításához képest, egy szolgájával Castaldohoz küldé ő felsége neki szóló leveleit, de azzal jött vissza, hogy Castaldo már egy hete hazaindult a római király udvarába. Bármily hihetetlen

¹⁾ Castaldo Alfonz útközben írt jelentése Ferdinándnak Andrioviaról 1555 febr. 6-ikáról. (Eredeti je ugyanott.)

²⁾ Jelentése, levele és Izabella válasza Rakovszkynak közölve Pray: *Epistolae procerum III.* köt. 44—60. lapján.

volt is e hír, Haydenreich, megakadályozni akarván Izabella továbbútazását, feltörte a Castaldonak címzett levelet, s kivé-
vén belőle a Bona királynénak szólót, azt Izabellához küldte,
levélben kérve, hogy várja meg nyugodtan, a míg a lengyel
királynál ügyében tárgyal. Szolgájának e kétszeri járásából
azt is megtudta a követ, hogy Izabella nagy udvart tart
Wisniczen, mivel nála van még Mahmud török csász, az oláh
vajda és egy francia követ is, a kik oda egy mérföldnyire
Lipnik városkában vannak elszállásolva. De mindez kohólmány,
s Izabella udvara a követ megtévesztésére terjesztette, ép úgy,
a mint első ízben Castaldo otlétét is tagadták. Ez utóbbira
Haydenreich maga is rájött, s aztán abban a reményben, hogy
egy hét alatt Vilnán lesz a királynál, s megakadályozhatja Iza-
bella gonosz szándékait, tovább indult, figyelmeztetve Ferdinán-
dot, hogy jó lesz a magyar határszéli szorosokra is vigyáztatni.¹⁾

Hanem azért Castaldo nem sokáig időzött Izabellánál.
Sietett vissza anyjához Varsóba, a ki a követ kívánságára meg-
ígértette leányával, hogy a míg ügyében a lengyel királytól és
Ferdinándtól válasza nem jön, vesztég marad wisznici várában
Csakhogy ez nem is volt egyéb pusztá ígéretnél, s különben
is úgy látszik kényelmetlennek találván szállását, még febr.
havában újra felkerekedett és — fenyegetőzéséhez képest —
Sanokra, a királyi fivérétől még három év előtt kapott várba
tette át lakását, a mi még közelebb, alig 4—5 mérföldnyire
van a zempléni magyar határhoz. Húshagyóra (umb Fastnacht)
24-én ért ide, a sors gúnyja úgy akarta, hogy ép az nap, a
melyiken Haydenreich Vilnára érkezett; a hol az átköltözkö-
dés hírét olyan ügyesen titkolták előtte, hogy ő arról éppen
egy hónappal később tesz jelentést urának.

VII.

Sanokon jól teltek a királyné napjai és visszatérése ügyé-
ben is olyan kedvező biztatásokat kapott, hogy János Zsig-
mond innen már *saját nevében* ír híveinek, s igen jellemzően

¹⁾ Haydenreich jelentése Krakóból, 1555 febr. 14-ről; a bécsi állam-
levéltár *Polonica* osztályában.

és merészen »Isten kegyelméből és a hatalmas császár (szultán)
akarataból Magyarország királya« címet használ abban a febr.
27-iki levelében is, melyben Mehmed pasa közbenjárását kéri
a moldvai és oláh vajdánál, hogy megsegítsék.¹⁾ A magyar
követek ezentúl ki- és bejárnak az ifjú fejedelemmel. Hír szerint
márczius havában egy ötven lovasból álló követség is járt nála
Magyarországból, s a királyné gyakran láttatja magát fiával a
nép közt, a templomban. De bosszantó és gyanús — fakad ki
néltán Haydenreich — hogy itt, a királyi udvarban, minderről
nem akarnak *hivatalosan* tudni.²⁾

Ezalatt Castaldo kitartóan folytatta működését Bona
királyné mellett, a kivel tolokodásai miatt igen gyakran heves
jelenetei voltak. Egy ízben pl. megkérdezte tőle: igaz-e, a mit
Ferdinánd követétől (Haydenreichtől) hallott, hogy leányának
4000 aranyat küldött, mire az öreg királyné sértődve felelte,
»che sono io schiava, che no posso dare dinare a mia figlia« —
hogy hát rabszolga-e ő, hogy ne adhasson pénzt leányának!
Erre a lovag felvilágosítá, hogy ezt rosszul tette, mivel leánya
azt a pénzt arra fogja felhasználni, hogy Magyarországba
visszatérjen.³⁾

Ettől kezdve Bona ki nem állhatta, s ezután Castaldo olyan
tolakodó lett, hogy végre bepanaszolta még Ferdinándnál is.

E közben Izabella fiával néhány napra (talán levegő vál-
toztatásért) ismét Wisniczre vonult. Április elsején onnan ír
Alfonz lovagnak,⁴⁾ de már 3-án újra visszatért Sanokra. Ezt
Haydenreich, (a ki ekkoriban az udvarral Varsóba ment)
Grabowiczkytól, a lengyel királynak nővéréhez küldött köve-
tétől hallotta, a ki azzal az üres hírrel tért tőle most vissza,
hogy Izabella a királyi bátyja közbenjárását nem fogadta el.

¹⁾ Közölve Hurmuzsiki: Documente id. II. köt. I. része 343. l. ilyen
címmel: Joannes Sigismundus Dei gratia et potentissimi Imperatoris
proposito Rex Hungariae.

²⁾ Haydenreich jelentése Ferdinándhoz 1555 márcz. 23-ról, Vilná-
ról. (A bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

³⁾ Castaldo Alfonz jelentésének eredetije Varsóból márczius 10-éről;
ugyanott.

⁴⁾ Levelének eredetije ugyanott.

Bizonyos, írja az osztrák követ, hogy Bona 4000 aranyat küldött leányának Piotrkówra, de egyéb szükségére, s nem arra a célra, hogy most Magyarország felé induljon.

Castaldo mellett itt van Muntio is, de még nem sokat tudtak végezni ő felsége ügyében.¹⁾

Erre nem is igen volt kilátás, mert Bona királyné, úgy látszik egyáltalán nem akarta többé fogadni Castaldot, a kiről megírta ápr. 19-én Ferdinándnak, hogy olyan furesán viselte magát udvarában, fejedelmek és főurak előtt is, hogy ha visszatérőben, valami rosszat beszélne felőle, kéri, ne higgye el neki.²⁾ De Alfonz lovag maga is dühös volt, s alig várta, hogy szabaduljon innen, és Izabellához mehessen, a kivel — úgy remélte — jobban végezhet és tárgyalhat, mint *vipera-ungjával*, *con questa vipera*.³⁾ Izabella ugyan vigasztalta, hogy ne adjon hitelt rágalmazóinak, de hivatkozással Miksa főherceg, a cseh király kedves levelére, melyben neki baráti közbenjárását ajánlá atyjánál, Ferdinándnál, nyíltan azt feleli, hogy ha eddig nem tartották volna nagy szavakkal és bő ígéretekkel, most bizonyosan nem lenne Sanokon⁴⁾; hanem elégedetten élne oppelni kastélyában, a mint a lengyel király titkárának is megmondta.⁵⁾

Ezt jól tudta Castaldo s maga Haydenreich is, sőt meg is írta az udvarnak, de azért nekik útasításukhoz kellett ragaszkodniok.

Izabella udvarával ápr. végén rövid időre a Sanoktól 3 mérföldnyire fekvő Krossa nevű kőfallal kerített városkába vonúlt, a mely szintén a sanoki kerülethez tartozott,⁶⁾ majd ismét visszament Sanokra, a hová éppen akkor érkezett haza egyik szolgálója a budai pasától, a mikor Alfonz is nála járatta emberét, hogy (mint maga írja) tisztázza azoktól a rágalmak-

¹⁾ Haydenreich Ferdinándnak, Varsóból, ápr. 19-én; ugyanott.

²⁾ Bona levele e napról, ugyanott.

³⁾ Castaldo Alfonz levele Varsóból 1555 ápr. 18-ról, Ferdinándhoz; ugyanott.

⁴⁾ Izabella Castaldo Alfonznak, Sanokról, ápr. 20-án; ugyanott.

⁵⁾ Haydenreich jelentése Ferdinándnak Varsóból ápr. 18-ról; u. o.

⁶⁾ Haydenreich jelentése Ferdinándnak Piotrkówról, máj. 3-áról; ugyanott.

tól, melyeket neki róla anyja frt, de tényleg azért, hogy az özvegy királyné ügyeit kikémlelje. Nála volt most Grabowiczky titkár is újból,¹⁾ a ki tőle május 16-án érkezett vissza urához, a piotrkóvi országgyűlésre jött lengyel királyhoz, azoknak a feltételeknek a részletezésével, melyeket ott az udvarban már rég ismertek. Üzenete szerint, Izabella királyné elégedett lesz, ha a római király szerződészerű kötelezettségét teljesíti. De ha pénzzel most nem elégítheti ki, adja meg neki a 100,000 frtot, valamint fia jövedelme évi 5 ezer frtjának kiegészítésére öröklési joggal azokat a sléziai birtokokat, melyeket már Bécsbe küldött követével írásban is kért. Adja meg hát a jägersdorfi hercegséget, Pless, Glogau, Beuthen, Bohunin, Karnow, Glupezicze birtokát, s mindazokat a jószágokat, melyek Oppeln-Ratiborral szomszédosak, olyan joggal és szabadságokkal, mint a hogy a két hercegséget már bírják; ha pedig ezeknek a jövedelme több lenne, mint a mivel Izabellának ő felsége tartozik, kötelezi magát neki azt a többletet évente megtéríteni. A saját pénze két évi kamatját, és fia évi jövedelmét kiegészítő részét készpénzben kívánja; s végül az adók alól fia életére mentes-
senek fel.²⁾

Izabella kívánságai felett újra megindult az áldatlan tárgyalások árja. Ferdinánd két követe abban egyezett meg, hogy Castaldo menjen sietve az özvegy királynéhoz, s maradjon ott, a míg ő felsége resolutioját megkapja Bécsből. Haydenreich pedig a lengyel udvarban szorgalmazza ügyét.³⁾ De Zsigmond Ágostot már nemcsak untatta ez a régi dolog, hanem bántotta is, mivel rokonszenvezett nővére terveivel, s az ellen nyíltan semmit sem tett. Ezért következetesen nem fogadta a követeket, s így Castaldo sem utazhatott el üzenete nélkül. Haydenreich tehát csak jun. 1-én kapott választ tőle, Izabellához

¹⁾ Castaldo Alfonz Ferdinándnak, Varsóból május 1-ről; u. o.

²⁾ Haydenreich Ferdinándnak Piotrkówról május 24-ről, valamint az ő másolatában levő: *Responsum a Serma Regina Hungariae domino Grabowiczky, Serma regis Poloniae oratori datum ex. tract. alappán* (mündkeltő ugyanott), mely meg van a krakói kézirat 247/56. lapján is *ápe. 16.* kelettel, a mi azonban téves.

³⁾ Haydenreich fenti és május 30-iki jelentése Ferdinándhoz. (A bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

küldött előterjesztésére, melyet ő 16 napig tartott magánál,¹⁾ midőn pedig végre 4-én kihallgatáson is fogadta a király, arra a kérésére, hogy Sanokot vegye vissza nővérétől, azt felelte, *hogy ilyen igaztalanságot nem tehet.*²⁾

Hanem a követeket még — a király egész gondolkozásmódját visszatükröző — e nyílt válasz sem kedvetleníté el. Alfonz lovag a lengyel király üzenetével végre elindulhatott jun. 8-án az udvarból,³⁾ de tíz nap múlva keservesen panaszkodik Haydenreichnak Krakóból, hogy mivel az ottani kalnároktól nem kaphatott pénzt, sürgősen küldjön neki kölesön váltóra 100 aranyat, vagy 50 kettőst, hogy tovább mehessen Sanokra.⁴⁾ Eljutott-e a kegyvesztett olasz lovag ezúttal Izabellához, s mit végzett vele, nem tudjuk, mivel ez a levél szereplésének *utolsó nyoma*, s ezentúl még nevét sem említik.

Ferdinánd ügyét most már Haydenreich egyedül képviseli, anélkül, hogy dülöre vihette volna. Ő maga ezt jól tudta, de azért hűségesen megtett mindent, és — írta haza a jelentéseket. Előterjesztésére jun. 24-én újabb választ kapott a lengyel királytól,⁵⁾ a ki jul. elsején kihallgatáson fogadta és hallgatta végig ismert mondókáját, mivel az országgyűlés berekesztése után már másnap útra keltek⁶⁾ Vilna felé. Odaérve, a király jul. 8-án ismét nővérehez küldte Grabowiczkyt, de az osztrák követ nem sokat remélt e küldetésétől, mert — úgymond — félős, hogy a kis fiút nem lehet vágyaitól visszatartani, mivel a török már Temesvárt, Lippát s a közeli várakat is neki ígérte.⁷⁾

Ez igaz volt. Mahmud csász hozta hírért Izabellához a múlt hónapban a szultán ápr. 7-iki levelével, melyben kéri János Zsigmondot, hogy sietve jöjjön be Magyarországra, a

¹⁾ Haydenreich, Ferdinándnak 6 napról, ugyanott.

²⁾ Haydenreich jelentése jun. 6-ról, valamint a *Copia eorum quae Haydenreich cum Serenissimo Rege Poloniae die 4 Junii egit* alapján; u. o.

³⁾ Castaldo Alfonz jun. 7-iki levelében írja Haydenreichnak, hogy másnap indul. (Eredetije ugyanott.)

⁴⁾ Castaldo levele Krakóból jun. 19-ről; ugyanott.

⁵⁾ Lásd szövegét a krakói kézirat 289/291. lapján.

⁶⁾ Haydenreich Ferdinándnak: *Ex itinere, ex pago Zambrowia-ról* jul. 2-ről. (A bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

⁷⁾ Haydenreich Ferdinándnak Vilnáról, jul. 17-én; ugyanott.

hova Oruds csauszszal már zászlót is küldött számára Petrovics kezébe, a kinek átadta Lugost, Karánsebest és más várakat, hogy tartsa meg és kormányozza addig, a míg beérkezik.¹⁾ Ezt Haydenreich még piotrkóvi tartózkodása helyéről megújtságotla, azzal együtt, hogy a havasalföldi vajda segítségét ajánlva, még 100 ökröt is ígért küldeni eleségül; s hogy a francia követ (ügyét sikeresen elintézve) már visszatért Törökországból.²⁾

Ez is helyes értesülés volt. Tudjuk, hogy az özvegy királyné tervének a francia király is lelkes támogatója volt és Sanokra indulásával egyidőben annak követe: Mr. de Cambray (ugyanaz, a ki már 1554 szept. 15-iki Parisból küldött levelében biztosítá az erdélyi három nemzetet ura pártfogásáról,³⁾ Konstantinápolyból febr. 6-án azzal a biztatással távozhatott, hogy ott rendeletet adtak a szandzsákbégeknek, hogy siessenek Erdély felé, s azt békésen, vagy ha nem lehetne, fegyveresen szerezzék vissza János király fiának.⁴⁾ Erről a szultán is sietett levélben biztosítani Izabellát,⁵⁾ többször is; egyidejűleg pedig még e hónapban, márcz. 23-án, írt a szultán a francia királynak, hogy buzdítsa Izabellát, térjen haza fiával, átvenni atyja örökét s küldje hozzájuk követjét.⁶⁾

Így támogatták a portán Izabella ügyét, sőt a mint hírt vették május elején a királyné követétől, [Nádi] Ferencztől,

¹⁾ Aleppoból [1555] ápr. 7-ről: *Traductio litterarum Imperatoris Turcarum ad Serenissimum principem Stephanum Hungariae etc. e lingua turcica in latinam. Alderca*: Supremus interpres: Imbrahim beg. (Ugyanott.)

²⁾ Haydenreich jun. 22-ről Ferdinándnak; u. o.

³⁾ Bő magyar kivonatban közölte gr. Mikó Imre: Erdély különválása Magyarországtól ez. id. műve 101. l. Eredeti, latin szövegében *Szilágyi* az »Erd. orsz. gyűl. eml.« 1. köt. 532—536. lapján.

⁴⁾ Erizzo Antal velencei követ jelentése a dogénak, Pera, 1554 febr. 9-ről *Hornuzaki*: Documente id. VIII. köt. 67. lapján; csakhogy (a mire e kiadvány szerkesztői sokáig ügyeltek) ez *more veneto* értendő, vagyis 1555-re, mivel a velenceiek az évet mindig márcz. 1-én számították — egész a köztársaság megszűnéséig.

⁵⁾ A szultán levele a 963. év Rabiulachir hava 1-ről Zamesim d'Amasian kelt 1555 febr. 19-iki levelében. (Ugyanott, a 68. lapon.)

⁶⁾ Egyszerű másolata, kelt: Citta d'Amasia 962 Rabiulachir 25. che sono alli 23 di Marzo 1555; a krakói hg. Czartoryski-múzeum id. 611. köt. 269. lapján.

hogy fiával és Mahumed dragománnal Sanokra húzódtok,¹⁾ az erdélyi határ felé, elrendelte a boszniai és környékbeli szandzsákbégeknek, hogy készenlétben álljanak.²⁾ Ez a rendelet kiadott a török összes alattvalóinak, s így Sándor moldvai vajda is hivatalosan tudatta jul. 10-én a lengyel királylyal, hogy aug. elsejére haddal megy Erdélybe, János Zsigmond visszahelyezésére;³⁾ a havasalföldi vajda követe pedig aug. elején jött is e czélből a lengyel udvarban.⁴⁾

Csakhogy, a mely jól kezdődött április hónapja, ép oly végzettségé válhatott volna János Zsigmondra nézve, ha nincs a portán őszinte jóakarója, a francia követ. A török elfojtván Kazul basa lázadását, ekkoriban a perzsákkal is békét kötött, de a portai ígéretek beváltása, s a hadi segély beküldése váratlan halasztást szenvedett éppen akkor, mikor arra már minden késznek látszott. Ferdinánd három követe t. i. ápr. 7-én érkezett Sztambulból a kis-ázsiai Amasiába *kézscsokra* a szultánhoz, alkudozni a békéért, s négy napi tárgyalás után, a tanácsos-basák, engedve a tömérdek ajándéknak, és 10,000 aranynak, a mit kaptak, s maga a nagyúr sem tudván ellent állani a főkövet: Busbeque Augier, a tudós belga folytonos kínálásának — az ápr. 12-én tartott *divánban* a felajánlott évi 150 ezer aranyért félévi fegyverszünetet engedélyezett. De Martinés, a francia követ latba vetette befolyását, s tekintve, hogy János Zsigmondnak is követe érkezett a portára, amaz ürügy alatt, hogy megjelentse a pápa halálát és egyéb új híreket, bement a szultánhoz, és szerencsésen kieszközölte, hogy *előbb, ápr. 11-én* János király fiát (embere jelenlétében) kikiáltották a divánban: Magyar- és Erdélyország királyának;⁵⁾ a kihez

¹⁾ A szultán János Zsigmondnak Amasia, 1555 május 15-én. (Ribier id. műve II. köt. 577. lapján.)

²⁾ A velencei követ tudósítása Pera 1555 jun. 5-ről *Harmuzaki*: Documente VIII. kötete 75. lapján.

³⁾ Óváry régészti id. II. füz. 148. l.

⁴⁾ Haydeureich Ferdinándnak Vilnáról aug. 19-ről. (A bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

⁵⁾ Martinés a francia királynak Konstantinápolyból 1555 jul. 2-án. (Ribier id. műve II. köt. 584. lapján. Különben az egész hosszú jelentés az 578—590. lapon ennek az ügynek van szentelve.) De ápr. 11-ikét tévesen írja *szombat*-nak, ép úgy, mint Codignac 1555 máj. 20-iki levelében (Charrière: *Négociations de la France dans le Levant*, Paris, 1850. II. köt. 337. l.) ápr. 22-ikét *csárnap*-nak.

levél küldetett, hogy továbbra is közel maradjon a határhoz, s készüljön, hogy a jövő nyáron bejöhessen országába.

A nemsokára megérkezett adót junius elején át is vette a szultán, de, hogy Erdélyt nem engedheti át neki, azt határozottan megírta Ferdinándnak, értesítvén arról a hadainak adott rendeletéről, hogy most féléven át — a novemberi holdfogytaig — pihentessék fegyvereiket, és seregeit ne bántsák.¹⁾ Izabellánál pedig (s az erdélyi rendeknél is) azzal mentegette eljárását, hogy a fegyverszünetet főleg azért adta meg, mivel Károly és Ferdinánd főherczeg a szultánt okozták, hogy nem akar békét. S miután ezt már fiának május 22-én hazabocsátott emberével is üzenté,²⁾ küldi most ismét Mahmud pasát a királynéhoz, hogy állandóan nála legyen, s továbbra is Sanokon tartózkodjék, a míg a félév elteltével seregeivel Erdélybe kísér-tetheti; ha pedig időközben pénzre volna szüksége, kincstára nyitva áll számára.³⁾ Mindezt megerősíti nemcsak Mahmud, hanem Cambray Jakab, a francia király követe is, a kit ura csakugyan beküldött Izabellához és szept. 12-én annak liskói udvarából ír erről egy erdélyi főúrnak, jelezvén, hogy pár nap múlva indul a portára, hogy személyesen is sürgesse az özvegy királyné ügyét.⁴⁾ Mahmud is »Lieszko várából« ír be egy főúrnak Erdélybe okt. 26-án, lelkökre kötvén az erdélyieknek, hogy János király fiának engedelmeskedjenek, nehogy hazájokkal együtt elveszenek a török eszászár kardja alatt, mert a béke fennmaradásának — úgymond — Erdély, Magyarország, sőt az egész kereszténység egészségének (így!) nincs más orvossága, mint hogy született örökösötökre: János király fiára hullgassatok.⁵⁾ A lengyel király is Izabellánál járatta ezidőben

¹⁾ Szolimán levele Ferdinándnak Amasia-ról 1555 jun. 4-ről; a krakói kézirat 209/213. lapján.

²⁾ Martinés francia követ említi [Mr. d. Gabre, évesque de] Lodève velencei követtársának Amasiáról 1555 május 22-én írt levelében. (Ribier id. műve II. köt. 562. lapján.)

³⁾ A szultán Izabellához Amasia-ról, jun. 10-ről; egykorú latin fordítása a bécsi államlevéltár *Turcica* osztályában.

⁴⁾ A birtokában volt eredetiről gr. Kemény József sajátkezü másolata »Supplementum ad apparatus epistolarum« ez. kézírati műve I. köt. 75. sz. alatt az Erd. Múz. Egylet kéziratárában.

⁵⁾ Ugyanott 76. sz. alatt. Mahmud magát »potentissimi Imperatoirs secretarius et apud Reginales Majestates Ungariæ oratoris«-nak írja.

alkanczellárját: Przerembskit,¹⁾ ép úgy, a mint május közepén Naraiowskit küldte hozzá, jun. 6-án pedig meglepetésként: hét lovat küld Fabianek által unokaöccsének Sanokra.²⁾

De a szultán magát a római királyt is háborúval fenyegette, ha békésen vissza nem bocsátja Erdélyt a királyfinak. Ez ugyan Ferdinándnak eszeágában sem járt (mivel tudta, hogy a háború csak fenyegetés) de, ámbár a tavaszon Augsburgból beküldte az oppelni rendeknek a felhatalmazást arra az esetre, hogy ha Izabella tényleg Magyarországra távoznék, ők Miksa főherceg, mint cseh király rendeletére, feloldassanak a királyné és fia iránti hűségi esküjök alól³⁾ — most végre komolyan igyekezett panaszait, kötelezettsége teljesítésével elhallgattatni.

Csak hogy Ferdinándnak ezúttal nem volt szerencséje a különben is késői jó szándékhoz.

Nagy dolog volt a bécsi udvari politika ez engedékenysége, melyre azonban most sem lépett magától, meggyőződésből, hanem a viszonyok kényszerítő hatása alatt, miután Haydenreich utolsó kísérlete is kudarcot vallott. Egyébiránt, lehet az is hatott az engedékenységre, hogy »mintha Isten üldözése lenne«, augusztus elején pestis ütött ki Izabella udvarában, melybe János Zsigmond szolgája is belehalt,⁴⁾ s így a sanoki várat gyorsan odahagyták, 9-én Lieszko községében tartózkodnak,⁵⁾ s ott maradtak egész október végéig;⁶⁾ a minék Ferdinánd politikája intézői annál jobban örvendtek, minél inkább távolodtak menekülésökben a magyar határtól. Ezután sokáig nem tudtak Izabelláról semmit, (a mi nem volt éppen véletlen dolog) még a lengyel királyi udvarban sem, a hol ugyan

¹⁾ Datum in venationibus Volkimnicensis, 1555. szept. 20. (Eredetije a varsói pénzügyi levéltár id. I. köt. 406. sz. u.)

²⁾ A varsói főlevéltár udvari számadásai 171. sz. (1555-iki) kötetéből.

³⁾ Ferdinánd rendelete 1555. ápr. 26., máj. 11. és 16-ról. (A boroszlói államlevéltár id. A. A. III. 6^a kötete 219. és 223. l.)

⁴⁾ Haydenreich Ferdinándnak Vilmáról, 1555. aug. 19-ről. (A bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

⁵⁾ Innen ír e napról Izabella udvarmestere: Czikowsky Haydenreichnak, (Eredetije ugyanott.)

⁶⁾ Innen ír Izabella lengyelül, 1555. okt. 17-én Szydłowski wileński vajdának. (Közölve a »Dziennik Warszawski« 1826-iki V. kötete 70. lapján.)

esodálkoztak a hozzá küldött követ késelemén.¹⁾ Közben Haydenreich jegyzékek útján tárgyalt a királylyal. Ez szept. 9-én felel neki röviden,²⁾ majd bővebben 19-én,³⁾ aztán elkíséri vadászatra, s onnan teszi Ferdinándnak harmadnap azt a nevezetes ajánlatot, melyet komolyan is vettek, hogy Izabella Pless uradalmával elégtessék ki,⁴⁾ a mely neki inkább tetszett a még az év elején felajánlt csehországi birtokoknál, mivel Slézia délkeleti határán (Bielitz irányában) szomszédos volt Lengyelországgal. Tárgyalásokat indítottak tehát ez irányban, hogy valahára elintézzék már ezt a függőben álló régi ügyet, mely annyi éve foglalkoztatta, s untatta az udvari hívatolatokat. Hanem nehézséget okozott, hogy a birtok promnitz Bol-dizsár boroszlói püspöké volt, s így okt. végén hozzáindították Bécsből Hohberg Melchior udvari kamarai tanácsost, hogy alkudozzék vele. A püspök szívesen megtartotta volna továbbra is a neki és nemzetségének adományozott plessi uradalmat, annyi-val inkább, hogy azt építkezésekkel és gazdasági felszereléssel egészen jókarba hozta; de megértvén, hogy a király okvetlenül bírni óhajta az Izabellának tartozott 100,000 frtnyi jegypénz fedezése gyanánt, meghajlik a közszükség szava előtt s készséggel átengedi e célra. Kárpótlásul elfogadja a György Frigyes brandenburgi örgrófnak elzálogosított s kiváltandó Sagan, Priebus és Naumburg hercegségeket, a hozzájuk tartozó Sorau, Moschkau, Tribel és Friedland uradalmakkal örökösödési jogon, illetve hűbérként, a mint ajánlatba hozták; a mihez a cseh korona hozzájárulását is kívánja. Ezek a birtokok az örgrófnak ugyan 200,000 tallérban adattak előbb zálogba, de reméli a püspök, hogy ezt összehozhatja abból a jövő évi Szent Mihály előtt egy hónappal megfizetni ígért 100,000 frtból, melyre Boroszló, s más városok kötelezték ma-

¹⁾ Haydenreich Ferdinándnak Vilmáról, 1555. in Calendis Septembris. (Eredetije a bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

²⁾ Lásd a krakói kézirat 302. lapján.

³⁾ Eredetije az id. *Polonica* osztályban.

⁴⁾ Haydenreich Ferdinándnak: Ex venationibus Volkimnicensis 1555. szept. 21-ről; ugyanott. — Ferdinánd Innsbrueckből okt. 7-én közölni meg a lengyel királyt e szept. 19-iki választás, (Olvasd levelét a krakói kézirat 250. 7. lapján.)

gokat, továbbá a söradóból (Biergeld), a mit ő városoknak ohajt bérbe adni. Ha pedig a zálogösszeg így sem telnék ki, szabadságában álljon a felsorolt uradalmak egy részét zálogba vetni; de kiköti magának Izabellától még azt az esetleges többletet is, melylyel az átengedett Pless felbecsülendő értéke a 100,00 frtnál nagyobb lenne. Végül, mivel a püspök a plessi birtokadományozás confirmatiojáért annak idején 3310 tallért fizetett, ezúttal minden e esereügyre vonatkozó oklevelet díjtalanul állítson ki számára a királyi kancellária.¹⁾

Az udvari kamara azzal a hozzáadással járult e feltételekhez, hogy Izabella a plessi uradalmat *libérjogon* kapja, ellenértékül pedig, s az örgróf adóssága törlesztésére annyi hibersteini jószágot enged át (erblich und kaufweise) a püspöknek, a mennyire Pless fel fog becsülni. A szerződési pontok további megvitatására, valamint az egész ügynek Izabellával való lebonyolítására Ferdinánd erre a püspök mellé egyidejűleg, nov. 10-én, két előkelő sléziai nemest: Kurtzbach Vilmost és Maltzan János Bernátot nevezi ki biztosaiul;²⁾ a lengyel királyt pedig arra kéri, küldjön udvarába úgy az ő, mint Izabella és Bona királyné nevében követeket, hogy végleg elintézhessék ügyöket. Küldi egyúttal a béke ügyében a szultántól érkezett levél eredetijét és latin fordítását, és inti, ne higgyen neki, mert a török tulajdonképen magának akarja Erdélyt megszerezni, midőn azt Izabella fiának ígéri, s ő azt különben is csak »more sancziakorum« hagyná neki, és utódjaira nem szállhatna az ország.³⁾

Érthető ez a közeledés (melynek őszinteségét a királyi átírat elég jól affektálja), ha tudjuk, hogy akkor már az osztrák követ hosszú küldetése eredménytelenségéről is értesültek az udvarban. Október 22-én nyújtották át Ferdinándnak Haydenreich jelentését, melyben nyíltan elmondja, hogy: Zsigmond

¹⁾ A boroszlói püspök jegyzőke, melyre Ferdinánd november 10-én felelt. (A bécsi udvari kamarai levéltár *Böhmen* osztályában.)

²⁾ Ferdinánd nov. 10-iki átiratának fogalmazványa ugyanott; valamint (egyéb adatokkal együtt) a boroszlói államlevéltár, id. köt. 238. lapján.

³⁾ Ferdinánd a lengyel királynak Bécsből, nov. 12-ől. (A krakói kézirat 89/97. és 204/9. lapján is.)

Ágost a búcsú-audiencián kegyesen fogadta, de határozottan értésére adta, hogy Izabella semmiről sem akar tudni, a míg őt év előtti szerződése feltételeit nem teljesítik. Ezt írásban is megkapván, másnap magán-kihallgatást engedélyezett neki a lengyel király, a ki olaszúl beszélt vele, s kijelenté, hogy nem tud semmi módot, melylyel Izabellát átkos szándékától eltéríteni és veszélyes terveitől megszabadítani lehetne. Grabowiczkyvel is értekezett, és általános a nézet, hogy béke és esendesség csak úgy lehet, ha ő felsége Izabellát kielégíti s Erdélyt hűbéri jogon fiának adja, miáltal a török háború is megszűnne. Bona királynénál is járván búcsú-kihallgatáson, ő készséggel felajánlá most is közbenjárását leányánál, hogy az ohajtott béke létrejöjjön, s e végre alkancellárját hozzá is menesztette. Bona egyúttal melegen köszöni a küldött útlevelet (salvus conductus) és kéri, hogy azokon a helyeken, a melyeken a padovai meleg-forrásokhoz Olaszországba utaztában át fog menni, gondoskodják ő felsége kellő élelemről; ám-bár a Krakó körüli pestis miatt még nem tudja, merre fog menni.¹⁾ Ezzel a jelentéstétellel Haydenreich is befejezte működését; még megvárta úgy látszik a lengyel király decz. 8. és 10-iki válaszáat, ura fenti levelére és előterjesztésére,²⁾ s ezután többé még a neve sem szerepel ez ügyben.

Izabella kielégítésének fentebb ismertetett terve tagadhatatlanul ügyesen volt papiroson kiszámítva, mert szerinte: a királyné megkapja a kívánt gazdag plessi birtokot, a boroszlói püspök is előnyös eserét köt, sőt még 100,000 frtot is kap a sléziai városoktól, hogy az örgróf birtokait kiválthassa; a király tehát czélt ér minden tekintetben — s a mi fő — a nélkül, hogy egy krajczárt is kiadna. Csakhogy a terv gyakorlati kivitele nehézségbe ütközött, éppen a városoktól remélt pénz felhajtását illetőleg. E kényes ügyben Ferdinánd karácsony napján útasítá Oppersdorf János és Gotsch János sléziai kamarai tanácsosait, hogy hívják össze Jauerbe Boroszló, s a

¹⁾ Eredetije: *Relatio Evansi Haydenreich in negotio Ser^{ma} Reginae Isabellae*; M¹⁵⁵⁵ exhibita Regiae 22. Octobris 1555 ezimén a bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.

²⁾ A krakói kézirat 259. és 306/312. lapján.

nevezetesebb városok¹⁾ követeit, s elibök adván a király óhaj-tását (melylyel csak a háborús idők okozta nagy pénzügyi pan-gás miatt fordul alattvalói hűségéhez) kössék meg velök egyen-ként a szerződést arra, hogy a kérdéses 100,000 frtot 1556 Szent Mihály napjára egyetemlegesen megfizessék a boroszlói püspöknek, s az adósságot a király nekik 3—4 év múlva kama-tostól megtéríti.²⁾ A biztosok hűségesen el is jártak megbíza-tásukban, de eredménytelenül, mert a városok összehívott köve-tei azt felelték, hogy nekik nincsen annyi pénzök, sőt, ha a visszafizetést csak 3—4 év múlva ígérik, még csak nem is helyezhetik kilátásba, hogy azt az összeget, ilyen nehéz viszo-nyok közt, előteremtsék.³⁾ Így hát az udvar utolsó reménysé-gét Bona királyné látogatásába helyezte, s ezért e jelentés tárgyalását is akkorra halasztotta.

E látogatás, illetve az özvegy lengyel királyné olaszor-szági útja rég szóba jött. Bona, egészsége helyreállítása végett vágyakozott az akkoriban híres paduai fürdőbe és Haydenreich már a tavaszon, május 24-én, megírta Ferdinándnak, hogy erre az útra Varsóban serényen folynak az előkészületek, s a királyné kinestárából sok mindent előre küldenek,⁴⁾ hogy útazása fejedelmi méltóságához illő legyen. Az indulást a leg-egészségesebb időszakra, 1556 jan. hónapjára tűzték ki jó előre,⁵⁾ s az öreg királyné kényelme tekintetében Ferdinánd is sokat tett. Így decz. 7-én rendeletet adott Neuhausi Joachim esehországi főkancellárnak Bona királyné kísérete ügyében, a ki leányához készülvén jönni, gondoskodjék róla, hogy a fran-kensteini legközelebbi gyűlésen (Fürstentag) két ügyes embert nevezzenek ki erre. Pár nap múlva, 11-én, a boroszlói püspök-kel is közölte e hírt a király, figyelmebe ajánlván, hogy a királynénak, (a ki egy időre az oppeln-ratibori hercegségek-

¹⁾ A szóbaajótt városok ezek voltak: Breslau, Schweidnitz, Jauer, Strigau, Buntzlau, Lawenberg, Reichenbach, Glogau, Freistadt és Sprottau.

²⁾ Ferdinánd instructioja Wien 1555 decz. 25-ről. (A bécsi udvari kamarai levéltár *Böhmen* osztályában.)

³⁾ Oppersdorf és Gotsch jelentése Ferdinándnak, Jauer, 1556 jan. 25-ről. (Ugyanott.)

⁴⁾ Haydenreich jelentése Ferdinándnak a bécsi államlevéltár *Polonia* osztályában.

⁵⁾ Haydenreich Ferdinándnak 1556 jan. 22-ről; ugyanott.

ben fog tartózkodni), minden illő tiszteletet megadjanak.¹⁾ Ezt a püspök, mint Slézia főkormányzója, meg is tette, de a láto-gatás késett.

Izabellát, a ki a nyár derekán a pestis elől — az előbbi adat szerint is — három év óta nem látott oppelni kas-télyába költözködött vissza, az érdekében deczember havában folyt alkudozások eredménye, úgy látszik, éppenséggel nem érde-kelte, sőt az egész plessi ügyet is csupán azért idézte elő, hogy hazatérő akcióját leplezze, s Ferdinándnak újabb dolgot adván, elhitesse vele, hogy ime milyen engedelmes, és nem is gondol Magyarországra, ha szerződészerű kötelezettségét végre iránta is (jegypénzét illetőleg) teljesíti. S Izabellának e diplomáciai ügyességére valló újabb furfangja pompásan sikerült. Maga Sanokra vonulása is csak sakkhúzás volt a bécsi udvarral, s hogy azt még inkább csalódásba ringassa, télire, a szent ünne-pekre, Varsóba tért, a hol az újévet is töltötte.²⁾

VIII.

Annak híre, hogy Bona már útrakészen áll, s újból fel-ajánlotta közbenjárását leányánál,³⁾ annyira jól esett a bécsi udvarnak, hogy most — 1556 jan. 18-án — intézkedtek a sléziai főkapitányságnál, hogy továbbra is tartsa fiókjában az Izabella üzelmei miatt már tavaly beküldött királyi rendeleteket, az iránta tartozó hűség alóli felmentést illetőleg, s azokat csak újabb parancsra hirdesse ki.⁴⁾ Majd, miután egész január

¹⁾ Mindkettő a boroszlói államlevéltár id. köt. 248. lapján.

²⁾ Varsóból keltezi 1556 jan. 2-iki (die Jovis post novum annum) adománylevelét, melylyel Zirowski János oppelni kapitányának, az oppelni monostor melletti Szepanowic-on házhelyét enged, hogy magának ott házat építtessen, a mire fát is adományoz az ottani erdőből, s azonkívül megengedi, hogy Szidłowicz város-határan 600 juhot legeltessen. (Böhme: Diplomatische Beyträge VI. Th. 212. l.)

³⁾ Bona Ferdinándnak Varsóból, 1555 decz. 20-ről, a bécsi állam-levéltár *Polonica* osztályában.

⁴⁾ Ferdinánd rendelete a boroszlói id. kötet 253. lapján.

hónapja eltelt várakozásban, febr. elején ismételten átiratnak Bécsből Bona kísérete s kényelme érdekében, hogy még egy latin deákot is adjanak melléje.¹⁾ Hanem ekkor már Bona is sléziai területen volt. A boroszlói püspök jan. 26-án illő követtséget, díszes bandériumot küldött elbibe Rosenbergre, a lengyel határ felé, a már járatos két előkelő sléziai nemest: Kurtzbachot 43 és Maltzant 14 loval, de ezek hiába várakoztak reá s unatkoztak a hét végéig, február 1-ig,²⁾ mert a királyné nem jött. Hogy a kitűzött időre nem érkezhettek a határra, késleltette a többi közt Zsófia nevű leányának a braunschweigi herceggel tartott esküvője, s így csak febr. első napján indulhatott Varsóból,³⁾ miután pár nappal előbb (a szokásos módon) ünnepélyesen lemond fia, a lengyel király javára, lengyelországi összes birtokairól, az meg kötelezvényben kijelenti, hogy ha anyja szerencsésen visszatér, mindent visszaad neki és addig is gondosan kezelteti a birtokait, embereit pedig nem mozdítja el, stb.⁴⁾ Így is lett, csak hogy azokat, u. m. a wieluni, radomski birtokot és a samborit, összes jövedelmével és sóbányászatával együtt, melynek sóját a Visztulán leszállítva a bidgosti sóhivatalban lehet és szabad csak eladni, febr. 9-én Izabellának adta a király élete végéig, illetőleg, a míg Lengyelországban, vagy sléziai birtokain özvegy-állapotban fog élni és lakni.⁵⁾ Egy napi járó földre elkísérte anyját Izabella is, de az első éjjeli szállásról febr. 2-án ismét visszatért Varsóba⁶⁾ a királyhoz. Bona közeledtének hírére, a két kirendelt nemes (ezúttal 35 és 26 lovasuk élén) ismét visszafordult febr. 3-án

¹⁾ Ferdinánd 1556 febr. 3. és 9-ről; ugyanott a 253. és 255. lapon.

²⁾ Kurtzbach és Maltzan benyújtott számadása alapján, mely szerint az elsőnek 60 tallér, az utóbbinak 24 tallér 10 garas költsége volt Rosenbergen való várakozása ideje alatt. (Eredetiye a bécsi udvari kamarai levéltár *Böhmen* osztályában.)

³⁾ Bona Ferdinándnak, keltező: Ostrzanow prima itineris nostrae statione, 1556 febr. 1-ről. (A bécsi államlevéltár *Polonia* osztályában.)

⁴⁾ Hivatalos másolatuk, keltező Varsóban, 1556 jan. 25. és 26-án; a krakói kézirat 288/290. lapján.

⁵⁾ Keltező: Vilna, 1556 Dominica Sexagesimae. (Hivatalos másolata a varsói főlevéltár *Metryka Koronna* osztálya 87. köt. 229. l.)

⁶⁾ Przedziziecki Sándor gr. »Jagiellonki polskie w XVI. wieku« ez. műve II. köt. (Kraków 1868.) 246. és 242. lapján.

és Wichrowon, közvetlenül a sléziai határon fekvő kis községben fogadták a Krzepice felől érkező királynét s kísérték leánya kastélyába, kinek hercegségei területén közel két hetet töltött az ő ellátásán, s aztán déli irányban Krapitz, Glogau, Leob-schütz érintésével 16-án Jägerudorfnál lépte át a határt Morvaország felé, a hol meg is halt. Idáig a két sléziai is követte lovassíval, sőt, mivel az ottani várkapitány, a boroszlói püspök rendeletéből, vonakodott tőle, egyikök: Kurtzbach fedezte ellátása költségeit is, a mit 30 tallérra számított be a kincstárnak, melytől útiköltsége megtérítését is kérte.¹⁾

Hogy tulajdonképen mit végzett Bona királyné ez útjában, s járt-e Boroszlóban is, annak nincsen bővebb okleveles nyoma. Grünhagen, sléziai történetíró, azt jegyzi meg róla, hogy a hercegségek birtokát megtartandó, azoknak birtokjogát (Besitztitel) magára íratta, a mihez Ferdinánd közben febr. 2-án hozzájárult.²⁾ De ez aligha így történt, mert a hercegségek tényleg már rég a János Zsigmondéi voltak, s nevében, mint gyámja, még hónapok múlva is Izabella kormányoz és intézkedik minden polgári és közigazgatási ügyben. Hogy aztán ez a kormányzás nem volt teljesen kifogástalan, s hogy az özvegy királyné nem sokat törődött a nem szívesen átvett hercegségek jólétével — azt nem igen szabad szemére hányunk, pénztelen helyzetét ismerve.

Izabella, fia és saját hercegségei jöszágait gyakorlott

¹⁾ Kurtzbach így emlékezik meg ez 1536-iki második útjáról: »Zum andern bin ich noehmals widerumb den Mittwoch nach Mariae Lichtmess der Königin gegen Wichrow entgegen gezogen, und mit mir auf derselbigen Reise gehabt 35 Pferde, und auf Ihre Kön. Würde aufgewartet, und mit Ihrer Majestät umb gezogen bis zu dem Sonntag Hern Fastnacht, darunter ich dann auf der ganzen Reise verzehret habe, nämlich 174 Thaler 12 Gr.« Első küldetése költségét is hozzávéve 264 tallért, 12 garast számít fel, míg Maltzan 122 tallért 32 garast, az elsővel együtt 147 tallért 6 garast; mely kérésüket a boroszlói püspök is pártolólág terjesztette fel Ferdinándnak Neisse, 1556 febr. 18-iki (Dinstag nach Estomichi) keletű jelentésében. (A bécsi udvari kamarai levéltár id. *Böhmen* osztályában.)

²⁾ Dr. Colmar Grünhagen: Schlesien unter der Herrschaft König Ferdinands. A »Zeitschrift des Vereins für Geschichte und Alterthum Schlesiens« 1885. évf. 123. lapján.

lengyel gazdatisztekkel kezeltette, a kiknek főfeladata volt: mindenből pénzt és jövedelmet teremteni, a miből csak lehetett. Így mindjárt elején fa-üsztatással kereskedett. Vágatta a ratibori erdőségeket, s az Oderen letutajozott fűt Boroszlóban és még tovább értékesítette.¹⁾ S az erdőirtás olyan könnyörtelenül folyt, hogy három év múlva, a boroszlói püspök jelentésére, Ferdinánd ismételtlen rendeletet adott a sléziaiaknak annak megakadályozására, vigyázásra intve őket, hogy a koronabirtokon helyesen gazdálkodjanak a királyné helytartójának emberei.²⁾ Ezenkívül eladogatott egyes birtokokat, falvakat, a mire azonban nem volt joga,³⁾ és bérbe adta a vámjogot,⁴⁾ sőt, hogy szükségében pénzt szerezzen, még a templomi kincsekhez is hozzá akart nyúlni. A püspök tett ugyanis jelentést Ferdinándnak arról, hogy Izabella követeli azoknak az 1000 frtra becsült klenodiumoknak a kiadását, melyeket ő maga régebben a ratibori kastélyból az ottani szerzet kanonokjához szállíttatott, a mire természetesen az volt a válasz, hogy a papok azokat ki ne adják kezökből.⁵⁾ S igen jellemző, hogy Izabella pénz-szerző gazdálkodásának e példái nagyobbára 1556 tavaszára esnek, a mi oki összefüggésben látszik lenni hazatérő szándéka keresztúlvitelével, a mihez most az eddigieknél is több pénzre volt szüksége.

A boroszlói püspök egyébiránt egyházi tekintetben is csalódott Izabellában, a mennyiben nem állt elég érélyesen ellent az új vallás terjedésének. Ez már mindjárt a reformatio

¹⁾ Ferdinánd kérdi 1553 aug. 19-iki levelében a sléziai főkapitánytól, hogy milyen jövedelmeket teremtenek meg a boroszlóiak Izabella tutajait. (A boroszlói államlevéltár id. köt. 148. lapján.)

²⁾ Ferdinánd a boroszlói püspöknek, 1556 máj. 23. és júl. 3-áról. (Ugyanott, a 275. és 283. lapon.)

³⁾ Így pl. Jamka fűt az oppelni hercegségben Pogrellsnek, melynek elcsereüléséért 1550 aug. 30-án ír Ferdinánd öng. a királynak. (Ld. a »Történelmi Tár« 1891. évf. 463. lapján.)

⁴⁾ Mint pl. a schwesterwitzi vámjogot münsterbergi kapitánya: War-kotsch Kristófnak; ennek Frankenstein, 1556 jan. 1-én írt levele szerint. (A boroszlói államlevéltár id. köt. 275. l.)

⁵⁾ A püspök jelentése Neisse-ről és Ferdinánd felelete Wien, 1556 okt. 9-ről. (A boroszlói államlevéltár id. köt. 284. és 294. lapján.)

kezdetén kedvező talajra talált Oppelben, hol 1532-ben a dominikánus-kolostor kiürült, s egy lutheránus prédikátornak adott helyet. Magok a város atyák-lettek a protestantizmus leg-lelkesebb hívei és terjesztői, úgy hogy 1544-ben Althammer András ansbachi lelkészt superintendensül hívták meg s mint ilyen haláláig 20 éven át működött köztök.¹⁾ Izabella ugyan Oppeln polgármestere és tanácsa kérésére azt felelte 1554 júl. 8-án Varsóból, hogy nem akar tudni semmi újításról a szentegyházban és olyan prédikátort (a milyenért folyamodtak) semmi szűn alatt sem tűr meg tartományában;²⁾ de azért unitárius környezetével mégis elnéző volt az új hit iránt, mely időközben úgy elterjedt hercegségében is, hogy midőn Ferdinánd 1564-ben meghalt, Sléziában kizárólag protestáns fejedelmek voltak.³⁾

*

E közben egy hét alatt Bona királyné Bécsbe érkezett, s ott találta már Grabowiczkyt, a lengyel király titkárát, a kit ura jan. 25-én küldött Ferdinándhoz,⁴⁾ nővére ügyében. Előterjesztésének lényege ez volt: A lengyel király nagyon fájtalja, hogy a római király Izabellával még mindig nem tudott kiegyezni, pedig ő vice-kancellárját is hozzáküldte, de azzal tért vissza, hogy: felséged teljesítse a szerződés feltételeit, s egyszóval mindazt, a mit Izabella harmadéve Bécsben járt követe Czirkowsky útján kívánt. Erre érkezett felséged biztosa: Proskowsky Bálint azzal az üzenettel, hogy Zsigmond Ágost eszközje ki nővérénél, hogy udvarába teljes meghatalmazású követek menjenek, mire elküldetett Grabowiczky, de a királyné neki s a királynak is ugyanazt ismételte, midőn Varsóban találkozott velök, midőn a nagy útra kelő anyjoktól búcsúztak. A király

¹⁾ Augustin Weltzel: Geschichte der Stadt und Herrschaft Ratibor 1881-iki II. kiadása 757. lapján.

²⁾ Lengyelül *Böhme* id. Diplomatische Beyträge IV. Th. 122. lapján, de hibásan június 8-ikára téve. Helyesen kiadta Przedziński fent id. kölete 259. l.

³⁾ Grünhagen id. értekezése 123. lapján.

⁴⁾ Zsigmond Ágost király Ferdinándnak e napról. (A bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

tehát olyan kéréssel küldi, hogy ezt az ügyet végre-valahára elintézzék.¹⁾

El is intézték — újabb biztatásokkal, Bona királyné jelenlétében, a kinek febr. 28-án adták át Ferdinánd határozatát.

Ennek értelmében: Ő felsége megértette a differenciákat, a melyek közte és Izabella közt fenforognak, s köszöni anyja közbenjárását. Ő teljesíté a szerződés feltételeit, de rossz néven vette, hogy Izabella nevében Petrovics Péter, társaival, s kivált Bebek Ferenczel és fiával Magyarországon ellene összeesküvést szervezett, oly szándékkal, hogy fiát visszahozzák. Mindazonáltal Bona királyné tanácsa és óhajtása folytán ő felsége most mégis hajlandó azt a 30 ezer frtot, melyet Izabella a 100 ezer frt eddigi kamatja és fia 25 ezernyi évi jövedelme kiegészítése fejében kíván, készpénzben megadni, továbbá Tossegk várát, s az ügyukat tényleg átengedni. Jegypénzét illetőleg, azt vagy egy német kereskedő útján fogja megfizetni Izabellának, vagy annyi más birtokot ad neki helyette, a melyből nemesak a 100 ezer frt jövedelme, de a fia évi 5000 frtnyi pótléka is kitelik. Mindezt azonban csak úgy teszi, ha Izabella előbb levelet ír a szultánnak, hogy Ferdinánd megelégtívén őt teljesen, immár nem akar fiával haza jönni, s így hagyja őt Erdélyben nyugodtan kormányozni.²⁾ Oppersdorf és Gotsch jelentését illetőleg, melyet szintén most fogtak tárgyalásra, a sléziai városok kölcsöne, illetve kezességéért kárpótlásul a söradó-jövedelem átengedését ígérték.³⁾ Bona elútazása után végleges választ adott a király Grabowiczkynek, s egyúttal futárt küldött utána, márcz. 5-iki levelében kérve: írta leányának, hogy nyugodjék bele atyai intézkedésébe, nehogy cselekedése Magyarde egyúttal Lengyelországnak is kárára legyen.⁴⁾ Ez a levél

¹⁾ Legatio Gabrielis Grabowiczky, secretarii regis Poloniae ad Romanorum regiam M^{tesm} de mense Februario anni 56. (Eredetije ugyanott.)

²⁾ Resolutio Romanorum regiae M^{tesm} in negotio Ser^{mas} reginae Isabellae, data Ser^{mas} reginae Bonae Viennae die 28 Februarii 1556. (Eredeti fogalmazványa ugyanott.)

³⁾ Ferdinánd febr. 28-iki válaszána fogalmazványa, a bécsi kamarai levéltár id. Böhmen osztályában.

⁴⁾ Ferdinánd Bonának. (Fogalmazványa a bécsi államlevéltár *Petlonica* osztályában.)

Bruckon túl érte utól a dél felé haladó öreg királynét, a ki óhajtásához képest mindjárt visszaindította leányához egyik titkárát: Drosdowski Kristótot, átadva, hogy tisztelegjen Ferdinándnál, s vegye át esetleges leveleit, vagy kívánságai jegyzékét. Ezt ő híven meg is tette, úrnője nevében egyúttal a következő megjegyzéseket terjesztvén elő a király fenti *resolutio*-jára: hogy nincs kitéve benne a határidő, mikor fogja Ferdinánd a 30 ezer frtot megfizetni, s Tossegket és az ügyukat Izabella megbízottjainak átadatni, a mit Bona kíván. A három hónapos terminus is, a mit a római király Izabella kielégítésére kitűzött, nagyon rövid, mert a míg Grabowiczky a lengyel királyhoz ér, onnan Izabellához megy s aztán annak válaszával ismét Ferdinándhoz tér vissza, már is több idő kell annál, s így ennek meghosszabbítását kéri. Ép így hosszabbítsák meg azt a 6 havi időt is, mely alatt Izabella a szultánnak küldje levelét a megtörtént kielégítésről, mert az út hosszúsága s a fontos ügy nehézsége olyan, hogy több időt kíván a végrehajtása.¹⁾ Erre ismét megindult az alku s a királyné kívánságaira követe márcz. 18-án azt a választ nyerte, hogy: a három havi időt a király megtoldja egygyel, Tossegk várát s az ügyukat, ha előbb nem, márczius 4-ikétől számítandó négy hónap alatt átadja Izabellának zálogul, a lengyel király által kinevezendő egyetlen lengyel biztosnak. A mi a 30 ezer frt megfizetését illeti, erre nem adhat terminust, mivel nem tudja, mikor kap választ a lengyel királytól, illetve Izabellától, de kötelezi magát a válasz vételétől hat hétre megfizetni.²⁾

Ferdinánd mindezt harmadnapra, márczius 20-ikán megírta Bonának s a lengyel királynak is. Az öreg királynét kielégítette a válasz, melyet ápr. 6-án köszön meg Paduából.³⁾ A hol a meleg-forrásokot használta: söt négy nap múlva maga Zsigmond Ágost is úgy ír, hogy megértvén a római király választ Grabowiczkytól, rögtön nővérehez küldte, kérve: nyugodjék

¹⁾ Bona Ferdinándnak, Leoben, 1556 márcz. 9-ről, mellékelve Drosdowski előterjesztésének tartalma. (Eredetije u. o.)

²⁾ Responsum regiae M^{tesm} datum secretario reginae Bonae, Christoforo Drosdowsky, 18. Martii 1556. (Eredeti fogalmazványa u. o.)

³⁾ Bona levelének eredetije e napról, ugyanott.

bele fiával ő felsége határozatába.¹⁾ Csakhogy az özvegy királynénak, a ki ez időben már ismét a magyar határhoz közel lakott, most még kevesebb oka volt, mint valaha, belenyúgodni ez intézkedésbe, mely különben is sértette; hisz ügyei pompásan állottak, s a vágyva-várt visszatérés kilátása közeli volt.

Izabella hívei, az erdélyi rendek, Székely-Vásárhelyt 1555 decz. 23-án országgyűlést tartanak és nyíltan fia pártjára állanak — még a szászok is, a kiket Dobó István vajda még levélben is int, hogy térjenek vissza Ferdinánd hűségére.²⁾ Az ünnepek után egy hónapra, jan. végén Tordán gyűlnek ismét össze, s innen — a szultán követe jelenlétében — már 1556 jan. 28-iki levelökben egyenesen felszólítják Petrovicsot, hogy foglalja el Erdélyt János király fiának, a szultán nevében.³⁾

Az ősz hazafi éppen csak erre a törvényes jeladásra, *behívóra* várt, s a mint híre ment a portára, hogy a királyfi helytartója már Erdélyben van, a szultán rendeletet adott a bárkák és dunai hidak elkészítésére, meg egy tengeri had felszerelésére.⁴⁾ De erre nem volt szükség. Petrovics személyes befolyásával az erdélyi rendek Szász-Sebesen — a tordai országgyűlés hangulata szellemében — márcz. 8-án egyhangúlag »fejedelemökké és királyukká« választották János Zsigmondot, a »ki természet szerént való uruk,« s hogy ennek hírért hamarabb vehesse, Izabella egész udvartartásával, s fia nevelőjével: Novicampianus mesterral Ilyvóra (Lembergbe) költözködött, hogy közel legyen az erdélyi határhoz, illetve a Magyarországra vezető vereczkei szoroshoz. Anyja elütazása után nemsokára búcsút mondott ő is a varsói udvarnak és lassú menetelésben Reminiscere-szombatján, febr. 29-én, érkezett Ilyvóra a déli kapun. Ünnepeyes fogadására a város polgármestere és tanácsa Zboiskáig ment elibe

¹⁾ A lengyel király Ferdinándnak Vínáról, 1556 ápr. 10-ről. (Eredetije ugyanott.)

²⁾ Kiadva az Erdélyi orsz. gyűl. eml. I. köt. 562/3. lapján.

³⁾ Egykorú olasz fordítása *Hurmuzaki*: Documente II. köt. I. része 349. lapján.

⁴⁾ A velencei követ jelentése Perából, márcz. 11-ikén *Hurmuzaki*: Documente VIII. köt. 75. l. Ápr. 9-ikén meg azt a (nagyított) hírt veszi Erdélyből, hogy Petrovics 10,000 főnyi moldvai és oláh haddal már az ország nagy részét elfoglalta. (Ugyanott a 76. lapon.)

lőháton, 30 vasasgyalog és számos városi polgár kíséretében, s a míg oda voltak, közel a városházához kigyúlt egy kőház, a mi nagy ijedséget okozott. Izabella erre meghívta a tanácsot ebédre, mire az két hordó muskotálybort küldött neki, egyet a királynénak, a másikat pedig udvari embereinek. Ezután hétről hétre van valami költsége a városnak Izabella udvarára, a magyhéten, húsvétra pedig két úkröt küldenek konyhájára.¹⁾

Idejövet, útközben az a meglepetés érte, hogy Lublinban találkozott váratlanul Martinés portai francia ügyvivővel, a kit követtársa: Codignac küldött be Konstantinápolyból Izabellához az év elején a szultán leveleivel, a kinél kitartóan sürgette fia visszahelyeztetése ügyét 1555 december eleje óta, a mikor a félévi fegyverszünet ideje lejárt: figyelmeztetvén urát arra is, hogy Ferdinánd csak azért ígéri leányát János Zsigmondnak, hogy ezzel őt a francia király barátságától elvonja.²⁾

Ilyvóra érkezése után a királyné már márcz. 8-án ír az erdélyi rendeknek, illetve Balassa Menyhértnek, köszönve hűséges fáradozását, támogatását, s a Thewke Gáspár által küldött jó híreket és a tordai gyűlés articulussait. Levele végén jelzi, hogy innen valamire megindul:³⁾ de, hogy olyan sokáig kelljen vesztegelnie itt, úgy látszik maga sem remélte.

Itt kereste fel ápr. második felében Grabowiczky, a kinek Izabella melegen köszöni sokszoros közbenjárását és fáradságát, melynél többet — úgymond — lehetetlen lett volna tennie, de ime kárba veszett buzgósága, mert Ferdinánd legutóbbi (februári) feltételei olyanok, melyeknek elfogadása megsemmisítené előbbi erdélyi szerződését; már pedig Izabella új

¹⁾ A lemberg városi levéltár. számadáskönyvei III. A. 9. köt. 734. lapján, és több helyen is.

²⁾ Codignac a francia királynak Konstantinápolyból, 1556 május 31-én. (Ribier id. műve II. köt. 638. l.)

³⁾ Kiadta *Szűlgyi* az Erd. orsz. gyűl. eml. I. köt. 566. lapján. Egyidejűleg fia is írt Kendy Antalnak, hűségét köszönve, ilyen ezünet használyn: Joannes Sigismundus, filius regis Hungariae, Dei gratia dux Oppidiensis, Batiboriensis, Superioris Glögoviae et dominarum Münsterberg et Franckstein etc. (Mindkét levél egykorú másolata a bécsi állami levéltárban.)

szerződést nem akar, hanem ragaszkodik két év előtt tett kívánságaihoz.

Nem igaz-e, hogy Izabella a (sléziai) városoktól olyan kötelezvénnyeket kapott a Ferdinánd adóssága megfizetése fejében, melyekben nem is »vagy két kereskedő,« hanem több vállalt kezességet. S hogy e kezesség érvényesítése nem fogamatosítottatott kellően, ezeknek a nehézségeknek Izabella nem oka; hogy pedig a törökre hallgatott, kénytelen volt vele, mert hiába várta eddigelé Ferdinándtól a feltételek teljesítését, a mi egyedül térítette volna őt el a török segélytől.¹⁾ Május 5-én küldi vissza Grabowieczkyt bátyjához,²⁾ de hasonlóan felelt anyja követének, Drosdowskiak is, a ki elmondta, hogy Bona királyné személyesen beszélt ügyében Ferdinánddal, a kinek visszatérő útjában május végén meg is mutatta Izabella írásba foglalt feleletét.³⁾ De leghababban nyilatkozott az özvegy magyar királyné Ferdinánd méltánytalanságáról abban a május 17-iki olaszúl írt válaszában, melylyel sógornője: Katalin lengyel királyné soraira felelt. Hogy sajátkezűleg írt kedves levelére nem írhat szintén úgy, azt rosszülletével szabadjon kimentenie — úgymond — a miről, ha Grabowieczkytól kérdezősködik, nem fog csodálkozni, ha bővebben nem mentegetőzik. A mi azt a rokon óhajását illeti, vajha elenyészne a közte és a római király közti nézeteltérés, azt mondhatja, hogy egyetlen dolgot sem kíván annyira, mint ezt, mert az egész világ tudja, mily őszinte szeretetet tanusított mindig iránta, mikor országát is átengedte neki s azóta is igazi atyjaként szereti és tiszteli. De Grabowieczkytól meghallhatja az okokat, melyek miatt nem teheti azt, a mit Ferdinánd kíván, saját becsülete,

¹⁾ Responsum a Ser^{ma} Hungariae regina domina Grabowieczki datum. (Egykorú másolata a bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

²⁾ Lásd levelét e napról a lengyel királyhoz Przedziewiecki gróf id. műve III. köt. 284. lapján.

³⁾ Erről Ferdinánd ír Bécsből, 1556 máj. 20-án Bonának. Eredetije az id. *Polonica* gyűjteményben, a királyné válaszával együtt: Exemplum responsi Ser^{ma} reginae Isabellae e Drosdowski dati. Eredeti példány Ysabella és Drosdowski aláírásával, a miket Joannes Jordanus apostoli és császári közjegyző hitelesít és (Sine divina ope nihil valemus) jeligés jegyével megerősít. De sok része át van húzva. (Ugyanott.)

kára és veszélye nélkül. Isten látja, hogy nem rajta múlik a békés kiegyenlítés, de Ferdinánd föltételei olyan szigorúak, durvák és bajosak, hogy azok nem méltók arra, hogy elfogadtassanak, mert ez megbecsztelenítené és érdekeit veszélyeztetné.¹⁾

Ezek az *érdekek* pedig haza vonták.

Izabella ettől kezdve mind sűrűbben érintkezett a magyarokkal, a kik, mint hívei, hűségök jutalmazását is elvárták tőle. Így pl. jun. 10-én Báthory Györgynek és somlyai Báthory Annának adományozza a magtalanul elhalt Drágfi György javait,²⁾ s igen érdekes jelenség, hogy most az oppelniek is felkeresik ügyes-bajos dolgaikban, olyan kiváltságokat kérve, a melyeneket a bécsi udvartól nem remélhettek volna. S az emberek helyesen számítottak, hisz Izabella szebb jövő előtt állván — bármit megadhatott herczegségei polgárainak, és gyakorolta is kegyességét, bizonyára, hogy jó emléket hagyjon fenn maga után. Így pl. jun. 29-én megerősíti a neustadti szabóczéh szabályait,³⁾ jul. 1-jén steblai Lassota Miklós egy 1383-iki birtokügyi oklevelét,⁴⁾ jul. 25-én pedig fontos privilégiumot ad Oppeln városának, melyben megtiltja idegeneknek, vásárra jövő posztókereskedőknek, hogy lugduni, vagy más posztót röffel árúlhassanak a városban, a mire csak az oppelni polgároknak van joga, fizetvén ezért évi egy tallért. Együttal jogot ad a városnak, hogy a jövő Mindszentek napjától számítva, a hídak javítására két sléziai dénárt szedhessen fel portánként.⁵⁾

Így telt az idő Ilyvóban, az erdélyi rendek fényes küldöttségére várakozva, mely élén Kendy Ferenczezel a szultán csanszával együtt, végre augusztus első napjára megérkezett.⁶⁾

¹⁾ Eredetije *Da Leopoldi*, 1556 május 17-ről keltezve; ugyanott. Közölte dr. Szajski József Przedziewiecki Sándor gróf id. műve V. köt. (Kraków, 1878.) 85/86. lapján.

²⁾ Az adományozó oklevél közölve a gr. Károlyi oklevéltár III. köt. (Budapest, 1885.) 289. lapján.

³⁾ A borostói államlevéltár III. 27. c. köt. 255. lapján.

⁴⁾ Ugyanott a 235. lapon és kiadva *Böhme* id. Diplomatische Beyträge II. köt. 70—72. l.

⁵⁾ Közölve ugyanott a VI. köt. 213. lapján. Ez oklevelet Csáky Mihály kanczellár is aláírta.

⁶⁾ Eddig úgy tudtak, hogy 8-ikán ért ide az erdélyi küldöttség,

IX.

Ferdinánd tudván, hogy megfogyatkozott magyarországi híveivel és csekély számú seregével sikeresen nem állhatna ellent, tétlenül volt kénytelen nézni a mozgalom ilyen eredményes fejlődését. Azaz, hogy egészen tétlen még sem volt, hanem megtette azt, a mit soha sem lehetett volna hinni — s a mi eddig szintén ismeretlen volt — hogy most, mikor a török már jóformán a határon várta a királyfit, felhagyott eddigi öt évi makacs ellentállásával, s beleegyezett a viszonyok kényszerűsége alatt abba, hogy Erdély ám legyen János Zsigmondé, semhogy a török erőszakkal foglalja el a maga számára.

Az udvari politika ez engedékenységében, Szulejmán szultán felszólítására, jun. 14-én ki is nyilatkoztatta neki írásban, hogy visszaadja Erdélyt Izabella fiának és rendeletet bocsát — szabad elvonulás feltétele mellett — erdélyi várai őrségeinek kiűritésére és tisztjeinek visszavonulására, remélvén, hogy ezek után »most már az állandó békének és barátságának mi sem állja útját.«¹⁾ A király meg is tette ezt, és szept. 12-én állították ki Kolozsvártt azt az oklevelet, melyben Balassa Menyhárt és Kendy Antal a Petrovics Péterrel folytatott tárgyalások alapján Izabella és fia (illetve a török) részére ruszkai Dobó Istvántól Szamos-Újvár, Bethlen és Déva várát átvette. Ugyan e nap kelt Petrovics hűségi levele is, melylyel tőlök a várakat átveszi, addig is, a míg úrnője bejön az országba.²⁾

Másfelől, egyidejűleg jun. 20-án útnak indították Bécsből Ujlaki János kníni püspököt Lengyelországba, útasításul adván neki, hogy kérjen titkos audienciát a lengyel királytól, s üdvözölvén őt Ferdinánd nevében, adja elő a következőket: A szultán ő felségének is írt, hogy engedje át Erdélyt és ré-

de aug. 2-ikán már Hyvórol ír Kendy a lengyel királynak. (Óváry id. regesztái II. füz. 149. l.)

¹⁾ Ferdinánd levelének eredetije a velencei levéltárban. (Regesztája ugyanott a 149. lapon.)

²⁾ Az egyik keltevezé: *Sabbato proximo*, a másik: *feria sancta proxima* post festum nativitatis beatae Mariae virginis. (Egykorú másolatuk a bécsi államlevéltárban.)

szeit János király fiának, de felvilágosítá, hogy ezt nem teheti, mert azt ő esküvel megerősített szerződés alapján kapta Izabellától, s bírja azóta; Petrovicsot is kielégíté Munkács várával s így annyival rosszabb, hogy ő mégis praktikákat űz, s most Erdélyben uraskodik Izabella nevében. Kéri tehát a lengyel királyt, hogy ha már így van, küldjön egy hűséges, megbízható embert Erdélybe, hogy az ottani várakat az ő — a lengyel király — számára átvegye, s aztán Izabella és fia részére átadja, de úgy, hogy biztosítsák Ferdinándot arról, hogy Dobó István, Vas László, Bocskay György és összes erdélyi váraiban lévő szolgái és katonái, valamint az elfogott Dobó Domokos (István testvére) és mások, feleségökkel, vagyonukkal együtt szabadok lesznek és maradnak, a szebeni és többi várakban lévő ágyúkat és löszereket pedig engedje Petrovics és a várak illető kapitánya, szabadon kihozni és elvitetni. E mellett Izabella és fia elégedjék meg Erdélylyel és neesak az Erdélyen kívüli iránta hűséges magyarországi várakat adja át, de egyúttal összes sléziai birtokait is, melyeket hozományra fejében kapott. Petrovics is adja vissza Munkácsot, hogy mind ez ügyeket békességesen intézhesse el ő felsége Izabellával, a kereszténység és további jó barátság kedvéért, most csak is azért olyan engedékeny most iránta, nehogy a török Erdélyre tegye kezét. A foglyok és hadiszerek átadását is siettesse tehát János király fia, hogy pedig ez könnyebben menjen, Ferdinánd is szabadon engedí erdélyi foglyait.³⁾

A püspök zsebében ez útasítással, olyan sietve járt, hogy már jul. elején örömmel értesíti urát Krakóból, hogy a lengyel király mindent teljesíteni óhajt, s így most rendelet adandó Dobónak s a többi erdélyi várkapitánynak, hogy ágyúikat s a löszert Kassára szállítsák.⁴⁾ Ferdinánd a szükséges rendeleteket rögtön meg is küldette és ismételten kérte követe közreműködését Zsigmond Ágost mellett, hogy Erdély kereszt-

³⁾ Instructio cum qua episcopus Thiminiensis ad regem Poloniae fuit expeditus 20 Junii 1556. (Eredeti fogalmazványa u. o. a *Polonia* osztályban.)

⁴⁾ Eredetije átírva: Johannes ab Wylak, Electus Thiminiensis. (Ugyanott.)

tyén kézben maradjon.¹⁾ Ily irányban a lengyel királynak nem is kellett buzditás, hisz rég megmondta véleményét, hogy Erdély pacificatiojának ez az egyedüli módja. Ezért rögtön nővéréhez küldte Grabowiczkyt a jó hírrel, Cromer Mártont pedig még jun. 23-án Ferdinándhoz.²⁾ tolmácsoltatván neki örömet, hogy végre reájött annak szükségességére, hogy Erdélyt átengedje unokaöccsének, nehogy a török kezébe kerüljön, s így most ő, a lengyel király is, tekintve a török veszély nagyságát, nemcsak nem akadályozza meg Izabella és fia visszatérését, de sőt segíteni fogja ebben a törekvésében.³⁾

A római király még fenti válasza előtt fogadta a követet, kijelentvén neki, hogy a kereszténység érdekében akart véget vetni a sok controversiának, s kéri a lengyel királyt, intse Izabellát s fiát, hogy mielőbb küldjenek biztosokat Erdélybe, a várak átvétele végett, de adják vissza a sléziai birtokokat.⁴⁾

Izabella bármint vágyakozott is viszontlátni a magyar földet, szívesen várt; fogadta a kedvező híreket és aug. 14-én értesíté a sorsa miatt aggódó szultánt, hogy még nem indulhatnak be.⁵⁾ De a lengyel király sürgetésére ugyancsak sietteté indulását, seregeket gyűjt, katonákat toboroztat, s a nemesség-től is pénzt szerez; s a mint a knini püspök befejezván küldetését a vilnai udvarban,⁶⁾ aug. 20-ika után visszaindult és útközben találkozott az Izabellától jövő Grabowiczkyvel, erről még bővebben értesült.⁷⁾ Tudhatja a lengyel király (írja búcsúzóúl bátyjának az özvegy királyné, a követének adott aug. 25-iki válaszában) hogy öt év alatt, mióta Magyarországból kijött,

¹⁾ Ferdinánd válasza Bécsből, jul. 13-ról; ugyanott.

²⁾ A varsói főlevéltár udvari számadásai 1550-iki 178. sz. kötetében.

³⁾ Instructio venerabilis Martino Cromero ad Serenissimū et Excellentissimū dominum Romanorum regem. (Eredetije a bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

⁴⁾ Ferdinánd válasza Cromer előterjesztésére, exhibitum 13 ejusdem mensis [Juli.] Eredeti fogalmazványa ugyanott.

⁵⁾ A velencei követ jelentése Perából, szept. 24-ről *Hvaruzaki*: Documente VIII. köt. 80. lapján.

⁶⁾ Zsigmond Ágost Ferdinándnak Vilnáról, aug. 20-ról. (A bécsi államlevéltár *Polonica* osztályában.)

⁷⁾ Ujlaki János püspök jelentése u. o.

nem mulasztott el semmi tisztességes utat, hogy Ferdinánddal a jó viszonyt és békességet megtartsa. De a római király a szerződés feltételeit nem tudván, vagy nem akarván teljesíteni, ő most a kereszténység ügyének vél szolgálatot tenni, ha a szultán támogatását elfogadja, s hogy Ferdinánd az ő kezén lévő várakat neki jószántából átadja, csak hogy megkímélje a keresztények vérontását, kegyes és keresztény királyhoz méltó dolgot cselekszik, a mi a szultánnak is tetszeni fog. A királyné *kezeit esőkoltatja* Ferdinándnak és további atyai pártfogását kéri, de a mi a lengyel király által hozzájuttatott föltételeket illeti, a sléziai két hercezség, Munkács, az erdélyi várak löszereinek átadása, a foglyok szabaddá tétele, a kapitányok és katonák szabad elbocsátása ügyében — a magyar rendek közös végzése, meg kegyes pártfogója, a szultán akarata és hozzájárulása nélkül semmit sem tehet; ha azonban otthon lesz, gondoskodik róla, hogy ez ügyek kellően elintéztessenek.¹⁾ Ugyanezt feleli Przeclawski András pózeni decannak, a ki szintén Ferdinánd megbízásából járt ugyanakkor nála.²⁾

Végül hálásan köszöni e búcsúlevelében bátyja sok évi hűséges közbenjárását, jóságát; de, a míg illő módon elkészülhettek az útra, bizony szept. 19-ike lett,³⁾ mire felkerekedhettek. Ismeretes, milyen fényes kísérettel érkezett Izabella fiával a vereckzei szoroson és Szathmáron át okt. 22-ikére Kolozsvárra, s milyen lelkesedéssel ajánlják fel a rendek neki, mint Magyarország törvényes királynak, nov. 25-én a kormányzást, János Zsigmond nagykorúsága idejéig. De, hogy mind ez olyan sémán folyt le, illetőleg, hogy Izabella bejövetele min-

¹⁾ Responsum suae reginalis Hungariae Matris ad postulationem Serenissimi regiae Romanorum Matris Serenissimo domino regi Poloniae datum. Die 25 Augusti 1556. Leopoli in Russia. (Két példányban, ugyanott.)

²⁾ Responsum Serenissimae dominae reginae Ungariae cum legatione domini Przeclawskii, Leopoli anno 1556 aug. 25. (Egyszerű másolata a krakói hg. Czartoryski-múzeum 69. köt. 34. sz. alatt.)

³⁾ A lembergri városi levéltár id. számadási kötete 811. lapján: Sabbato ante Mathei Evangelistae. Purgantibus lutum in circolo tempore exitus Serenissimo principis d. et dominae Isabellae Dei gratia Reginae Ungariae cum Serenissimo ejusdem nato rege Joanne versus Ungariam gr. 7/3. (Betilken Farkas adata szerint szept. 23-án indultak meg hazra.)

den haj és támadás nélkül történhetett, abban — nincs miért tagadnunk — legnagyobb része volt talán, a szultán parancsára bejött s a tekintélyes serege élén álló Sándor moldvai, és testvére: Petrískó havasalföldi vajdának; a ki ezért méltó büszkeséggel írhatta nov. 4-iki levelében a szultánnak, hogy: átkísérvén seregével János király fiát és anyját a havason, kézbe adta őket Kolozsvártt a rendeknek, mire visszatért országába.¹⁾

A két vajda befejezte szerepét, de befejezte az öreg Petrovics is, a kinek egyszerűséggel, nyíltszívűséggel és kitartással sikerült az, a mi nem sikerült a barátoknak, t. i. távol tartani a törököt — legnagyobb hódításai közepette — Erdélytől, s biztosítani számára a nyilvános békét.

A királynét — utolsó nemzeti királyunk özvegyét — kívül szemben (személyi követeléseit tekintve) Ferdinánd király hitegető udvara úgyszólván semmi ígérését sem teljesítette, sértett büszkeség, nemes becsvágy és fia iránti köteletségének érzete vezette a vázolt politika következetes folytatásában, a mely a török támogatásával és Petrovics Péter hazafias közreműködésével végre diadalmaskodott és véget vetett annak a nyomoruságos, fejetlen öt évi korszaknak, melyet ezentúl legtalálóbban: *Erdély fejedelmi interregnumának* nevezhetünk.

X.

Az így gazdátlanúvá vált sléziai hercegségek törvényes visszavétele ügyében Ferdinánd nov. 20-án, a boroszlói püspök elnökletével bizottságot nevezett ki az Oppelnbe összehívott országgyűlésre; Ezen, okul hozván fel (Ferdinánd rendeletéből), hogy Izabella Katalin napjára *vákos* hirdetett Kolozsvárra,²⁾ a rendek közakarattal Oppersdorf János lovagot választották »Lan-

¹⁾ Olaszúl, *Harmuzaki*: Documente II, köt. 1. része 351. lapján. — A levelet viñó oláhok nov. 13-án értek Drinápolyba. (Ld. a velencei követ jelentését e napról, ugyanott a VIII. köt. 81. lapján.)

²⁾ Ferdinánd nov. 20-iki levelének kivonata a boroszlói államlevéltár id. köt. 310. lapján.

deshauptmann«-jokká; míg ellenben Izabella Münsterbergje és frankensteini birtoka János hercegé, a münsterbergi Károly herceg fiává lett.³⁾

Izabellát a nemzet ragaszkodása és szeretete kárpótolta oppelni szenvedéseieért, s az öt évi bujdosás nélkülözéseieért, de azért az *állandó béke és barátság*, a mint Ferdinánd remélte, még sem jött létre a bécsi és erdélyi udvar közt, sem alatta, sem halála után, fia kormányja idejében. A tárgyalások és békealkudozások napi renden voltak, főleg János Zsigmond házassági szándéka végett és királyi czíme használata miatt. Háborúra is került köztük a dolog, s midőn 1563 nyarán mindkét fél békét óhajtott, az erdélyi fejedelem maga kérte Ferdinándtól Báthory István követe útján, hogy ha e szövetség miatt a töröktől Erdélyből esetleg kiszoríthatnák, adja neki kárpótlásul Oppelnt és Ratibort,⁴⁾ a király leányával tervezett házasságának hozományaként, a mint azt már tavaly kérte volt nagybátyja, a lengyel király által.⁵⁾ Ez a pont aztán mindig benne volt az ezentúli tárgyalások föltételei közt a következő évtől kezdve, midőn Ferdinánd halála után fiával: Miksival folytak az alkudozások és 1565-ben is a szathmári tárgyaláson, midőn Schwendi Lázárral alkudoztak az erdélyi követek.⁶⁾ De közelebb jutott a megvalósításhoz a török elleni szövetség fontos kérdése pár év múlva, midőn János Zsigmond 1570 tavaszán kornyáti Békés Gáspárt küldte fel Bécsbe, a ki ura kívánságait (az oppeln-ratibori hercegségek igénylésével együtt) jun. 23-án terjeszté Miksa elé.⁷⁾ A hosszas vitaközlés után Speyerben létrejött szövetségi szerződéssel Békés szept. közepén érkezett haza Erdélybe, s azt a fejedelem nem sokára a rendekkel is elfogadtatván, az aláírt hivatalos pél-

³⁾ Weltzel id. ratibori története 140. lapján.

⁴⁾ Bethlen Farkas erdélyi története II. köt. 35. lapján.

⁵⁾ János Zsigmond levele a lengyel királyhoz Gyulafejervárról, 1562 aug. 20-ról: a lembergii codex eredetijéről közölte tartalmát dr. Szádeczky Lajos a »Századok« 1881. évf. 428. lapján.

⁶⁾ Bethlen Farkas id. műve II. köt. 48. és 50. lapján.

⁷⁾ Közölve *Szamosközy* Történelmi maradványai IV. köt. 7—9. lapján. A pontokar közli Istvánii is története 318. lapján.

dányt karácsony másodnapján indította ismét fel általa. A császár szívesen fogadta Prágában az erdélyi követet, s abban a reményben, hogy János Zsigmond nőül veszi egyik unokahugát, 1571 márcz. 10-én Miksa alá is írta Bécsben az Oppeln és Ratibor (szükség esetén kárpótlásul való) átengedésére vonatkozó oklevelet.¹⁾ Ennek azonban a fejedelem még hírét sem vehette, mivel negyednapra, márcz. 14-én meghalt.

János király halálával a Habsburgok hatalma és befolyása hosszú időre megszünt az egészséges viszonyok közt megerősödött Erdélyben, s az uralkodó dinasztíát alkotott Báthory-fejedelmek során — egy Zsigmondnak kellett jönnie, hogy Oppeln és Ratibor *csalétké* egy emberöltő múlva ismét felszínre kerülhessen, és bár rövid időre, megsemmisítse ez alkotmányos kis ország önállóságát és függetlenségét.²⁾

¹⁾ Közölve Bethlen históriája II. köt. 205/6. l. A két szléczi hercegséget olyan módon való birtoklásra adja át Miksa, a mint azokat János Zsigmond atyjától (Ferdinándtól) bírta előbb, s most is *örökösödési joggal*.

²⁾ Erre vonatkozólag lásd bővebben »Báthory Zsigmond és Bethlen Gábor viszonya az oppeln-ratibori hercegségekhez« című értekezésemet, az »Erdélyi Múzeum« 1897. évf. 152—170. és 213—222. lapján, s különnyomatban is.

TARTALOM.

	Lap
Előszó	3
I. Az 1538-iki nagyváradi béke következményei. Ferdinánd politikájának célja: megszerezni Erdélyt és a szentkoronát. Oppeln és Ratibor csalótkének feltűnése 1544-ben. György barát és Izabella királyné magatartása. Castaldo tábornok és a többi biztosok megjelenése. A gyulafejérvári 1551-iki egyezség. A korona átadása a felvinczi mezőn. A kolozsvári országgyűlés. A királyné késedelmének oka; indúlása és bücsűje Erdélytől	8
II. Izabella és Ila Kassán. Kiséréte. Loboczy Mátyás küldetése Ferdinándnál. Loboczy jelentése a szléczi hercegségekről. Az újév. György barát halála hírének hatása Izabellára. Kassa átadása a király megbízottjainak. Izabella 1552 jan. 27-én Oppelnbe indúl. Az oppeln hercegség átadása. Az uradalom szervezése	20
III. Izabella útja. Pihenő Krakóban és Krzepicén, a hol testvére, a lengyel király meglátogatja. Beérkezése Oppeln várába. Keserve. Az oppeln vár és hercegség állapota. Izabella körútja tartományai-ban. Távozása Varsóba, az anyjához. Ennek híre a bécsi udvarban. Loboczy újabb küldetése és tárgyalásai. A varsói udvar magatartása. Izabella téliire krzepicei várába húzódik. Hazatérő terve, és összeköttetései. Ferdinánd követsége. Ratibor átadása	30
IV. A szultán kezdeményezése János Zsigmond hazahozatala érdekében. Összeköttetése az erdélyi rendekkel. Petrovics Péter működése. II. Henrik francia király támogatása. Castaldo kirendelése Erdélyből. A magyarországi felkelés Izabella érdekében, és terjedelme. Ferdinánd ígéretei. Rodern és Logau Izabellánál. Merész fellépések, melylyel Izabellától a zarkii nyilatkozatokat kiesikarták. Hogyan ellensúlyozta azokat a királyné? Ferdinánd főherceg Izabellánál Krakóban, a lengyel király lakodalma alkalmából. Izabella, anyja és testvére magatartása. Török és oláh követek Izabella ügye érdekében a lengyel királyi udvarban	48
V. Izabella további diplomáciája. V. Károly császár követének látogatása nála Wielunban. Izabella emlékirata. Ferdinánd válasza, mentegetőzése. Castaldo János Alfonz Izabellánál Piotrkówon. A szultán biztató levelei. A lengyel származású Ibrahim bég támogatása a portán. Az erdélyi követek a szultánál. Ferdinánd ellenakciója. Lengyelországba küldött követének adott útastása	69

Lap

VI. A követek tárgyalása Izabellával Piotrkówon és Kockón. Izabella Varsóban. A szultán levele az erdélyi rendekhez. Haydenreich küldetése a lengyel udvarban. Izabella távoztása piotrkóvi szállására. János Zsigmond neveltetése. Haydenreich újabb útja; hideg fogadtatása. A török követség a lengyel királyi udvarban, és Izabellánál Piotrkówon. Ünneptélyes fogadtatása. Havasalföldi és magyarországi követségek Izabellánál. Újabb alkudozások Boroszlóban, Varsóban és Bécsben. A lengyel király és senatorok véleménye János Zsigmond visszahelyeztetése ügyében. Castaldo Alfonz újabb két küldetése Varsóban és Izabellánál: Piotrkówon, majd Wisniczen; a hol később Rakovszky György is megjelenik. Izabella Sanokra vonulása egész udvarával

70

VII. Hogy telt az idő Sanokon és környékén? Izabella összeköttetése a lengyel királytal. Kárpótlatásának újabb terve. Alfonz lovag távoztása a lengyel udvarból. Haydenreich további működése. A szultán támogatása; 1555 ápr. 11-én a divánban János Zsigmondot Magyar- és Erdélyország királyának kiáltják ki. Ferdinánd követi a portán, mely felévi fegyverszünetet engedélyez. A szultán mentegetőzése Izabellánál, a kihez Mahmud pasát küldi. A bécsi udvar engedékenysége. Izabella követelésének törlesztése a sléziai Pless uradalmával. E terv nehézségei. Haydenreich hazatérése. Izabella újra Oppelnben; diplomáciai ügyessége

90

VIII. Bona királyné indulása Olaszországba. Búcsúja Izabellától Varsóban. Fogadtatása az oppelni hercegség területén. Hogy kormányozták azt Izabella emberei? Izabella közönye a terjedő protestantizmussal szemben. Bona királyné Bécsben. Tárgyalása Ferdinánddal. Az erdélyi rendek fejedelmökké választják János Zsigmondot. Izabella elűzése Varsóból. Hivóra érkezik 1556 febr. 29-én. További működése. Érintkezés Ferdinánd és a lengyel király udvarával. Izabella levele a lengyel királynéhoz. Összeköttetése a magyarokkal és oppelnikkel, a kik mindenféle kiváltságot kérnek tőle. Az erdélyi rendek küldöttségének megérkezése aug. 1-ére

109

IX. Ferdinánd politikájának változása. Kibékülése a kényszerűséggel. Ujlaki János kúni püspök küldetése a lengyel királynál. Izabella hálás üzenete Ferdinándhoz és búcsúja testvérétől: Zsigmond Ágost királytól. Hazatérése. Kolozsvárra érkezése. Petrovics érdeme. Az interregnum vége

120

X. Mi lett a gazdáltná vált oppeln-ratibori hercegségekkel? Hogy szerepel azok esetébe továbbra is János Zsigmond fejedelm uralkodása idejében, Miksa alatt is, egész haláláig?

124

Tizenegyedik kötet. I. Masolino olasz képiro művei. Irta Vaisz

Ignác. 10 kr. — II. Az 1681-ki soproni országgyűlés történetéhez. *Zsilinszky Mihálytól*. 50 kr. — III. A magyar alkotmány felfüggesztése 1673-ban. Dr. *Károlyi Árpádtól*. 40 kr. — IV. Az 1683-ki táborozás történetéhez. *Thaly Kálmántól*. 30 kr. — V. Kritikai tanulmányok a Frangepán család történetéhez. *Wenzel Gusztávtól*. 40 kr. — VI. Bethlen Gábor fehérvári síremléke és alapítványai. *Szilágyi Sándortól*. Ára 10 kr. — VII. Egy állítólagos római mediterrán-út Pannoniáon. Dr. *Ortway Tivadartól*. 50 kr. — VIII. A keszthely-dobogói sírmező. *Lipp Vilmostól*. 10 kr. — IX. Gróf Pálffy Miklós főkanzellár iratai Magyarország kormányaasról. *Marczali Henrik*től. 40 kr. — X. Erdély katonai védeleje átalakulása a XVIII. században. *Jakab Elektől*. 60 kr.

Tizenkettedik kötet. I. Adalék Pannonia történetéhez Antoninus Pius

korában. *Hampel Józseftől*. 20 kr. — II. Szabolcs vármegye alakulása. *Kandra Kabostól*. 30 kr. — III. Az 1637/38-iki pozsonyi országgyűlés történetéhez. *Zsilinszky Mihálytól*. 30 kr. — IV. Mabilton János a diplomatika megállapítója. *Horvát Árpádtól*. 30 kr. — V. Az 1642-ik évi szónyi békekötés története. *Majláth Bélától*. 7 kr. — VI. A mai Nagyvárad megalapítása. *Bunyitay Vinczéltől*. 20 kr. — VII. Összehasonlító vizsgálatok a hazai és észak európai praehistorikus kőszeközök eredete és régisége körül. Első fele. *Ortway Tivadartól*. 40 kr. — VIII. Ugyanaz. Második fele. 60 kr. — IX. Az 1646-ki tokaji tanácskozmány. *Zsilinszky Mihálytól*. 40 kr. — X. A becskerekli vár. *Szentkláray Jenőtől*. 30 kr.

Tizenharmadik kötet. I. Lónyay Zsigmond és a nagyszombati béke-

tanácskozmány. 1644—45-ben. *Zsilinszky Mihálytól*. 40 kr. — II. A Praehistorikus kőszeközök régiségi jellegeiről. *Ortway Tivadartól*. 30 kr. — III. A kolozsvári ötveslegények strikeja 1573-ban és 1676-ban. *Deák Farkastól*. 40 kr. — IV. Törös János szerepe a linczi békekötésben. 1645. *Zsilinszky Mihálytól*. — V. Rövid észaróvételek Kemény János önéletrásáról. *Deák Farkastól*. — VI. Szilágy megye középkori emlékei. *Bunyitay Vinczéltől*. 30 kr. — VII. Az eperjesi tanácskozmány 1647/48-ban. *Zsilinszky Mihálytól*. 40 kr. — VIII. Rosztizlaw galicziai herceg IV. Béla magyar királynak veje. *Wenzel Gusztávtól*. 10 kr. — IX. A Székelyek származásáról és intézményeiről. *Orbán Balázstól*. 20 kr. — X. Az örökös főispánság a magyar alkotmánytörténetben. *Hajnik Imrétől*. 60 kr. — XI. 1708-ki pozsonyi országgyűlés történetéhez. *Zsilinszky Mihálytól*. 60 kr. — XII. Bethlen Gábor diplomáciai összeköttetéseiből. *Óvady Lipóttól*. 50 kr.

Tizenegyedik kötet. I. Tanulmányok a népvándorlás korának

emlékeiről. *Pulszky Ferencztől*. 20 kr. — II. *Duka Tivadar* Körösi Csoma Sándorról. *Jakab Elektől*. 40 kr. — III. A magyar jobbágynépesség száma a mohácsi vész után. *Acsády Ignácztól*. 30 kr. — IV. Carvajal János bíbornok magyarországi követségei 1445—1461-ben. *Fraknoi Vilmostól*. 50 kr. — V. Tanulmányok a népvándorlás korának emlékeiről. *Pulszky Ferencztől*. 40 kr. — VI. Tanulmányok a rómaiak dáciai aranybányászatáról. *Téglás Gábortól*. 40 kr. — VII. A czéhek történetéről Magyarországon. *Szádeczky Lajostól*.

